

АБАГАР МК'90

ТОЙ ОТНОВО Е ТУК
ТЕРМИНАТОР™ 2
СТРАШНИЯТ СЪД

РЕНДАЛ ФРЕЙКС
ПО СЦЕНАРИЯ НА ДЖЕЙМС КАМЕРЪН
И УИЛЯМ УИШЪР

РАНДАЛ ФРЕЙКС

ТЕРМИНАТОР 2: СТРАШНИЯ

СЪД

Превод: Владимир Германов

chitanka.info

По сценария на Джеймс Камерън и Уилям Уишър

ДЕН СТО ДВАДЕСЕТ И ШЕСТИ

Буенавентура, Мексико

16 юли 1984 г.

четвъртък, 8:58 ч.

Сара Джинет Конър караше през пуста, осеяна с кактуси пясъчна равнина. Пред нея се простираше навъсена планинска верига, над която бяха надвиснали дъждовни облаци, зад които, като гигантски стробоскоп, проблясваха мълнии. Бурята бе във въздуха.

По един или друг начин Терминатор я бе унищожил, мислеше Сара докато проверяваше барабана на своя Колт-Питон .357, след което го върна в кобура, мушнат под таблото на открития джип. Тя със сигурност не бе вече наивната, деветнадесетгодишна сервитьорка отпреди няколко месеца. Тази личност умря, когато двама души, които бе обичала повече от собствения си живот — бащата на детето, което сега растеше в утробата ѝ, и майка ѝ — бяха жестоко убити. Мисълта за смъртта им още я измъчваше, макар че се бе научила да поставя чувствата си на място, от което не биха ѝ пречили да оцелее. Защото сега Сара Конър бе най-важното нещо на света.

Тя приближи до ухото си един „Уокман“ и чу записа, който бе направила преди няколко минути, когато спря за да зареди. „Дали да ти разкажа за баща ти?“ Погледна надолу към подутия си корем. „Би ли повлияло на решението ти да го пратиш тук, на смърт?“

Тя знаеше, че все някога ще трябва да вземе решение и потрепери. „Но ако не изпратиш Кайл, самия ти няма никога да съществува.“

Безумната мисъл премина като вихрушка през съзнанието ѝ. Кайл Рийс, млад войник, пожелал да бъде изпратен назад във времето, за да я защити от терминатора, бе заченал в утробата ѝ сина, който един ден щеше да нареди на баща си да се върне назад във времето, за да може тя да забременее, така че синът да може да нареди на баща си да се върне назад във времето, за да може... омагьосан кръг, в който

неизменно се стигаше до началото. Тя си спомни какво казваше за парадоксите господин Бауланд, учителят по физика в училище — вселената е един голям питон, който е захапал опашката си. Това я караше да се чувства като марионетка на съдбата, обикновена брънка в причинно-следствената верига. От друга страна, волята ѝ да оцелее изглежда определяше изхода от събитията. Или може би човешката воля бе само още един елемент от предназначения план? Целият ѝ останал живот може би щеше да бъде отговор на този въпрос,.

Гласът ѝ все още се чуваше от магнетофона: „Май ще взема да ти разкажа за баща ти. Дължа му го. И може би ще е достатъчно да знаеш, че през малкото ни часове заедно, се обичахме колкото за цял живот“.

Тя го изключи. Думите звучаха толкова изтъркано, толкова банално в сравнение с изгарящите спомени. Сара искаше синът ѝ един ден да обича баща си, колкото тя го обичаше сега. Но никога не бе имала дар слово... Отчаяна, тя извади касетата и я постави в жабката до нарастващата купчина други C90. Наричаше ги „Книгата“ — аудио-хроника на информацията, от която синът ѝ щеше да се нуждае, за да оцелее. Тази сутрин тя бе записала разказа за пристигането на Терминатор преди сто двадесет и шест дни. Как е бил „убит“ три дни по-късно. И огромните промени, настъпили в живота ѝ през тези три дни...

Сара Конър, която ходеше на училище и си мечтаеше да се омъжи за мил човек, да води обикновен живот, уютно сгушена някъде в потъналите в подрязана зеленина предградия, бе унищожена от огнената смърт, наречена Терминатор. Като уби тези, които тя бе обичала, той я бе научил да мрази повече, отколкото изобщо си бе представяла, че е способна. Бе си отмъстила като смачка киборга в една хидравлична преса. Но не ѝ беше приятно да мисли за това. Защото след като натисна бутона, изпратил с трясък тежкия чук надолу, като Божи юмрук, тя също бе умряла и се бе преродила сред кръв и мъка, в един свят, в който всички бяха обречени на масово унищожение и всеобщо страдание. Тя знаеше това, което на никой друг не бе известно: един ден Скайнет, компютърът, създаден да контролира автоматично ударните американски ядрени сили, щеше да „оживее“ и първата му съзнателна мисъл щеше да бъде, че човечеството е отживелица. Щеше да нанесе първия удар, да преживее ответната огнена буря, прикрит в укрепения подземен комплекс в

Чейенските планини, докато на повърхността мъже, жени и деца щяха да се гърчат в предсмъртна агония. С настъпването на ядрената зима цивилизацията щеше да замре. Не след дълго създадените от Скайнет машини — негови очи, уши и оръжия — щяха да плъзнат по земята и да поискат своето. Щеше да пожелае светът да бъде населен само с безброй механични подобия на него самия — върховния егоист, пряко контролиращ автоматизираните заводи, нужни за целта му. За това бъдеще ѝ бе разказвал Кайл Рийс. А идването на Терминатор я бе накарало да му повярва.

Тя протегна ръка и погали кучето зад ушите. Загладената мускулиста немска овчарка, изправена на седалката до нея, я погледна за миг с кафявите си, свръхвнимателни очи и отново се вгледа в тясното шосе напред, оглеждайки предпазливо хоризонта. Ако някой друг се опиташе да докосне това куче, сигурно щеше да си има неприятности, освен ако тя не го спре. Животното не бе обикновено. Беше дресирано от специалисти, за да служи като оръжие. И не бе евтино. Сара бе опразнила изтънялата си банкова сметка и бе ликвидирала застраховката „живот“ на майка си, за да купи джипа, револвера и бойното куче. Тя изпълняваше Плана — да отиде на юг, ако трябва да прекоси целия континент и да намери място, където да се укрие от сгъстяващите се облаци на Съдбата. Трябваше да отгледа сина си в безопасност, да го защити от хилядите дребни инциденти, които можеха да лишат света от неговия спасител, преди да е дошло времето му. Сега в това се състоеше целият ѝ живот, това бе и единствената надежда за човечеството.

Имаше достатъчно храна за пет дни, пълен резервоар, испанско-английски речник. Щеше да кара, докато се свършат провизиите, след това щеше да намери някакъв начин да осигури себе си и детето. Не се боеше. През тези три дни тя бе разбрала, че има скрити резерви, за които не бе и подозирала, огромен, таен склад с кураж, които ѝ бе позволил да стигне дотук, изправена срещу невероятни трудности. Жертвите бяха ужасни, но тя бе спечелила битката. Дори и да изпратеха други терминатори, за да довършат това, което първият не успя, тя щеше да е готова да се бори с тях. Защото никаква машина не можеше да навреди на сина ѝ. Горещата, отчаяна любов, която изпитваше към него щеше да ѝ помогне да преживее въпреки ужасната увереност, че вече никога няма да може да се довери на когото и да

било. Защото всеки можеше да е Терминатор, програмиран от Скайнет и изпратен през вечността, за да изтръгне душата от тялото ѝ.

Тази параноя ѝ бе дар от Кайл Рийс, урок, който той бе научил през годините, прекарани в следвоенните развалини в постоянен страх от убиващи киборзи и деградирали хора. Бе ѝ казал, че по-голямата част от живота си е бил войник. Това е единственият начин да имаш живот там, някъде в бъдещето. „Тогава“, бе го нарекъл той. Когато огромни военни машини прегазват костите на милиони. И мъртвите, обгорените, облъчените. Но Джон Конър бе успял да събере жалките останки и да организира немощна съпротива. И малко по малко, човечеството започнало да си възвръща от металните господари изгубените територии. До деня, в който Скайнет, в отчаян прилив на интелект, създал преместването във времето — първото темпорално-тактическо оръжие. И изпратил своя емисар в миналото, за да унищожи Сара Конър, така че Джон Конър да не може никога да се роди.

Но силите на Джон овладели апаратурата и изпратили Кайл, за да спре, ако е възможно терминатора. Мисията означавала сигурна смърт, и все пак той пожелал да я изпълни. Един обикновен войник, готов да влезе право в зейналата паст на историята, защото обичаше Сара.

Отначало тя не можеше да разбере как е предизвикала такава изгаряща страст. Тя бе обикновено момиче с кестенява коса, кафяви очи и достатъчно приятни черти, но нищо зашеметяващо. А Кайл я боготвореше. Не, това не бе съвсем така. Той обожаваше това, в което тя щеше да се превърне — майката на Джон Конър, тигрицата, която щеше да го опази през времето на катастрофата. И Кайл се бе хвърлил през водовъртежа на времето, в един невъзможен свят, тъй хубав и богат, цъфтящ от живот, свят, за който само можеше да фантазира по разказите на по-възрастните, които бе слушал като дете. И той я измъкна от мерника на терминатора и се любил с нея, изпълнен с нежно страхопочитание. Едва тогава, в този изгарящ миг в ръцете му, когато сля тялото и душата си с него, тя разбра, че любовта му е истинска. Те я бяха направили такава, създавайки, без да знаят, Джон Конър, който един ден щеше да порасне и да изпрати баща си назад във времето, за да спаси Сара от терминатора, а тя да забременее и да роди Джон Конър, който пък... отново питонът, ухапал опашката си.

Джипът навлезе в завой и нещо от арматурното табло падна в скута ѝ. Моментална снимка, на която бе тя самата. Малко мексиканче се бе спуснало и я бе снимало на мрачната бензиностанция няколко мили по-назад, като ѝ поиска пет долара. Тя съжали бедния бездомник и му даде четири, след което захвърли снимката небрежно на таблото. Сега се вгледа и с изненада видя, че от нея я гледа една остаряла жена. Лицето ѝ все още бе младежки гладко и бяло, дори бе станало по-сочно поради бременността, но очите изглеждаха като от друга епоха — толкова стари, колкото тези на сбръчкания собственик на бензиностанцията. От друга епоха, защото се бе вглеждала назад, в мъчителното минало, и напред, в ужасяващото бъдеще. Но най-много я състаряваше тъжната усмивка като на Мона Лиза. В мига, в който момчето щракна полароида, тя мислеше за Кайл. Нямахше как да научи, че това е Снимката — тази, за която Кайл каза, че е получил от Джон Конър преди много време, когато двамата клечали в някаква мръсна дупка и небето над главите им трептяло от въздушната армада на Скайнет. Някъде в бъдещето Сара щеше да я даде на Джон, а той на Кайл. Кайл щеше да се влюби в тайнствената тъжна усмивка, винаги щеше да се опитва да разбере за какво си е мислела тя тогава, и никога нямаше да научи, че е предизвикана от копнеж и тъга по него самия. Може би това бе началото на кръга. Но, разбира се, кръговете нямат начало и край. И тя не можеше да мисли сега за Кайл. Трябваше да мисли за пътя пред себе си и за това как да намери убежище от приближаващата буря и нощта.

Започна да вали — горещ, шибав порой, който накара очите ѝ да се насълзят. Тя спря и бързо вдигна брезентовия гюрук. Когато влезе вътре, очите ѝ все още бяха пълни със сълзи. Избърса ги с мрачна решителност ѝ форсира джипа нагоре по планината.

ТОГАВА

Лос Анджелис, Калифорния

11 юли 2029 г.

сряда, 9:01 ч.

Луната бе изгряла, но дебели пластове от слабо радиоактивни облаци не пропускаха никаква светлина. Колите бяха застинали броня до броня, в покрити с ръжда редици — замръзнала скулптура, която някой би могъл да нарече „Последният час пик“. Постройките, извисявали се някога около магистралите, бяха съборени от невъобразима сила — като смачкани с крак пясъчни кули. Над пустошта духаше вятър, оплакващ с гласа на милиони мъртви души. Той навяваше снега на преспи — ослепително бели на фона на овъглените останки. На места се виждаха почернели от огъня човешки кости, а по-нататък — огромна тундра от черепи и разбит бетон.

На близката детска площадка катерушките бяха полуразтопени от високата температура, люлките бяха съборени от взривната вълна, а въртележката се бе огънала в огнения ад. Все още личаха спечените в асфалта силуети на малки деца, изгорели за миг наред играта си, а до тях, линиите на дамата, върху която бяха подскачали. От преспите край обгоряло и покрито с ръжда детско велосипедче обвинително гледаше черепът на собственика му.

На 29 август 1997 година бяха приключили три милиарда човешки живота. Оцелелите нарекоха войната „Страшния съд“. Упоритите бяха преживели невъобразимия огън на ада, след него и арктическият студ, само за да се изправят срещу един нов кошмар...

Детският череп изхрущя като счупен порцелан под тежестта на един метален крак и хромираният скелет с масивна бойна пушка в ръка спря за миг в ледения порив на вятъра. Разрушеният град се отразяваше в хидравлически задвижваната конструкция, която бе бойното шаси на Терминатор Серия 800, без обичайното покритие от органична тъкан, служещо за камуфлаж. Това бе основното оръжие на Скайнет, способно да прониква в потайните дупки на града, където се

криеше човешката плячка. Светещите червени очи на скелета оглеждаха безчувствено мъртвия терен и цялата му интелигентност бе насочена навън, през зрителните и термални сензори, предназначени за лов. Изведнъж те попаднаха на мишена.

Видя бягащата фигура, проектирана върху цифровата геометрична карта, наложена върху скенерите. Символи и графики светкавично се появиха на централния дисплей и силиконовият мозък на машината очерта няколко възможни траектории на жертвата. Най-вероятната от тях бе осветена. Скелетът бързо насочи оръжието си — Уестингхаус 25 — четиридесетватова плазмена импулсна пушка. От цевта блесна компактен заряд.

Фигурата — едно парцаливо момче — бе улучена в центъра. Гръдният кош се пръсна напред и се изпари на червени кристалчета в ледения нощен въздух. Тялото се свлече като димяща купчина в черната кал.

Внезапно един бунтовник се изправи зад скелета и насочи към него очукан гранатомет.

Киборгът започна да се обръща, а войникът изстреля реактивната граната, която засвистя към хуманоидната машина и откъсна горната ѝ част след ярка експлозия. Краката направиха още няколко несигурни крачки и се свлякоха със спазъм в снега. Човекът закрачи натам и се изплю върху останките, които сега бяха само парчета скъп отпадъчен материал. След това махна на някого, скрит в сенките. Това бе треперещо десетгодишно момиченце, почти премръзнало в дрипавия си пуловер. То се приближи боязливо до баща си. Погледна с ужас конструкцията, търкаляща се в снега. Бащата сложи окуражително ръка на рамото му, и каза:

— Казах ти, нещата никога не свършват, докато наистина не свършат.

Детето кимна мрачно. Това бяха думите, които Джон Конър използваше като девиз в армията си. Те даваха на хората сили, за да продължават борбата.

Скайнет не можеше да проумее човешката упоритост. Те се биеха, когато неговият синтетичен разсъдък му казваше, че са победени. Излизаха отново и отново от развалините, като някаква бактериална зараза, а контраатаките им бяха умни и непредсказуеми. И най-вече, те се размножаваха с тревожна бързина. Явно страхът от

пълно изчезване изостряше сексуалния им глад. Макар че бяха нужни поне осем години, за да може едно човешко дете да участва в сражение, по брой те започваха да изпреварват производствените способности на Скайнет. И бързо се научаваха да намират слабите места на металния авангард, снижавайки числеността на сеещата смърт армия от машини. Скоро хората щяха да са повече от хуманоидите. Хиперкомпютърът не бе доценил нещо, което и в момента анализираше трескаво — човешката воля. Засега не бе стигнал до заключение. А войната навлизаше в тридесет и първата си година...

Усилващият се звук на ревящи турбини накара човекът да грабне дъщеря си и да се втурне през неравния терен в търсене на прикритие. Прожектори прерязаха мрака, когато патрулната формация от летящи ловни машини премина отгоре и продължи към неравния хоризонт, където проблясваха светкавици и се чуваше тътенът на тежко сражение.

Отчаяната битка продължаваше да бушува. Окъсаната бунтовническа армия се състоеше от зли като добермани мъже и жени, предимно от Африка, Южна Америка, немалко и от Австралия. Повечето от оцелелите след ядрената война на северните суперсили живеяха от другата страна на екватора и под ръководството на Джон Конър бяха дошли, за да отвоюват от стоманения легион разрушените градове.

Мълнии от енергия прорязваха бойното поле във всички посоки и кошмарните им отблясъци осветяваха редиците на напредващите машини. Силите на компютъра се състояха от подобни на танкове подвижни роботи-оръдия, наречени „Ловци-убийци“, четирикраки бягащи оръдия, наречени „Центуриони“, летящи щурмоваци, подобни на гъсеници взривни устройства, наречени „Силвърфиш“, които можеха да се вмъкват в човешките скривалища и да експлодират в тях. И хуманоидните терминатори, камуфлирани в различна степен.

Лъчевите оръжия изстрелваха концентрирани мълнии, чиито разтърсващи земята експлозии хвърляха във въздуха постройки, пръст, метал, човешка плът. Една очукана камионетка, покрита със самоделна броня, излезе в откритото пространство и артилеристът отзад се прицели с ръчна ракета „Стингър“ в летящия над него „ловец“. Точно когато човекът я изстреля, картечницата на машината зачатка гневно.

Ракетата проряза нощта като огнен нож и улучи една от турбините. В огнената експлозия огромната летяща машина се разцепи на две. Едната половина събори остатъците от горяща постройка, а другата унищожи малък ескадрон „Центуриони“.

Артилеристът изкрещя победоносно, но зад него се чу страхотен рев. Масивен танк внезапно проби през купчина развалини и се насочи към него като стена от стомана. Остана му време колкото да изкрещи. След това веригите премазаха камиона като консервена кутия.

Няколко пресечки по-нататък, в развалините на търговския център „Уестсайд Павилион“, се водеше ожесточена битка с терминаторите. Хората бяха като повечето войници от армията на Джон Конър — кървящи, премръзнали, омотани в парцали... също като във Войната за независимост, но с по-модерни оръжия.

Коуан, седемнадесетгодишен бунтовник, изскочи от прикритието си и стреля с ръчния си гранатомет срещу три нападащи терминатора, като ги повали на земята. Те паднаха и останаха неподвижни с пробити черепи и изгорели платки. Момчето нервно презареди.

От сянката излезе човек, който тихо му каза:

— Нека ти помогна — и посегна към гранатомета.

Коуан инстинктивно усети, че нещо не е наред. Непознатият носеше бунтовническата лента на ръката си, но цветът бе от миналата седмица. Момчето светкавично натика гранатата в оръжието и натисна спусъка, след което се прикри зад една бетонена отломка.

Горещата вълна от изстрела опърли тила му. Той се облегна изтощен и напипа струйката кръв, която течеше от лявото му ухо. С ужас разбра, че от тази страна не чува нищо. Но когато видя какво е направила с „човека“ гранатата му, той се усмихна. Лежеше на земята, почти разкъсан на две и под плътта му се виждаше хромиран метал. „Гръбнакът“ на предмета, или неутронната му магистрала, бе прекъсната и единият блестящ край се показваше през разкъсаната кожа. Терминаторът се гърчеше обезумял — като марионетка, заплетена в конците си. След миг хидравличните стави спряха, а светещите очи примигнаха и угаснаха. Коуан нямаше време да се наслаждава на победата си. Бе твърде зает с презареждането.

Един „Силвърфиш“ изпълзя от развалините и спря между краката му. Момчето погледна надолу и изкрещя. Присви се и отскочи встрани. Бомбата избухна и обсипа околността с остри като бръснач

горещи парчета. Коуан падна на земята и незабавно се изправи приклепнал, като междувременно успя да зареди и нова граната.

Навсякъде имаше прах и дим. Коуан стана и, препъвайки се, влезе в някакъв коридор. Очите му смъдяха от киселите изпарения. Не можеше да чува добре, а също така парче от мускула на ръката му бе откъснато от взрива. След миг болката щеше да го прониже, но все пак смяташе, че е имал късмет. Точно колко голям е бил този късмет, щеше да разбере по-късно.

Достигна до втори коридор, пресичащ неговия и внезапно от една дупка в пода проблясна светлина. Терминатор. Железният юмрук се стовари върху гръдния му кош и го отхвърли назад към стената. Гранатометът се плъзна по пода, далеч. Момчето се мъчеше да си поеме въздух и болката, която му причиняваше всяко вдишване, говореше, че поне едно от ребрата му трябва да е счупено. Киборгът се изправи над него и насочи оръжието си към главата му.

Този път нямаше спасение. Черното отвърстие на цевта вещаеше края. Това е смъртта, помисли си момчето. Машината щеше да пръсне главата му в следващата секунда и тогава... но, странно, времето сякаш се забави, запълзя. Коуан погледна „лицето“ на терминатора. В устата без устни се виждаха лъскавите титаниеви зъби, застинали във вечна озъбена гримаса. Светещият череп сякаш му се подиграваше. Високотехнологичен жътвар, дошъл за душата му. Червените му демонски очи бяха фиксирани върху него. Не можеше да не улучи. И все пак предметът не стреляше. Момчето пое въздух изненадано, че още е в състояние да го направи. Сега му се стори, че са минали много секунди. След това разбра, че терминаторът не се движи. Всъщност, очите му бяха угаснали.

Момчето с мъка се изправи до стената и стъпи на разтрепераните си крака. Киборгът все още гледаше към мястото, където бе седял той. Приблужи се с колебливи стъпки до хромирания скелет и бутна гръдния кош. Терминаторът се олюля и падна встрани с тъп звук.

На края на коридора се появи човек.

Коуан вдигна очи. Брин. Бяха се сражавали заедно много пъти. Но сега не можеше да каже нищо, само гледаше с увиснала челюст, а сетивата му бяха притъпени от шока и пулсиращата болка на раните. Жената се приближи и погледна неподвижната конструкция.

Накрая той успя да каже с хриптене няколко думи:

— То... просто спря!

— Те никога не спират ей така — каза Брин.

Тя го прегърна през раменете и внимателно го поведе към останките от частта им. След няколко минути и двамата щяха да разберат защо терминаторът наистина просто е спрял.

В едно ръчно направено укритие за оръдие, на самия край на бойното поле, стоеше мъж, чийто живот бе твърде важен, за да се рискува на предната линия, и наблюдаваше бойните действия с бинокъл, неподвижен като статуя сред виковете на бягащите техници и офицери. Беше с генералска униформа. Свали тъжно бинокъла и се откри четиридесет и петгодишно лице, сурово от постоянния стрес. На лявата половина имаше голям белег. И все пак, това бе впечатляващ човек, изкован в пещта на непрестаналата през целия му живот война. На куртката му бе защит етикет с името КОНЪР.

Зад него се чуваше хриптящият звук на радиосъобщенията, гласове възбудени от наплива на адреналин в хода на битката, докладващи позициите си. Тези съобщения идваха и от други сражения, от други градове, други щати — Сан Франциско, Сиатъл, Албъркерк, Чикаго (Ню Йорк бе завладян от машините преди години). Гласовете говореха на много езици — испански, суахили, японски, английски. Това бе първата наистина интернационална армия. Доброволците бяха дошли от най-малко засегнатите страни. Бяха се обединили, за да оцелеят.

Днес битки срещу силите на Скайнет имаше по целия свят. Но двете най-важни от тях бяха в Чейенските планини, бившият щат Колорадо, където се намираше главният компютър, и тук, в Уестсайд, където бе истинската награда за усилията — вторият по големина и най-добре охраняван подземен комплекс. Около него бяха концентрирани големи количества отбранителни машини. През последните два дни човешките жертви бяха многобройни. Но Джон знаеше, че в края на краищата те ще победят. Сега разполагаха с оръжие и най-важното — с необходимата воля. Но загубата на живот го измъчваше. Това бяха ужасно много мъже и жени, които щяха да са тъй необходими за новото начало, след като изсъхне кръвта. Той просто побесняваше при мисълта, че хора, с които толкова дълго се е борил рамо до рамо, умират, заклани от металните гадове, в самия край на битката. Вселената не бе нито справедлива, нито

снизходителна. Ако имаше Бог, любовта му и четиридесет и пет цента можеха навремето да ти купят чаша кафе. Тогава изглеждаше, че никой повече не седи на космическия команден пулт и всеки сам се грижи за себе си, докато не оживя Скайнет и не запълни празнината оставена от безразличния Бог. Идеите му бяха много добре контролирани. Вечната мечта на човечеството, осъществена от най-долния му инструмент — да се унищожат лошите хора. Но у всички има и лоши черти и Скайнет се бе затруднил да отдели най-лошите. Така, по-голямата част от човечеството, със своя биологичен безпорядък, се оказа нежелана. А тази машина-бог просто не можеше да борава с величина като прошката. Остана само хладнокръвната разплата за минали грехове.

Джон копнееше войната да свърши и да започне отначало, да коригира грешките на историята. Но както много други генерали от миналите войни, той не знаеше какъв свят ще дойде след това. Имаше време само да обмисля стратегията на тази война. До съвсем скоро не му бе минавало през ума, че след конфликта животът ще продължи. Всичко това изглеждаше толкова далечно и хоризонтът оставаше недостижим, независимо колко време пътуваше към него.

Нещо ставаше над развалините в далечината. Джон отново вдигна бинокъла и го фокусира на една летяща машина, която изведнъж излезе от контрол, завъртя се като фризби и избухна на земята като огнена топка, която освети околността. Някой изглежда бе произвел добър изстрел. Ако оцелее, Джон щеше да го награди. Но неочаквано още две летящи машини се наклониха под невероятен ъгъл и паднаха на земята без някой да стреля по тях. В ярката светлина на горящите отломки Джон видя невероятна гледка — наблизко стояха няколко терминатора, странно неподвижни, като войници-играчки, а огънят обгаряше металните им повърхности. Отблясъците на лъчевите оръжия отслабнаха, а после, сякаш по чудо, напълно изчезнаха.

Хората на Джон предпазливо заизлизаха от скривалищата си и се приближаваха към замръзналите машини. Още едно летящо чудовище, на около миля по-надолу, се разби в пламъци. Генералът бе изумен, когато изведнъж видя небето прочистено от оръжия. Огледа още веднъж полесражението. Никоя от машините на Скайнет не се движеше!

И тогава се случи нещо удивително.

Настъпи тишина.

Чуваше се само воят на вятъра. Нямаше изстрели. Нямаше експлозии. Нямаше рев на турбини и мотори. Дори радиостанциите зад него утихнаха, докато един глас не заговори с вълнение, което се долавяше въпреки шумовете:

— Тук Новоорлеанската дивизия. Те не се движат! Просто... спряха!

Друг, още по-възбуден глас докладва:

— Тук Чикаго. Ловците падат. Боже мили... всичките се разбиват...

Намеси се трети:

— Сан Франциско докладва... не разбирам... терминаторите стоят и не правят нищо!

Друг:

— Нищо не се опита да ни спре... сега сме в завода и...

След това радиосъобщенията заваляха отвсякъде.

Но Джон знаеше, какво ще кажат. Бе сигурен за това през целия си живот.

До него застана лейтенант Фуентес и зяпна гледката с отворена уста. Заговори толкова тихо, че Джон едва го чуваше:

— Току-що получих потвърждение... проникнали са в Скайнет и са го унищожили.

Двамата мъже се спогледаха с пребледнели от шока лица, съзнаващи колко незначително на пръв поглед може да изглежда монументалното.

— Войната свърши, Джон. Ние победихме.

Фуентес пое дъх и му се стори, че го прави за първи път от столетие. С кислорода дойдоха и чувствата. Започнаха като тънка струйка, после налягането се повиши, докато отпаднаха задръжките на задълженията му и накрая разкъсаха дробовете му като тържествуващ вик. Този вик, на моменти прерастващ в радостен тътен, се повтаряше многократно през деня и следващата нощ, когато победителите вдигаха очи към чистото небе и вече знаеха, че дългата война наистина е... свършила.

Единственото, което Джон Конър можеше да направи, бе да се свлече на колене. Но имаше още много неща за вършене... ужасно много, преди да може да си позволи да поеме дъх, И трябваше да

започне от търбуха на Звяра. Той грабна микрофона на радиостанцията и започна да дава заповеди. Бе роден, за да даде тези заповеди...

УПРАВЛЯВАНЕ НА СЪДБАТА

Те не можеха просто да влязат. Макар че главният компютър в Колорадо бе разрушен, имаше стотици автономни терминатори, несвързани директно с центъра, които все още се разхождаха свободно и търсеха човешки мишени. Захранването им щеше да ги поддържа повече от сто години. Джон разбираше, че жертвите ще продължават да се трупат, дори след като са спечелили войната, докато всички терминатори не бъдат ликвидирани.

За да влязат в комплекса трябваше да преминат през десетина автономни терминатори. Три часа по-късно мястото бе прочистено. Сапъорите сформираха защитна линия и Джон, заедно с техническия екип се спусна с огромния товарен асансьор дълбоко във вътрешността на постройката. Те изглеждаха дребни, застанали на откритата платформа, движеща се под ъгъл от четиридесет и пет градуса в бетонния тунел, и скоро съвсем изчезнаха.

След няколко минути асансьорът спря и те слязоха в странния свят, сътворен от машини за машини. Архитектурата бе необичайна, без естетическа стойност дори при такива основни човешки неща, като дръжките на вратите и осветлението. И все пак, мислеше Джон развълнуван, бил съм тук в сънищата си много пъти. През целия си живот съм се мъчил да си представя как изглежда. Сега съм тук...

Той поведе хората си покрай подобните на статуи терминатори, деактивирани като тези на повърхността. Минаваха покрай технически екипи, движещи се по безкрайните коридори, подобно на паразити в организма на безжизнения Скайнет. При срещите му отдаваха чест, въпреки че не носеше отличителни знаци. Всички го познаваха. Той бе един от малкото командващи на всички времена, наистина заслужил и уважението на войските си. На времето, когато оцелелите още се криеха от колоса Скайнет в сенките, Джон Конър бе излязъл напред и с граната бе разкъсал веригите на един танк. Вместо веднага да се прикрие, той бе отишъл и източил горивото му, за да зареди бронирания си автомобил. Не бе искал нищо от хората си, което не бе

правил сам и, което е по-важно, той някак си необяснимо знаеше точно какво трябва да се направи. Тези му качества му осигуряваха доверие и лоялност, каквито нито една машина не може да събуди.

Независимо от всичко, не бе лесно да се опознае Джон Конър. Фуентес, сражавал се рамо до рамо с него през последните пет години, чувстваше дистанцията. Те можеха да поверят живота си един на друг, но не бяха приятели в истинския смисъл на думата. Преди години, когато Джон сформираше армията от чужденци, той бе по-достъпен и обаятелен. Може би тогава приятелското му отношение бе начин да печели хората за каузата — то не бе неискрено, но се дължеше повече на необходимост, отколкото на желание. Когато стана на двадесет и пет, една лична трагедия го накара още повече да се отдръпне в сивия затвор на отговорността, място отредено му завинаги. Новината му донесе Фуентес. Джон бе залегнал в един кратер от експлозия и даваше нареждания на отделение войници, които още нямаха и двадесет години. Бяха умни, нетърпеливи и можеше да бъдат жертвани. Всички те щяха по-късно да умрат при диверсионна акция, която бе осигурила голяма победа. Докато гледаше как се промъкват през осветените от луната руини, Фуентес му докладва нощната сводка с усилие да изглежда спокоен. Снабдителният конвой от Мексико попаднал на засада. Оцелели няма.

Джон го изслуша и кимна. В края на краищата, това бе само още едно от многото поражения в тази война. Загубеното бе важно, но имаше резерви, които можеше да влязат в работа. И през годините Джон бе свикнал със загубите. В тази война непрекъснато умираха хора. Като тийнейджърите, които току-що бе изпратил да патрулират. Дори и ужасът от смъртта може да стане навик, ако те сполита достатъчно често.

Фуентес знаеше всичко това. При нормални обстоятелства не би сметнал реакцията на Джон за странна. В моментите, в които не се нуждаеха от него, генералът често се усамотяваше, потънал в тъжни мисли, особено ако преди това е изпратил стотици хора в безнадежден бой, единствено за да печели време, нужно за доизграждането на армията. Но той бързо преживяваше тези моменти и продължаваше борбата, подтикван от увереността в крайната победа. Смъртта бе нужна, за да се осигури тази победа. Но Фуентес знаеше също така и още нещо. Знаеше го и Джон...

Водач на този конвой бе Сара Конър. Беше ѝ заповядано да не участва в бойните действия, но тя държеше на своето и малко хора имаха ранга или куража да я спрат. Дори Джон изпитваше страхопочитание към нея. Тя бе не само превъзходен войник, но и отличен тактик. И най-добрите обаче рано или късно могат да бъдат победени от превъзхождащата сила на противника. Както в този случай.

На Фуентес му се стори странно, че Джон само кимна, когато научи за смъртта на майка си. Когато новината се разпространи, хората, които я уважаваха единствено заради репутацията ѝ, щяха да плачат. Сара Конър бе почти толкова легендарна, колкото и нейният син.

Но Джон само благодари на Фуентес за информацията и се отдалечи.

По-късно лейтенантът влезе неочаквано в стаята на генерала и го завари да плаче върху кушетката. Върна се назад тихо, защото не желаше да го безпокои. Това бе единственият път, когато видя великия мъж да плаче. След това Джон никога повече не спомена майка си. Сякаш душата му се бе вплегла в нишките на униформата му.

Фуентес обичаше Джон Конър, но изпитваше неудобство в негово присъствие и никак не искаше да е на негово място. Когато се вгледаше внимателно, той все още можеше да долови тъгата в очите му, сякаш цената на победата бе твърде висока и раните твърде дълбоки, за да зараснат лесно. В действителност, колкото по-дълбоко се спускаха, толкова по-подтиснат ставаше Джон, сякаш там долу имаше нещо, което го изпълва с ужас. Нещо ужасно, което трябва да бъде направено.

Стигнаха до една висока, отворена, сводеста врата. В голямото пространство зад нея кипеше трескава дейност. Помещението бе с размерите на физкултурен салон и бе изпълнено с непонятна техника. Техниците, коленичили като свещеници пред олтара на бога-машина, работеха усилено сред терминалите, струпани като кули на мисълта из цялото помещение. Те трескаво зареждаха системни файлове, сверяваха данните с това, което вече бяха декодирали, повторно проверяваха информацията, която Джон им бе дал и която, странно, той вече притежаваше.

Групата се запъти към няколко души, които вдигнали две-три от подовите плочи и посредством докараните преносими терминали директно се свързваха с кабелите отдолу. Много от войниците в тази война срещу машините бяха технически специалисти — деца-чудо, получили образованието си в полуразрушени от бомбите библиотеки и на бойното поле. Хора, които не само трябваше да мислят, изправени на крака, но и докато бягат. Джон бе събрал най-добрите от тях, за да проникнат в машинния код на Скайнет, да прочетат мислите и плановете му, да анализират данните. Огънят се побеждава с огън, мислеше той, изпълнен с гордост, докато наблюдаваше уверените и бързи действия на специалистите. Това бе една от главните причини за тяхната победа.

Техническият експерт Уин вдигна глава. Той бе слаб като тръстика човек, показал нечовешка упоритост и интелигентност като ръководител на хроноекипа. Той поздрави Джон нервно и му докладва, че са почти готови.

— Той тук ли е? — попита Джон сякаш с буца в гърлото.

Уин кимна и посочи група хора в далечния край на помещението. Сред тях стоеше млад войн, към когото се отнасяха като към царска особа. Джон затвори очи и овладя емоциите си. Това бе Кайл Рийс.

Джон тръгна към него, изпълнен с чувството, че вече е преживял всичко това. Тялото му сякаш загуби теглото си и се носеше над езеро от дълбока тъга. Той бе копнял за този ден на победата и се бе ужасявал от него — заради това, което щеше да направи, което трябваше да направи.

Кайл бе свалил бойната си униформа и вече мажеха тялото му с паста с кисела миризма.

Фуентес сбърчи нос:

— Какво е това?

Уин се обърна и му отговори:

— Проводим крем. За да може полето на времето да следва контурите му.

Фуентес не знаеше какво означава цялото това пътуване във времето. Джон се бе опитал да му обясни, но му бе прозвучало като галиматия. Не му харесваше да е тук, заобиколен от машината, за чието поражение се бе борил толкова усилено. Мразеше всички машини освен простото устройство, праметнато през рамото му.

Оръжията за него бяха единствените добри машини. Знаеше, че омразата му е ирационална. Джон търпеливо му бе обяснявал, че машините не са нито добри, нито лоши. Такива са хората. Скайнет е бил построен от хора. Хора, твърде ужасени едни от други, за да се доверят на собствените си оръжия. Така че те просто направили този инструмент, който повдигнал тяхната собствена параноя на п-та степен.

Окей. На Фуентес въпреки всичко му се искаше да излезе от това място. На повърхността неговият взвод празнуваше победата с домашно приготвена напитка и запасите от склада с консерви, който бяха освободили преди няколко дни. Вероятно и жена му бе там сега и го чакаше. Джон бе казал, че ги чака още работа. Фуентес се бе съгласил. Но не и тук долу. Там, горе, до топлите огньове на победата. Но той повече от всеки друг бе прозрял мъдростта на генерала и се бореше да издържи на усиливащата се клаустрофобия.

Джон наблюдаваше лицето на Кайл. Толкова странно е да гледаш загладеното лице на по-млад човек и да знаеш, че това е баща ти. Младежът дишаше бавно и тежко, владееше се напълно и се подготвяше за нещо, за което човек не може да се подготви — пътуване във времето. Само Джон можеше да долови крайния ужас зад мрачното му изражение, докато един медицински специалист инжектираше във вените му синтетичен адреналин, който накара мускулите му да се издуят, готови за действие.

Експертите се дръпнаха встрани и Джон се оказа до Кайл. Двамата се погледнаха. Не бяха приятели. Ако имаха повече време сигурно щяха да бъдат. Но Джон го бе виждал само пет пъти досега. И едва при втората им среща, когато чу името, генералът, шокиран, разбра, кой всъщност е той. Тогава не каза нищо. Въпреки че майка му му бе казала кой е баща му и какво е писано да стане, той не можеше да го приеме. В действителност, едно известно време той се бе противил на цялата идея за „неговата съдба“. До началото на войната и изправянето на машините, когато всичко, което бе казала Сара Конър започна да се сбъдва злокобно, като тиктакане на космически часовник, отмерващ историята със сляпа жестокост. И сега този часовник отмерваше най-жестокия за него удар. Искеше му се да каже много неща, но ако произнесеше дори само едно от тях, трябваше да продължи и с останалите. А нямаше време. Нямаше смисъл. Само

щеше да обърка Кайл, когато има нужда от максимална концентрация. След малко заговори сам войнът, изпълнен със страхопочитание към Джон Конър.

— Знаехте ли, че ще пожелая да отида?

Джон кимна изненадващо и си наложи да се усмихне насърчително.

— Винаги съм знаел. Сара ми каза.

Очите на младежа се изпълниха с изненада. Кайл сега разбра защо името му е избрано сред тези на много по-опитни от него войни. Защо когато за първи път каза името си на Джон, той бе реагирал така странно. Кайл бе част от нещо, което все още не се беше случило, а генералът бе знаел за него през цялото време. Може би затова го бяха преместили в частта на Джон. Затова го бе държал толкова близо до себе си. И в същото време толкова далеч. Веднъж Кайл се бе оказал близо до командващия, по време на една засада. Съвсем импулсивно Джон извади от джоба си избелялата и омачкана снимка на майка си. След това, без да каже дума, тръгна да събира войниците си. Кайл си спомняше с какво изумление бе гледал изпоцапаната фотография. Много хора носеха снимката й у себе си, но техните бяха евтини копия. Това бе оригиналът. Бе чест да си предмет на такова внимание от страна на командващия, а и необичаен за него жест. Той не обръщаше специално внимание на никого, освен когато награждаваше. Оттогава генералът не бе разговарял с него, освен за да му заповяда нещо. Сякаш го отбягваше и въпреки всичко се стремеше да го държи в близост до себе си. Защо? Заради това? Сигурно е така. Кайл се изпълни с гордост и вълнение.

— Инструктираха ли те? — попита Джон.

— Да, сър. Зная какво да правя, но не зная защо.

— Знаеш достатъчно, за да изпълниш мисията си.

Кайл замря.

— Да, сър.

След това Джон направи нещо, което изненада Фуентес. Той протегна ръце и улови младежа за раменете със силен приятелски жест. Кайл се развълнува.

— И ще успееш — каза Джон.

В гласа му имаше ужасяваща увереност. После продължи с поделови тон:

— При положение, че не отпуснеш гарда си нито за миг.

— Няма, сър.

— Запомни ли това, което заръчах да й предадеш?

По леката промяна в гласа му Кайл разбра, че става дума за нещо лично и много важно. Пое въздух и каза:

— Всяка дума, сър.

Джон затвори очи и се обърна. Кайл долови дълбоката тъга в усмивката му. Това изражение не бе предназначено за неговия поглед. Почувства тревога, но Уин се приближи и попита:

— Готов ли сте, сержант?

Кайл кимна и го поведоха покрай няколко подвижни бронирани прегради, внесени в помещението, към двата огромни, концентрично поставени хромирани пръстени на хроногенератора, увиснали единствено на магнитни полета над един кръгъл отвор в пода. Кайл стъпи колебливо върху първия пръстен. Той леко се заклати от тежестта му. След това внимателно се прехвърли на вътрешния и погледна в отвора, като подтисна изумлението си. Пред него се простираше огромна, кънтяща тъмнина. Погледна назад към Джон. Неговият идол очакваше влизането му в бездънната яма.

— Понякога се налага да се доверим на машините — каза му той.

Кайл се доверяваше само на един човек — своя командир. Деветнадесетгодишният войн пое въздух и прекрачи към тъмнината. Всички бяха напрегнати.

Изумен, Кайл погледна под себе си. Той висеше във въздуха, подкрепян от невидимо силово поле в центъра на пръстените. Уин се обърна към екипа и заповяда да започват процедурите за преместване във времето. Няколко от тях въведоха координатите в преносимите си терминали.

Пръстените започнаха да се въртят бавно около различни оси, като гигантски жироскоп. Жуженето на силовите полета се усили и тоновете им се сляха в някаква странна хармония.

Всички отстъпиха назад, когато големите триъгълни плочи на пода около отвора се спуснаха надолу и той се разшири. Пръстените се завъртяха по-бързо, увиснали в пространството отгоре. След това започнаха да се спускат надолу, отнасяйки Кайл. Очите му още веднъж срещнаха тези на Джон и той не ги отмести, докато слизаше в невероятно голямото, кръгло пространство на хроногенератора. Джон

се приближи и го проследи с поглед, докато Кайл почти изчезна. Сега пръстените се движеха толкова бързо, че приличаха на въртяща се сфера от стомана. Височината на хармоничните звуци леко се повиши и се чу нещо като мелодия, от която се изправяха косите. От стените на генератора започнаха да излизат дребни искри. Джон се наведе над ръба, замаян. С тревога, Фуентес скочи напред и го улови, преди да загуби равновесие и да падне в машината на времето.

От генератора заискачаха светкавици, които набраздиха въздуха над главите на хората. Уин почувства силната миризма на озон и се наведе. Натрупваше се огромно количество енергия. Всички се прикриха зад преградите и поставиха предпазни очила. Ставаше нещо невероятно и в средата му бе Кайл Рийс.

В долната камера, в чийто център бе младежът, бе концентрирана страхотна енергия. Жуженето и пукането на генератора се бяха превърнали в пулсиращ рев. Сърцето на Джон препускаше със скоростта на пръстените. Чу се пронизващ писък, сякаш загива някой бог. Помещението се изпълни с гореща бяла светлина. Без очилата хората биха ослепели.

Когато блясъкът отслабна, пръстените бяха празни. След малко движението им спря, а те бяха обгорели и димяха. В този безкраен миг на преместване във времето, Кайл Рийс бе изчезнал и, странно, на негово място се бе появило въртящо се кълбо остатъци — смачкани консервени кутии, пожълтели вестници от 1984 година и чувал с боклук от същото време.

Фуентес бавно свали очилата си.

— Madre de Dios^[1]!

Уин внимателно се доближи до ръба и погледна надолу. Прескочиха искри, след това изчезнаха. Боклуците паднаха на пода.

— Работи! — каза Уин възбудено и продължи — Това е пространство от 1984 година. Заменено с къс сегашно пространство.

Джон свали очилата си; очите му още не можеха да свикнат със слабата светлина. Фуентес го попита:

— Сега какво ще стане със сержант Рийс, сър? Искам да кажа... какво наистина стана?

Погледът на Джон сякаш не бе в това време и пространство.

— Той завършва мисията си и... умира.

Фуентес кимна:

— Той е добър войник.

В очите на Джон се промъкна отчаяние и той добави съсредоточено:

— И мой баща.

Лейтенантът го погледна изненадано. Сега разбра от какво се бе страхувал Джон. И защо не бе в състояние напълно да се радва на победата им. Цената бе твърде висока.

Генералът се извърна настрана от димящата камера, сякаш състарен с години. Кръвта се изтегли от лицето му, чертите му се отпуснаха. Той потърси опора в рамото на лейтенанта.

Фуентес си даде сметка, че за първи път го вижда да губи сили. Бе го виждал уморен, самотен, обзет от черни мисли, но не като сега. Той изкрещя на испански заповед, предназначена за екипа сапъори зад него:

— Пригответе зарядите. Върнете това проклето място обратно в ада!

Джон разтърси глава, за да се съвземе.

— Още не. Има още нещо, което трябва да направим. — Той се обърна към Уин: — Какви са измерванията?

Уин погледна към големия колкото дланта му енергометър, който висеше на колана му. След това вдигна озадачен поглед към Джон:

— Както казахте вие.

Генералът пое дъх и почувства, че колелата на съдбата се приближават. След това, като събра куража си, той излезе бързо от помещението. Уин го последва. Фуентес се намръщи и объркан хвана учения за ръката:

— Какви измервания? За какво говорите?

Уин посочи уреда.

— Това е енергийният импулс вследствие на преместването. Улових още два такива, докато си пробивахме път насам.

— Два?

Уин продължи напред нетърпеливо, но Фуентес не го остави:

— За какво става дума?

— Първият трябва да е бил терминаторът изпратен назад в 1984 година.

Фуентес все още не разбираше:

— Да?

Уин рязко зави по коридора и ускори крачка, за да догони командващия. Фуентес не го оставяше на мира:

— А втория?

— Друг терминатор. Може би.

Стъпките на Джон отекваха по сводестия тунел, лейтенантът и Уин го следваха. Минаха покрай многобройни галерии пълни с тежки машини, сега студени и неподвижни, покрай огромна библиотека, събрала стратегическите технологии, създадени от Скайнет. Дори суперспециалистите на Джон щяха да успеят да проучат всичко едва след години. И след като веднъж дешифрират функциите на машините, Джон трябваше да реши дали да ги унищожи, или да ги повери на обществото, изправящо се от пепелищата, с надеждата да ги използва с отговорност. Не разполагаше с информация, която да му помогне да вземе това решение, нямаше спомени от миналото, свързани с бъдещето от сега нататък. Нямаше ключ към събитията след днешния ден. Но когато крачеше към една масивна стоманена врата, спомените нахлуха в главата му. Знаеше, че пред него е вратата на съдбата. Знаеше, че зад нея ще намери това, което търси — окончателния отговор на въпроса, който го бе измъчвал през целия му живот. Всичко това истина ли е? До самия край?

Уин се доближи до вратата и долепи малка сонда до контролното ѝ табло. Набра кода, който бе извлякъл от вътрешния терминал на един повреден „ловец“ и бързо отстъпи назад. Металните лостове се изтеглиха автоматично и вратата се отвори със свистене.

Джон прекрачи прага и насочи фенерчето си към далечния край на стаята. Устата му увисна от изумление. Фуентес и Уин влязоха след него и насочиха и своите фенерчета нататък.

Пред тях имаше голяма преса, която достигаше до тавана. От стената към нея отиваше сноп още топли тръби. Те минаха под тях и стигнаха до мястото, където се срещаха двете двадесеттонни метални плочи. Осветиха вдлъбнатината с човешка форма. Джон примижа от блясъка, който идваше от ръба на малко отворстие, на мястото на шията. Посегна с дулото на оръжието си. Една блестяща капка от нещо, приличащо на живак, се залепи без усилие на метала и сякаш попи в него, без следа. Джон обърна цевта така, че и другите да могат да насочат фенерите си към нея.

Фуентес се намръщи:

— Къде се дяна?

Уин гледаше върха на карабината, сякаш му предстоеше да се срещне с някой бог. Можеше да се забележи малка бучка, стърчаща само два милиметра от повърхността на метала, която обикаляше по ръба на цевта.

— Ето тук е — каза Уин.

— Къде?

— Изумително! Изглежда се е свързало с метала и безпогрешно е повторило формата му...

И последните съмнения у Джон изчезнаха. Бе време за последния ход от шахматната партия, която неохотно разиграваше вече петнадесет дълги години. Знаеше много от нещата, които щяха да се случат, но не знаеше до какво ще доведат събитията, настъпили след един определен момент в миналото. Разделителната линия между това, което знаеше, че се е случило, и това, което би могло да се случи, бе един нож, забит в захабена от времето дървена маса и думите НЯМА СЪДБА, изрязани в нея. Неговото собствено съществуване можеше да бъде заличено. Или може би всичко щеше да остане непроменено. Или... какво? За първи път той нямаше отговор. С нарастващо безпокойство даде карабината на Уин, взе сондата му и бързо отиде до една тежка стоманена врата, покрита с пласт топящ се лед. Набра кода и зачака...

Когато вратата се отвори навътре, ледът се счупи като стъкло. Той понечи да прекрачи, но Фуентес го изпревари и влезе пръв с насочено оръжие, за да предотврати евентуално нападение. Дъхът му се виждаше. Намираха се в стая-хладилник. Лейтенантът се сепна, когато лъчът на фенерчето му освети редица голи тела, висящи на метални скари, окачени на тавана.

Джон се огледа. Имаше стотици мъже и жени в редове по десет и във всеки ред телата бяха свършено еднакви.

— Терминатори — прошепна Фуентес с ръка на приклада.

Джон бързо мина покрай синтетичните тела на един от редовете и се поколеба. Гледаше лицата. След това се загледа в съседния. Еднакви. Непознати за него. След това... отиде до следващия и спря. И те бяха еднакви, но този път познати за него лица. Бруталните, но хубави черти го разтърсиха.

Беше той.

От толкова отдавна, дори отпреди Страшния съд, когато земята бе само наполовина обезумяла и искреше от цветове. Очите на Джон запламтяха от обладалите го чувства. До известна степен това бе също толкова лошо, колкото и изпращането на Кайл.

Фуентес пристъпи напред и с дрезгавия си глас върна генерала към действителността:

— Ще ми е приятно да му натисна копчето на това място. След това видя лицето на Джон и попита:

— Какво има?

Джон гледаше най-близкия Терминатор. Очите му бяха затворени. Но не спеше. Чакаше. След това се обърна към лейтенанта с дрезгав шепот, уморен до дъното на душата си:

— Единственият проблем с пътуването във времето е... че не свършва, когато е свършило.

Генералът се върна бързо при Уин, който стоеше загрижен на прага. Фуентес видя, че Джон сочи един от висящите терминатори и говори в продължение на минути някакви технически дивотии, очевидно разтревожен. Сега това нямаше значение. Те бяха победили. Нали?

---

[1] Божия майко! (исп.) ↑

БУРЯ

Актън, Калифорния

Сега

3:14 ч.

Дан Шорт фантазираше за по-малката сестра на жена си. Това бе много опасно не само поради последствията, до които могат да доведат такива мисли, но и поради факта, че го правеше, докато спускаше големия влекач, марка Кенуърт, надолу по стръмния наклон, при внезапно сгъстилата се мъгла. Тъкмо се мъчеше да си представи как ли изглеждат гърдите на Денис, когато неочаквано в мъглата пред него се появиха червените задни светлини на кола. Настъпи с всички сили педала на спирачката. Хидравликата засвистя, зафуча и зацепи. Камионът продължи да се свлича надолу и гумите застъргаха в асфалта заради неуправляемата инерция на тридесет и седемте тона замразен пулп в хладилния прицеп отзад. Металът простърга, когато превключи на по-ниска скорост и той не на шега се уплаши, заради тежестта, която го притискаше отзад. При адреналиновата експлозия в кръвта съвсем ясно си представи как прицепът се мята като разгневен скорпион и със страшна сила изхвърля кабината през металния парапет на шосе номер 14, за да се разбие долу в скалите.

Но тази вечер той имаше късмет. Гумите попаднаха на сух асфалт и зацепиха на място. Камионът се разтресе и поднесе встрани, но остана на пътя и в последния миг избегна удара с бавно движещата се отпред кола.

Дан стисна волана и дъхът му заизлиза на хриптящи тласъци. Реши, че това е Божие предупреждение. Престани да мислиш за прелюбодеяние с осемнадесетгодишната балдъза, или...

Въздъхна, когато със замъглен поглед видя стрелката за разклона към магистралата Сиера да се появява от мъглата като спасителен маяк. Кракът му леко докосна спирачката няколко пъти, колкото да намали скоростта, и чудовището зави кротко към паркинга на „Коневръза“.

Пред денонощното крайпътно заведение бяха останали малко празни места. Нехарактерната лятна мъгла бе прогонила шофьорите от пътя в старите, лекьосани сепарета вътре.

Дан спря камиона до друг като неговия и скочи на земята с разнебитени кости и изтръпнал задник. Затръшна вратата и се завлече към крещящо осветения бар-ресторант, като разкопча прогизналата си от пот риза. Боже, помисли, като погледна талазите мъгла, носещи се над шосето, това би трябвало да те поохлади малко. Но всъщност само затрудняваше дишането. С приближаването му до входа влажният въздух сякаш още повече натежа. Задушаваше го и му се струваше зареден с електричество, сякаш се кани да вали. И наистина, когато отваряше вратата, в стъклото зърна отблясък на мълния. Погледна към небето. Видя само кондензирана влага, осветена в оранжево и зелено от неона. Вдигна рамене и влезе.

Ако беше останал само още за миг и ако бе погледнал назад, а не към небето, щеше да види друга светкавица, прескочила между неговия и съседния камион. Би могъл да си помисли, че е кълбовидна мълния. Щеше да сгреша.

Уличните лампи премигнаха и угаснаха. Мъглата започна да се всмуква между камионите, където се образува вихрушка. Бяло-сини, побеснели пипала от енергия затанцуваха в стоманения процеп между тях и запращяха като смачкан целофан. От асфалта нагоре се издигна пращен демон и започна да засмуква хартии и фасове. Ниското жужене прерастна във вой, сякаш някой се мъчи да настрои радиоапарат в зареден със статично електричество въздух. Накрая го настрои.

Тук.

Невероятната светкавица се завъртя в бясно кълбо от енергия, пронизвано от мълнии. Страничните огледала на камионите се извиха навън и се счупиха. Избухна блясък, сякаш от хиляди фотосветкавици. След това всичко приключи с едно силно пукане, сякаш от увеселителна бомбичка. Светлината бързо изчезна, облакът изпарения се разнесе и там, където допреди миг не бе имало нищо, се появи някакъв предмет.

Беше гол мъж.

Масивното му тяло бе покрито с бяла пепел, която се сипеше като фино брашно, когато той се изправи и раздвижи перфектно оформения си торс. Късоподстриганата му коса димеше. Лицето му не

изразяваше никакви чувства. Очите му, кобалтово-сини, съживени, но все пак мъртви, приемаха, но не излъчваха нищо.

Ръцете бяха образец на сила и симетрия, гневната извивка на бицепса, стеснен безукорно при лакътя, преминаваше с математическа прецизност в жилестата долна част и накрая в почти изцяло тънките китки.

Човекът от огъня пое въздух, като разшири неземния си гръден кош, и предпазливо проучи атмосферата. Отбеляза без учудване високото съдържание на влага. То щеше да остане гол факт, докато не се свърже с много други, които бързо щяха да го ориентират във времето и мястото.

Зад него в прицепите на камионите бяха прорязани кръгли отвори, докоснати от кълбото на енергията, все още излъчващо светлина. На асфалта долу се беше образувал сферичен кратер. Мъжът бе стоял в средата. Той излезе измежду камионите, за да сканира паркинга, и се спря за миг пред три лъскави мотоциклета марка „Харли Дейвидсън“ близо до входа, подпрени на никелираните си стойки, оформени като кучешки лапи. От мюзикбокса се чуваше приглушена музика. Мъжът погледна през прозорците. Вътре хората се смееха, спореха и шумно си поръчваха напитки. Той се обърна и закрачи към вратата. Знаеше, че вътре се намира собственикът на един от моторите.

Дан тъкмо се бе разположил в едно от сепаретата. Мястото изглеждаше ужасно, но поне кухнята бе добра. До него двама свъсени шофьори с вирнати назад шапки се бяха навели над чиниите си. Трима опърпани мотоциклетисти с джинси и кожени якета играеха бiliarд в дъното, а под масата се търкаляха празните им кутии от бира. Собственикът на кръчмата, Лойд, застаряваща мечка в изцапана престилка, стоеше кисело зад бара, а в далечния край група шофьори, изчакващи мъглата играеха карти.

Когато дойде келнерката, Дан вдигна поглед. Веднага я заразглежда с интерес. Твърде много грим. Среден ръст. Няколко килограма в повече, но разположени предимно отпред, та ѝ стояха добре.

Дан харесваше такива неща. Много. И тя дъвчеше дъвка със замаяния, полусъзнателен вид на човек, който гледа много телевизия. Лесна плячка.

Неговият тип.

Ако вече не бе женен. Когато се опита да потуши похотливостта си с мисли за жена си, у него се надигна чувство за вина. Карла бе набожна жена, която бе взела брачните клетви твърде сериозно. Особено тези за верността. Ако разбереше, че ѝ изневерява, това би я убило. А бяха женени от пет години. Познаваше всяка гънка и цепнатинка по тялото ѝ. Да прави любов с нея за него бе станало все едно да гледа „Аз обичам Люси“^[1] по телевизията за двадесети път. Удобно, но отегчително. Напоследък мисълта за нови територии го измъчваше непрекъснато. Не се бе чувствал толкова зажаднял от средното училище. Болезнено усещаше, че половината от човешкия род са жени. Непознати жени. Възхитително непознати жени. Като тази келнерка...

На табелката с името ѝ пишеше Клаудиа. Когато му подаде изпоцапаното меню, той ѝ каза „здрасти“. Тя отвърна на усмивката му с отракано намигване и се понесе към кухнята. Дан заби поглед в задника ѝ, който се поклащаше ритмично и мърдаше връзките на престилката ѝ като детска люлка. Той въздъхна и остави въображението си да се забавлява с този образ. А покрай чувствения поток на персоналния му порнофилм се събуди и крайчецът на съзнанието му, което започна да прегражда потока от коварни планове, които трескаво кроеше за това как да скрие от Карла мечтаното прелюбодеяние. Бе така погълнат в умствените си усилия, че не забеляза как входната врата се отваря и едрият гол мъж влиза с бавни крачки.

Останалите обаче забелязаха как спокойно преминава през помещението и как безчувственият му поглед се плъзга без никакъв интерес над клиентите.

„Мъжът“ видя четиридесетхилядибитово изображение на салона, върху което цифровите данни се сменяха по-бързо, отколкото човешкото око би могло да прочете. Лицата на зяпналите шофьори, на облещения собственик, на обзетата от страхопочитание келнерка бяха фрагментирани по електронен път и всеки отрязък бе проанализиран, за да се установи емоционалното им състояние и да се предвидят възможни неприятелски действия.

Никой не се движеше, освен един от мотоциклетистите. Робърт Пантели бе от тези, които закусват змии, а на обяд плюят гущери.

Повечето неща в този живот не го изненадваха. Но онова, което видя сега, го изненада. Той спря да пуфка вонящата си пура и бавно я свали надолу, а по мокрите му устни пробягна недоброжелателна усмивка.

Голият мъж видя пулсиращото електронно очертание на Робърт. Хиляди измервания и оценки пробляснаха за миг във вътрешния му сканер, дрехите му мигновено бяха идентифицирани като съвременно облекло за мотоциклет...

За Робърт не бяха изминали повече от две секунди. Той оголи зацапаните си зъби. Няколко от предните липсваха. Говорът му бе завален от алкохола.

— Тоя пич знае как да ти вземе акъла.

Последва нервен смях откъм двамата му приятели.

Мъжът не реагира изобщо, след това заговори с равен, неутрален глас, който не издаваше никакви чувства:

— Трябват ми дрехите ти, ботушите и мотоциклета.

Очите на Робърт се присвиха, след това погледна приятелите си. Те го наблюдаваха с очакване. Реши да ги позабавлява. Опъна дълго от фаса си, огънчето се разпали и той се обърна отново към непознатия:

— Забрави да кажеш „моля“.

Последва нов смях, сега по-силен и по-свободен. Усещаха, че този няма намерение да се бие. Въпреки внушителната си физика, той бе застанал глуповато пред тях, с празен поглед на муцуната си. Трябва да е някой куку.

Робърт не обичаше кукувците. Напомняха му за щурия му баща. Освен това искаше да продължи играта. Вдигна пурата и я смачка в гръдния кош на непознатия. Чу се леко цвърчене, като от пържещ се бекон. След което настъпи тежка тишина.

Тя извади Дан от размишленията му и той хлъцна, като забеляза голия посетител. На гърдите му имаше димяща, обгорена дупка. Въпреки това по нищо не личеше, че го боли. Това, което се случи след това, стана толкова бързо, че на Дан му се стори, че не се е случило. Почти.

Голият протегна спокойно длан и сграбчи месестата ръка на Робърт с хидравличния си захват. Мотоциклетистът усети невъзможно силните пръсти, които мачкаха мускула му като стоманени клещи, и се разкрещя с цяло гърло.

Единият от приятелите му вдигна билиардната щека за тънкия край, сякаш бе бухалка за бейзбол. Тежкия край изсвистя във въздуха и се счупи на две в тила на непознатия.

Невероятно, но той сякаш не забеляза това. Без да пуска Робърт, ръката му се завъртя отзад, хвана най-тежкия билиардаджия за предната част на якето и рязко го изпрати през близката витрина. Полетяха стъкла и той се приземи навън като каса с говеждо. След това непознатият вдигна с една ръка сто и двадесетте килограма на Робърт, пренесе ги над бара и през гишето на кухнята ги приземи върху голямата плоска скара. Когато горещият метал докосна кожата му, излезе пара. Робърт нададе вой и започна да се вие и мята, докато не падна на пода като димяща купчина.

Третият мотоциклетист извади нож с двадесетсантиметрово острие и замахна към лицето на непознатия. Но той улови свистящия метал с гола ръка и, стиснал острието, го изскубна. Хвърли го нагоре и го хвана за дръжката. След това се извъртя рязко, плъсна мотоциклетиста по очи върху масата за билиард и със свистене закова рамото му за дървения плот.

Когато всичко свърши, Дан бе мигнал три пъти. Както и другите посетители, той бе толкова втрещен, че само можеше да наблюдава безмълвно как голият заобикаля бара, минава покрай Лойд и влиза в кухнята. Не само защото всичко стана толкова бързо. Или защото извършителят явно бе много по-жесток от трима очевидно порочни мъже. Наистина, това би накарало всеки да се поколебае. Но именно начинът, по който той извърши всичко, задържа хората по местата им. Нямахме приемливо обяснение или разумна причина, или възможен мотив за хладнокръвната жестокост на голия. Това означаваше, че със сигурност е побъркан. А с толкова безумен и толкова див човек не бива да си имаш работа.

Готвачът — мексиканец мислеше горе-долу същото, докато отстъпваше с препъване назад от непознатия, който крачеше към псуващия от болка Робърт, все още на пода. Вдигна глава, когато сянката се надвеси над него. Ръмжащ като ранено животно, той се мъчеше да извади военния си автоматичен „Колт“, калибър 0.45, изпод опърленото кожено яке. Но обгорелите му пръсти не можаха да натиснат спусъка. Непознатият замахна и грабна оръжието, сякаш убива муха. Робърт се изпълни с ужас, като видя голият да вдига

пистолета. Но вместо да го насочи, той започна да го разглежда внимателно.

За миг проанализира калибъра и състоянието му. И през ум не му мина да го насочва към падналия на пода. Обектът бе временно неутрализиран. Да го застреля би означавало излишно изразходване на сила. Той не искаше нищо повече от първоначалното. Обърна безчувствените си очи към падналия.

Мотоциклетистът потрепери, всичките му мозъчни клетки заработиха, трябваше да реши какво да прави. Да се съпротивлява повече изглеждаше немислимо. Вече нямаше с какво. Лудият нудист му бе отнел пистолета с такава лекота. Сега Робърт нямаше избор. Той бавно бръкна в джоба на якето си и с болезнена гримаса заради вече отеклата си ръка извади ключовете за мотора. Плъзна ги по пода към краката на кукуто. След това, ръмжащ от болката, причинена от едно счупено ребро, започна да се изхлузва от якето.

Дан се промъкваше странично към вратата, когато непознатият излезе от кухнята, вече облечен с черното кожено яке, черните кожени панталони и тежките подковани ботуши. Той съсредоточено се насочи към хората, събрани около закования на масата за билиард, стенещ мотоциклетист. Те се отдръпнаха бързо, както Червено море пред Мойсей. Без да каже дума, той измъкна ножа. Кървящият се свлече на пода с обезумял поглед, а непознатият продължи към вратата. Никой не се осмели да застане на пътя му. Когато мина покрай него, Дан, разтреперан от страх, изфъфли:

— Чао.

Мъжът се обърна — не, по-скоро извъртя глава. Безжизнените очи фиксираха Дан в продължение на микросекунда, която му се стори безкрайна. След това бутна вратата и излезе, като я остави да се затвори с трясък.

Дан потръпна и избърса влажното си чело с опакото на ръката си. Боже, размина се на косъм!

Отиде разтреперан до прозореца, а всички останали мълчаливо застанаха зад него и ужасени видяха как се запътва към трите мотора. Всички, освен Лойд. Той погледна навън, после ранения на пода. Увеличаваща се локва кръв обагреше килима. Лойд хвърли престилката и изтича зад бара, като посегна към нещо скрито.

Навън непознатият се приближи до мотоциклетите. Мушна колта в колана си и вкара ключа в контакта на първия. Не беше този. Без да се колебае или тревожи, той просто отиде до следващия. Ключът влезе. Преметна крак през масивния 1380-кубиков харли, фат бой^[2], с ергономична седалка и черешово-черен цвят. Всеки разумен мотоциклетист би платил скъпо за такава машина. Непознатият изглежда бе напълно запознат с нея. В действителност, той можеше за миг да види пълното техническо описание на всеки детайл от мотора. Но... той не бе нормален човек. Бе избрал това превозно средство заради надеждността му, маневреността и скоростта — най-важните изисквания за предстоящата му мисия.

Мушна камата в ботуша си и ритна стартера веднъж, силно. Двигателят моментално запали с гърлено боботене, което накара метала да завибрира. Непознатият се огледа наоколо в бързо разсейващата се мъгла и включи тежкото желязо на скорост.

Преди да успее да отпусне съединителя, на вратата на бара се показва Лойд с деветмилиметрова рязана карабина „Уинчестер“ в ръце. Даде изстрел във въздуха и гърмежът изтрещя над рева на мотора. След това зареди нов куршум и се прицели в гърба на непознатия.

— Не мога да те оставя да гепиш мотора на момчето, синко. Слизай, или ще те смъкна аз.

Мъжът се обърна и хладно изгледа Лойд. След секунда изключи от скорост. Качи мотора на стойката. Слезе от него и спокойно се запъти към собственика. Лойд не отстъпи и докато непознатият се приближаваше, за да застане нетрепващ пред дулото на пушката, у него за надмощие се бореха ядът и страхът. Лойд мигна, за да махне потта от клепачите си, мъчейки се да разбере дали е в състояние да застреля от упор човек заради някаква си машина, която дори и не беше негова. Естествено, не можеше да го остави да си отиде ей така, след като е тероризирал клиентите му и е откраднал тяхна собственост. Това бе неговият бар. И дължеше лоялност на всеки, който прекрачва прага му. Ако този дивак се отърве без нищо, ще загуби клиенти. От друга страна...

Ръката на непознатия се стрелна като нападаща кобра и му измъкна пушката. Едно гладко, премерено движение и сега дулото бе на сантиметри от лицето на Лойд.

Челюстта му се отпусна. Тъкмо започваше да си мисли, какво ли е да ти пръснат главата от няколко сантиметра, когато мъжът, който държеше оръжието без да трепне протегна другата си ръка и изпъна пръсти напред...

О, по дяволите.

Но непознатият само извади от джоба му чифт големи слънчеви очила, сложи ги на очите си, рязко се обърна и се запъти към мотора. Промуши карабината между жилата на спирачката и амбреажа и ръкохватките на кормилото, и полетя в тъмнината сред дъжд от чакъл.

Лойд се свлече покрай рамката на вратата, щастлив, че още е жив.

Дан проследи с поглед изчезващия в мъглата мотор и си помисли колко близо е бил до смъртта, два пъти през тази вечер. Трябва да е поличба. Закле се, още там, никога повече да не фантазира за други жени.

Карла бе само първата от много невинни хора, чиито живот щеше да се промени безвъзвратно и без да узнаят заради пристигането на втория Терминатор.

Терминатор с рев се насочи по шосе номер 5 към Лос Анджелиес. Отраженията на студените, бяло-зелени крайпътни лампи непрекъснато преминаваха през никела на машината и проблясваха в заоблените очила на киборга като следи от трасиращи куршуми.

---

[1] Телевизионен сериал от петдесетте години, който продължава да се излъчва и до днес. ↑

[2] Шишко — (англ.) ↑

ДВАМАТА ОСТИН

Лос Анджелиес, Калифорния

4:58 ч.

В сенките под моста на Шеста улица, сред творческата бъркотия на множество графити, някой е напръскал с малки, добре оформени букви „Историята е мъртва“. Това бе необикновено ясновидство, като се вземе предвид това, което вече бе започнало да се случва с тъканта на реалността. Тези думи бяха написани и на още няколко места. Най-вече в източния испански квартал на града, близо до стадиона Доджър и на една стена до обсерваторията Грифит на Холивудските възвишения.

Никой не обръщаше внимание.

Лос Анджелиес бе пълен с мъдреци, които пророкуваха най-разнообразни сценарии за масово унищожение — природни и създадени от хората. Те бяха част от пейзажа — като смога и палмите. Но този, който бе написал тези думи из града, знаеше нещо. Може би не знаеше, че знае, но...

Знаеше.

Полицай Джо „Лъки“^[1] Остин, който караше патрулната кола под моста с десет мили в час, със сигурност не знаеше, не забелязваше и не се интересуваеше. Вниманието му бе насочено към движещите се сенки, хвърлени от светлините на колата, минаваща покрай телената ограда до украсената с графити постройка. Мразеше да патрулира сам в този район, но партньорът му бе получил хранително отравяне малко преди началото на смяната и времето бе твърде кратко, за да му намерят заместник. Напоследък бандата „Уайт Фенс“ се бе надигнала. Предната сутрин едно тринадесетгодишно момиченце и четиригодишното ѝ братче бяха намерени ранени и всички издирваха няколко заподозрени. Разбира се, те бяха по-добре въоръжени от полицията и не горяха от желание да бъдат арестувани. Та Остин не бе много философски настроен тази вечер.

Беше уплашен до смърт.

Нямаше как да си представи от колко грешна посока идват опасенията му. Нямаше да се изправи срещу някое дрогирано, податливо мамино синче. Това, срещу което щеше да се изправи, не бе раждано от жена. То щеше да се роди от една светлинна вихрушка, щяха да го изхвърлят конвулсиите на две временни зони, разменили местата си в континуума...

Между постройките на стотина метра пред него избухна синьо-бяла светлина. Остин ускори. Но пристигна твърде късно за да забележи огненото кълбо с цвят на седеф, увиснало на няколко фута над земята. Нишки светлина се извиваха от повърхността и пълзяха по стените на сградите като пияница, мъчещ се да запази равновесие. Боклуци и смачкани хартии се издигаха нагоре в спирала и подскачаха като двуизмерни призраци вътре и вън от неравните светлинни потоци. Металната противопожарна стълба светеше с тъмночервен цвят, всмукала топлината на светлинното излъчване. Чу се пукане, чиято сила бързо нарастваше. След това ярка светкавица. Остин изпсува и натисна спирачките точно преди да навлезе в електромагнитната аномалия. Ако бе продължил няколко метра по-нататък, фаровете му щяха да угаснат и моторът да спре. Но ченгето бе омагьосано от светлините, танцуващи по стените около него. Те бързо гаснеха.

Когато излезе от колата не се чуваше нищо освен далечния вой на бездомно куче. Пое въздух. Озон.

Сърцето му се разтуптя. Чувстваше се сякаш е тичал цяла миля. По никакъв начин не искаше сам да влезе в този проход. От друга страна, носеше униформа. Беше опитен професионалист. И бе въоръжен с деветмилиметрова, автоматична Берета, с петнадесет куршума в дръжката. В края на краищата, това би могло да е трансформатор, дал на късо. Може да предизвика пожар. Остин въздъхна, и с псувня, предпазливо се вмъкна в сенките между двете постройки.

Полицаят се огледа мъчейки се да долови нещо в тъмнината ала мъчително не успяваше. На това място нямаше улично осветление. Може би е изгоряло поради... това, което се бе случило. Отгоре се издигаха огромните бетонни дъги на моста. Сега той бе под него и се бе насочил към една метална ограда, зад която имаше само железопътни линии, а зад тях — бетонните канали на реката. Нещо не бе наред с оградата. Полицаят сбърчи вежди, когато лъчът на

фенерчето му попадна върху един идеално кръгъл отвор, прорязан в мрежата. Приблужи се и забеляза, че ръбовете му димят и още светят. Инстинктивно, ръката на Остин разкопча кобура и хвана дръжката на пистолета. После погледна надолу. От другата страна на оградата имаше гладък сферичен кратер. Сякаш някакъв черпак бе изгребал част от асфалта. Полицаят се опита отчаяно да подтисне желанието да побегне. За жалост, това му се отдаде. Иначе щеше да живее по-дълго.

Някой се плъзна в нощта зад него. Просто смътно петно, но излъчващо светлина. Остин започна да се обръща, усещайки присъствието. Последва белота, сякаш някой бе монтирал един единствен бял кадър в потока на съзнанието му. Мозъкът му за миг прекъсна, а после смътно усети, че е паднал по очи. В лявата му скула пулсираше тъпа болка, тъй като костта бе строшена при падането.

По униформата му се плъзгаха ръце. От носа му излизаше нещо мокро. Нищо не бе както трябва. Вратът му започна да хрущи, сякаш някой върти пръчка, забита в пясък. Когато чувството за собствената му личност започна да избледнява, той се запита за какво ли е притрябвала униформата му на бандит от „Уайт Фенс“. Каквато и да бе причината, не можеше да е добра. Но сега това бе грижа на някой друг. Той имаше да прави други неща...

Например да умре.

Една котка влезе в прохода и погледна в далечния му край. Видя как един гол мъж коленичи над тялото на полица и докосва униформата му. Умът на животното, голям колкото грахово зърно не можеше да проумее какво става, но очите му можеха да видят. Тялото на голия започна да се променя, стана тъмно-синьо. На гърдите се появи сребърна значка.

Обезпокоена, котката побягна.

След няколко минути нападателят отиде при патрулната кола, облечен в униформата на Остин и с неговата значка. Седна зад волана. Разгледа вътрешността, приборите и копчетата на таблото. Всичките бяха познати, някъде дълбоко в паметта му, макар и никога да не бе ги виждал. Компютърен терминал Elektro — Kom MDT-870, който можеше да го свърже с цялата полицейска мрежа, се намираше пред съседната седалка и бе изключен. Замисли се. За първи път го виждаше, но помнеше всеки милиметър от схемите му. Протегна се и натисна едно копче. Екранът светна. Доволен, той запали мотора и

погледна в огледалото. Лицето му бе хубаво, кестенявата коса късо подстригана. Сивосините му очи бяха дълбоко съсредоточени и уверени.

Новият полицаи Остин, значка номер 473, включи на скорост и подкара в нощта. Новата му самоличност бе подходяща. В края на краищата, той бе тук, за да защитава и служи.

---

[1] Щастливецът. (англ.) ↑

ГЕНЕРАЛЪТ

Ресида, Калифорния
неделя, 10:58 ч.

„Искам да съм упоен“ на Рамонес гърмеше от тонколона в отворен гараж, в едно леко западнало предградие. Пръскачки поливаха предните дворчета. Деца караха велосипедите си и се въртяха около хора, миещи колите си в облетите със сапунена вода алеи. Небето бе светло-синьо и вятърът, нахлуващ от прохода, връщаше смога обратно в Сан Бернардино. Вътре в гаража бе Джон Конър, който сръчно монтираше карбуратора на своята сто двадесет и пет-кубикова хонда и слушаше с половин ухо изкривения грохот, който минаваше за музика. Дългата му права коса очертаваше лице с нацупени устни и изненадващо интелигентни за десетгодишно момче очи. И все пак отдалеч, както бе облечен в изкусно разпраните си джинси „Левис“ и памучната фанелка с надпис „Обществен враг“, той не се отличаваше по нищо от Тим — не по-малко размъкнат приятел, който стоеше наблизо и небрежно подхвърляше нагоре голяма отвертка, която ловеше с една ръка. Но отблизо в очите на Тим можеше да се долови някакъв унес и слабост, докато в тези на Джон имаше познание и спомени, твърде сложни за възрастта му.

На вратата на гаража се появи тридесет и три годишна жена. Някога Жанел Войт бе кокетка. През последната си година в училище тя винаги бе излизала с момчета. Но никога не я бяха смятали за особено умна. Невъоръжена с някакво по-дълбоко разбиране за водопада тривиални разочарования на ежедневието, естествената ѝ жизненост бе ерозирала и бе заменена от тежкото признание, че животът ѝ няма да стане по-добър отколкото е, тоест, неудовлетворителен. Нямаше представа защо трябва да е така и това я тревожеше. През годините тя ставаше все по-раздразнителна и сега бушоните ѝ бяха отчайващо изгорели. Някогашната ѝ закачливост се бе стопила и устните ѝ бяха сковани в стегната и зла гримаса, а

тъпотата в погледа ѝ напомняше на Джон крава, която пасе разсеяно на някой хълм.

Едно от разочарованията ѝ бе, че не може да има деца. Затова се бе записала в програмата за осиновяване. Затова сега бе настойник на Джон. И затова бе застанала там с намръщената си физиономия и разрошена коса. В началото Джон Конър бе срамежливо, уязвимо момче, копнеещо за най-обикновени човешки чувства. Но той също така бе своенравен, замислен, независим до крайност и, най-вече, гамен.

През последните няколко месеца търпението на Жанел бе доста изтъняло. Тази сутрин положението бе ужасно. Бедата с нея бе, че колкото и много да искаше да има дете, психологически тя бе зле подготвена за такова нещо. И, естествено, нямаше представа кое е, или какво ще стане от това момче, което сега я състаряваше преждевременно — командващ голямата интернационална армия, съставена преди всичко от хора като нея. Но това бе Далеч и Не Още.

Наложи се да изкрещи над музиката:

— Джон, прибирай се и веднага разчисти тази кочина в стаята си!

Тим чу, но Джон сякаш не.

— Джон! — изпищя Жанел и пусна в действие ГЛАСЪТ, писклив и заповеднически, подплатен с всички видове неизказани заплахи, които само възрастните знаят как да пуснат в ход.

Но Джон само усили музиката. Тим прикри ухилването си с ръка.

— Знам, че ме чуваш! Спри това нещо и веднага се прибирай!

Но Джон запали двигателя на мотопеда и даде газ. Жанел видя доволството на Тим и присви очи:

— Ти пък за какво се смееш?

Тим се приближи до Джон и се прикри зад резервоара.

Жанел ядосано се предаде и трясна входната врата на къщата.

Тим изчака докато се увери, че наистина си е отишла и каза:

— Днес май наистина се е вкиснала.

Джон не реагира открито, сякаш в ума си имаше удобен склад, в който да съхранява грижите си, за да може да ги обмисля по-късно на спокойствие. Той само каза:

— Дай тая отвертка.

Тим му я подаде машинално. Макар и да бе с две години по-голям от него, той го следваше във всичко. В гласа и погледа му, в познаването му на нещата имаше нещо, което го правеше естествен лидер, без значение дали ти се иска или не.

Жанел врѣхлетя във всекидневната. Мъжът ѝ, Тод Войт, се бе изтегнал на канапето и спокойно гледаше бейзболен мач по телевизията. Косата му бе разрошена, а лицето — подпухнало от спане. Изглеждаше уморен от живота и победен. А още не бе минал обeда. Толкова му се щеше да го оставят на мира да смели закуската си... Но крехката надежда рухна.

— По дяволите, писна ми с това проклето хлапе! Дори не ми отговаря!

Тод не можеше да вини Джон. Отначало и той не ѝ отговори. Жанел имаше ужасния навик да си пѣха носа в работата ти и да ти обяснява грижите си, сякаш хората само се правят, че се занимават с нещо интересно, но всѣщност със затаен дѣх очакват да чуят поредното ѝ недоволство. Боже, помисли си той, с очи все още впити в телевизора. Неговият отбор губеше с едно, а противниковият Хауърд „Йойо“ Джонсън изглеждаше като че ли ще изяде топката.

— Тод? Ще направиш ли нещо или ще си седиш на задника цял ден?

Тод забави отговора колкото бе възможно и преди тя съвсем да се вкисне, въздѣхна:

— Какво искаш да направи?

— Не е чистил стаята си цял месец!

— Е, това е адски спешно, няма що.

Той огледа разхвърляната гостна и добави под носа си:

— Особено в тази къща.

За щастие жена му не чу последното. Рѣцете ѝ бяха на хълбоците. Някога той обичаше да целува тези хълбоци. Хубавото бързо се изпари от този брак, помисли си той. И с появата на Джон наклонът надолу сякаш стана по-стрѣмен. Той хвърли дистанционното и се запѣти към гаража.

Джон чу вратата. Набързо дозави винта и хвърли отвертката в отворената кутия с инструменти. Тод се появи точно когато хлапето я риташе (неговата кутия) по изпоцапания циментов под.

— Погледни това масло! Казах ти сто пъти да не човъркаш това нещо тук!

— Вземи ми сака! — изрева Джон на Тим.

Момчето се плъзна на задната седалка и грабна една найлонова раница. Джон форсира мотора. Над рева се чу гласът на Тод:

— Джон! Влез веднага вътре и прави каквото ти казва майка ти!

Джон го изгледа предизвикателно:

— Тя не ми е майка, Тод!

И като отпусна амбреажа, изфуча от гаража като едва не събори Тим от задната седалка. Когато минаха покрай него, Тод отскочи встрани.

— Не карай по улиците докато не вземеш книжка! — извика той след мотора, който ускори надолу и накара няколко ученици на велосипеди да отскочат от платното.

Тод се почувства като глупак. Малкото копеленце обичаше да го унижава пред приятеля си. Но от друга страна чувстваше облекчение. Джон го нямаше и всяка следваща конфронтация се отлагаше за по-късно вечерта, когато се прибере. Дотогава щеше да гледа телевизия. Дори и да подремне. Само Жанел да си затвори устата.

Джон бе сякаш роден на мотопеда — елегантно се накланяше на завоите, внимаваше за коли и деца, но с готовност поемаше пресметнати рискове само за удоволствие. Насочи се по пустите улици към едно празно място, след това по път, който минаваше успоредно на оградения с мрежа отводнителен канал, форсира мотора през една дупка в оградата, като ускори, вместо да намали. Тим машинално присви колене, когато минаваха през мрежата. Джон само предизвикваше съдбата докрай. Тим бе решен да не показва колко е притеснен за оцеляването си. Но нямаше как очите му да не се ококорят, когато моторът се спусна надолу по наклонената бетонна стена на канала, сякаш нямаше никога да спре.

Караха на зиг-заг долу, по дъното, който за Джон бе нещо като частно шосе, за да избегне полицаите. Минаваха на сантиметри от десетметровите стени и зад тях изхвърчаше опашка от кална вода. Тим извика радостно, преструвайки се, че не е видял само преди миг как животът му си отлита. Той плясна Джон по гърба.

— Страшно караш, пич!

Попаднаха в малка дупка и хондата се подхлъзна встрани, заплашвайки да падне, но Джон ловко подложи крак и я изправи. Тим преглътна и се опита да се засмее. Чу се хриптене. За да го прикрие, той изрева въпрос:

— Ей, а къде е истинската ти майка?

Когато Джон не отговори, а изпадна в мрачно настроение, Тим настоя, леко раздразнен:

— Умряла ли е, що ли?

— Все едно, че е — отговори той толкова тихо, че Тим не бе сигурен дали е казал нещо. Понякога хлапето наистина се втвърдяваше като бетон и нищо не можеш измъкна от него. Тим се канеше да каже още нещо, но Джон неочаквано даде газ докрай и с тласък полетяха напред.

Тим млъкна и се хвана здраво.

ПАЦИЕНТ 82

3 мили от Чино, Калифорния
10:59 ч.

От главния път не се вижда. Можеш да минеш цялото разстояние през малкото „предградие-спалня“, през увеселителния парк на красивото шосе Хепи Камп и пак да не видиш нищо. Здравата трябва да се повъртиш, докато намериш малкото павирано пътче, заобикалящо куполоподобен хълм, осеян с разкривени дъбове. Едва зад хълма ще попаднеш на табелата „ПЕСКАДЕРО, ЩАТСКА БОЛНИЦА ЗА КРИМИНАЛНО ПРОЯВЕНИ, УМСТВЕНО УВРЕДЕНИ ЛИЦА“.

Тя бе закачена за желязна ограда, в горния край на която имаше бодлива тел. В специалната будка до тежкия железен портал стоеше охраната. По-нататък имаше няколко големи постройки. Автомобили на вътрешната охрана патрулираха прекалено спретнатия терен. Мястото изглеждаше приветливо като щабквартирата на КГБ.

Вътре в постройката бе още по-лошо. Мястото представляваше санитарно-медицински затвор за ума. Антисептично бели стени. Санитари в бели престилки бутаха пациентките, само жени, по ужасяващо голите коридори. Обикновената разходка. Наричаха ги „Улици на инвалидните колички“.

Вляво от фойето имаше малък коридор с врати в двата края. Близката приличаше на решетеста врата на затвор. Далечната бе солидна и стоманена. До нея стояха двама здрави санитари, приказваха си лениво и поглеждаха във видеомониторите на конзолата пред тях. Те виждаха какво става зад втората врата.

Изоляторът.

Тук под ключ се охраняваха най-непредсказуемите и опасни пациентки. Те бяха твърде безумни, за да бъдат оставени да контактуват помежду си, и всяка бе в своя собствена сива килия. Обстановката бе толкова подтискаща, колкото и във всеки федерален затвор. И храната не бе по-добра.

Доктор Питър Силбърман водеше по коридора пред килиите група млади и изпълнени с чувство за дълг стажанти, а след тях мълчаливо вървяха трима набити надзиратели, подобни на доскорошни професионални футболисти. Силбърман леко накуцваше. Всяка стъпка опъваше превръзката на коляното му върху подутата, възпалена кожа. Опита се да не обръща внимание на болката и да се съсредоточи върху работата си. Не бе много трудно. Беше в стихията си, впускаше се в неща, от които разбираше. Трудно подтискаше желанието си да блесне с превъзходящия си интелект пред тези зелени младоци, но през повечето време успяваше. Не и сега.

— В следващата килия — говореше той с нисък, привлечен глас, като на радио-психолог — се намира пациент номер осемдесет и две, двадесет и деветгодишна жена с диагноза остро шизоидно разстройство. Налице са обикновените симптоми... депресия, тревога, бурно отреагиране, мания за преследване.

Повечето стажанти ловяха всяка негова дума. Многобройните публикации на доктора по въпросите на самоидентифицирането му бяха донесли немалък авторитет в професионалните среди. Не съвсем на върха, но солиден специалист в трудните случаи, макар и с нисък процент на оздравяемост. За някои от по-задълбочените стажанти бе ясно, че той е отчайващо елементарен в отношението си към болните. Но не бе глупав. От години бе консултант на полицията в Лос Анджелис и бе изследвал десетки от най-опасните престъпници, включително и някои масови убийци в последно време. Може би най-големият му недостатък бе, че е прекалено умен, за да е полезен на себе си.

— Ето тук. — Той спря пред една килия. Вратата бе шумоизолирана и комуникацията се осъществяваше чрез високоговорители, монтирани под малкото прозорче. Изглеждаше едновременно средновековна и супермодерна. Той надникна вътре.

През мръсния прозорец блестеше слънчева светлина и хвърляше решетести отблясъци върху голата стена. В килията имаше мивка от неръждаема стомана, тоалетна и огледало от полиран метал.

По него имаше вдлъбнатини.

На леглото нямаше дюшек и бе изправено до стената с крака навън. Две потни ръце държаха единия от тях и мускулите се свиваха и отпускаха при бавните набирания на пациентката, която духаше

невчесаната си и мокра от пот коса встрани от очите с форма на бадеми и с махагонов цвят. Младата жена бе с фанелка и болнични панталони и тялото ѝ бе стегнато и изпънато като струна. Коленете бяха подвити, за да не докосват пода. Правите мускулисти ръце се свиваха и отпускаха, свиваха и отпускаха, свиваха и отпускаха. Никаква промяна в ритъма.

Като машина.

Докторът отстъпи встрани, за да могат да видят.

Жената бе с гръб към тях и се държеше сякаш не знае, че я наблюдават.

Но не беше така.

Тя знаеше.

Бе видяла отраженията на лицата в изкривеното огледало. Но не можеше да приеме да я наблюдават като лабораторен плъх. Продължи да прави упражнението си, докато накрая мускулите ѝ започнаха да се уморяват.

Когато всички я разгледаха, Силбърман дойде отново до прозорчето и като изфабрикува неубедително-весела усмивка, щракна копчето на интеркома.

— Добро утро, Сара.

Сара Джинет Конър се обърна и впи поглед в лекаря. Годиците, прекарани в криене, ѝ се бяха отразили тежко. Лицето ѝ бе дръзко и напрегнато, но в същото време очите ѝ кръжаха наоколо и търсеха изход. Сякаш непрекъснато бе готова да се бори или да бяга. Някога закръглените ѝ страни сега бяха твърди и като изсечени. Все още бе красива, много дори, но бе преследвана, затворена, изтормозена...

И до голяма степен сякаш бе попаднала на мястото си.

Говореше с нисък, смразяващ и монотонен глас. Напомняше на стенещо животно.

— Добро утро, доктор Силбърман. Как е коляното?

Докторът за миг загуби самодоволната си увереност и повдигна вежда.

— Добре, Сара.

Той изключи интеркома и се обърна към студентите:

— Тя... ъ-ъ-ъ, ръгна ме в капачката с една отвертка преди няколко седмици.

Последваха бързи сподавени усмивки. Силбърман потърси утеха в познатата и комфортна терминология. Сара бе интересна и мощна сила на природата, която той бе обуздал в прекия смисъл на думата, а сега, с успокояващите думи, и в преносния.

— Структурата на душевното ѝ заболяване е интересна. Тя вярва, че една машина наречена „Терминатор“, която естествено прилича на човек, е била изпратена назад във времето, за да я убие. И още, че бащата на детето ѝ е бил войник, изпратен да я защити... също от бъдещето... — той не съумя да скрие усмивката си — Годиная е 2029-та, ако си спомням точно.

Стажантите си записаха и се изкискаха.

— Изглежда, всичко е започнало с приятеля ѝ, а после се е прехвърлило върху нея. Невероятен случай на идеен трансфер. Но не толкова рядък, колкото ви се струва. С този нов синдром се срещаме все по-често и по-често. Един вид остра фобийна реакция на все по-сложните технологии. Нещо като реакция към дехуманизирането на отношенията в съвременния свят. Ако можеше невъобразимата ѝ енергия да се насочи към лечението, а не към упоритото поддържане на сложната заблуда, досега щеше да е изписана.

Силбърман млъкна и си спомни когато за първи път видя Сара преди години в стаята за разпити на полицейския участък. Тя се бе свързала с жесток параноик, който по-късно избяга с нея и в края на краищата загина. Беше се загубила за няколко години, но отново бе арестувана при опит да вдигне във въздуха местното бюро на някаква компютърна корпорация. След това тя стана неговият най-неподатлив пациент. Досега би трябвало да се е подобрила. Безпокоеше го фактът, че не бе в състояние да я мотивира за лечението ѝ. Опита да се овладее и каза:

— Да продължаваме нататък.

Стажантите се спогледаха смутени и се преместиха пред следващата килия. Силбърман изостана и се обърна към старшия надзирател. Дъглас бе метър и осемдесет, тежък над сто килограма и мекосърдечен като гърмяща змия. Докторът заговори тихо, за да не чуят стажантите:

— Не обичам пациентите да разхвърлят стаите си така. Погрижи се да си вземе торазина, Дъглас.

Той кимна и махна на другите двама да останат с него. Силбърман се обърна и последва групата извън отделението.

Когато вратата се отвори, Сара вдигна поглед. Дъглас влезе бавно и започна да почуква небрежно с палката си по вратата, в зловещ ритъм. Другите двама се вмъкнаха след него. Единият носеше нещо като срязана овчарска гега. Сара знаеше от опит, че това е шокова палка, която можеше здраво да те раздруса. Третият носеше поднос, на който имаше чаши с червена течност. Торазин.

— Време за лекарството, Конър — каза Дъглас.

Сара се обърна към него, здраво стъпила на земята, с подивели очи мятаци се ту към единия, ту към другия. Усещаше как гневът и страхът ѝ се сливат в тънко острие.

— Ти си го пий! — отговори тя.

Дъглас пусна най-небрежната си усмивка. Но палката продължаваше тап, тап, тап...

— Знаеш, че трябва да слушаш, щото си на преглед днес следобед...

— Няма да го пия. Не искам никакви неприятности...

— Аз не създавам неприятности. — Той извъртя рязко палката и я улучи право в стомаха. Тя се присви и падна на колене без да може да си поеме въздух.

Дъглас ритна леглото и то падна долу с трясък, на сантиметри от главата ѝ. Тя се изтъркала встрани и просъска в болката си:

— Направи го още веднъж и ще те убия, педераст!

Той се смръщи и взе шоковата палка от колегата си, после се приближи до нея. Тя знаеше какво я чака.

— Махай се от главата ми психясало ко... А-А-А-А!

Палката я удари между плешките точно когато се опита да се изправи и я прикова към пода като бубулечка. При удара пропукаха леки искри, които я докараха до конвулсия. Дъглас я сграбчи за косата и я изправи на колене, след което доближи чашата с торазин до устните ѝ.

— Последна молба, гълъбче — изгука той.

Сара издиша рязко и се опита да стане, но въпреки тренировките си бе твърде слаба за него. Не можеше да си позволи повече физически увреждания. Ако се наложеше да търси изход от тази адска дупка, щеше да ѝ е необходима цялата ѝ сила.

Тя примигна и преглътна, задавяйки се с дяволския сироп.

Скоро щеше да се движи като насън. Вече чувстваше първата вълна на принудителната летаргия да се надига в тялото ѝ. След това можеха да правят с нея каквото си поискат. Тя щеше да е далеч от този свят.

И тогава със синът ѝ може да се случи всичко.

Синът ѝ...

СНИМКАТА

Ресида, Калифорния

12:04 ч.

Джон се бе прегърбил предпазливо над банковия автомат на гърба на Федерал Секюрити Банк, а Тим нервно го охраняваше. Джон мушна една открадната карта в процепа на машината. За задния и край бе запоеен плосък сноп проводници, който отиваше до малко шаси в раницата, а то от своя страна бе свързано с малка клавиатура.

— По-бързо де! — обади се Тим.

Джон не бързаше. Беше научен да остава спокоен при подобни обстоятелства. Бързането води до грешки, а после трябва време за да се поправят. Той искаше да направи това само веднъж. Спокойно въведе няколко команди и червените светодиоди изписаха идентифициращия номер на картата. Той го набра върху клавишите на автомата и даде нареждане за триста долара. Машината се поколеба. Джон знаеше, че покрай многото други неща, които може да прави машината, с видеокамерата скрита в панела над нея тя снима всеки, който се приближи. Но той вече я бе напръскал с дезодорант. Когато изсъхне на бял прах, щеше да закрие обектива. Нямаше да го видят.

Забеляза, че на близкия паркинг спира едно комби и от него излиза пълна жена, която търси нещо в чантата си.

— Някой иде!

Джон механично сграбчи Тим за ризата.

— Не мърдай!

Тим се поколеба като видя, че жената приближава към тях и все още гледа в чантата си. След миг апаратът зашумя и пусна петнадесет двадесет доларови банкноти.

— Лесни пари — каза Джон.

Тим погледна назад през рамото си.

— Боже, отде си ги научил тия работи?

Джон се протегна и изтри пудрата от дезодоранта с ръкава си, след което започна да събира банкнотите и да ги слага в раницата.

— От майка ми. От истинската ми майка, искам да кажа.

Тим погледна към приближаващата жена, която сега ги гледаше, но бе твърде далеч, за да види какво точно правят, поне така се надяваше.

— Да изчезваме.

Те изтичаха зад ъгъла към уличката, на която бе паркирана хондата, и приклекнаха зад мотора. Джон отброи дяла на приятеля си. Пет двадесетачки. Челюстта на Тим увисна. Не беше за вярване. Всеки ден Джон излизаше с нови номера. Но това...

Когато приятелят му отвори раницата, за да прибере парите, Тим забеляза една снимка в найлонов калъф.

— Кой е това?

Джон погледна изцапаната, изтрита моментна снимка на млада жена, седнала на волана на един джип. До нея имаше немска овчарка. Лицето ѝ бе хубаво и тъжно. Джон се чудеше защо ли се усмихва. Виждаше се и горният край на корема ѝ, леко подут...

От него.

Винаги се чувстваше особено, като мислеше за това.

— Майка ми.

— Много е печена, а? — изгрухтя Тим.

Джон се намръщи. Както винаги, когато гледаше лицето ѝ, и сега го изпълни объркваща смесица от чувства. Не можеше да започне да ги обяснява на Тим, който бе лоялен, но с не много бърз ум, и затова просто каза:

— Всъщност, не, тя е пълно куку. Затова е в Пескадеро. Опита се да гръмне една компютърна фабрика, но я стреляха и арестуваха.

На Тим това се стори като торба с лъжи, но знае ли човек?

— Без майтап?

— А-ха. Тя е пълен аут. Айде.

Джон се мъчеше да говори небрежно като мъж и ако се съдеше по все по-отегчената физиономия на Тим, май успяваше. Тупна го по рамото и двамата се метнаха на хондата. След миг се понесоха надолу по уличката.

Но лицето на майка му отново му се яви, с втренчен в него поглед, наблюдаваща, преценяваща. Както винаги.

Майната ѝ, помисли той.

Но тогава защо още пазиш снимката? — обади се едно тъничко гласче.- И на тебе майната ти — отговори той мислено и ускори към булеварда.

ТЪРСАЧИТЕ

Ресида, Калифорния

12:08 ч.

Компютърът в полицейската кола показваше файловете на Отдела за юноши. Лице: Джон Конър. Под записа за ареста бяха данните му. Майка: Сара Конър. Законни попечители: Тод и Жанел Войт. А под имената им, адрес: 19828 С. Алмънд, Ресида, Калифорния. Колата бе паркирана отпред. Бе стояла там няколко минути, докато полицаи Остин проучи околността. Не само очите му виждаха. Цялото му тяло регистрираше сигнали по десетки начини, които щяха да бъдат записани за евентуална бъдеща употреба.

Остин погледна към алеята на очукания по ъглите тристаен дом. Отбеляза вратите, прозорците, всичко. След това реши да действа.

Когато излезе от колата и тръгна по алеята, той не спря да проучва улицата, да събира подробности. Не долови непосредствена опасност. Освен...

Откъм задния двор се чу остър и накъсан кучешки лай. Той оцени животното като средна по размери порода и продължи напред.

При трите силни чукания, Тод Войт стана от канапето, като продължи да гледа унесено в екрана. Вече бе третото полувреме. Трябва да е проспал второто. И защо кучето се дере така? Сякаш цяла армия непознати нахълтва в територията му.

Още три отмерени почуквания. Още някой трябва да е дошъл. Тод ругаеше под носа си. Не може ли поне в събота да го оставят на мира? Досега само неприятност подир неприятност. Той изтрополи през вестибюла и рязко отвори вратата, за да види...

... неусмихнатото се лице на униформения полицаи, някак си смразяващо през мрежата за насекоми.

Тод преглътна яда си и каза с натежал и прегракнал от сънливост глас:

— Да?

— Вие ли сте законните попечители на Джон Конър?

През ума на Тод премина облак и той въздъхна.

— Точно така. Какво е направил пак?

За момент Остин не отговори, защото очите му опипваха стаята зад Тод. През плъзгащата се стъклена врата видя мелеза. Бе затворен с ограда в един ъгъл на задния двор. И тичаше нервно напред-назад в затвореното пространство, без да спира да лае.

От тоалетната излезе Жанел със списание в ръка и застана угрижено зад мъжа си. Полицаят я огледа кратко и попита:

— Може ли да говоря с него?

Тод вдигна рамене.

— Би могло, ако си беше вкъщи. Но от тази сутрин е излязъл с моторетката си. Може да е навсякъде.

— Имате ли негова снимка?

— Жанел, донеси албума.

Тя се намръщи, после каза:

— Ей сега.

Тя отиде до рафта над камината, а Тод се обърна отново към полицаия:

— Ще ми кажете ли защо е всичко това?

— Искam само да му задам няколко въпроса.

Жанел се върна с албума. Тя извади една от няколкото негови снимки, стандартна, училищна снимка на смръщен ученик, толкова доволен, че го снимат, колкото и ако го хранеха насила със спанак.

Полицаят взе снимката и я погледна бегло. За миг очите му се заковаха по странен начин върху лицето. Но Тод и Жанел не забелязаха.

— Приятно момче — каза полицаият. — Може ли да я задържа?

Жанел кимна разсеяно и си спомни нещо.

— Тази сутрин го търси още един тип.

Тод изръмжа, защото си спомни, че заради него бе пропуснал голям удар на Гудън.

— Да, едър тип. На мотор. Има ли нещо общо?

Тод забеляза краткото колебание на полицаия. След това той се усмихна окуражително:

— Не бих се тревожил за него.

Терминатор кръстосваше механично пресечките и проучваше квартала, докато, подобно на акула, търсеше Джон Конър. През

последния половин час той се бе запознал напълно с града в радиус от седем километра, като се провираше ловко през трафика и регистрираше неговите приливи и отливи. Киборгът знаеше, че тези данни могат да му бъдат стратегически полезни по-късно. Той също така знаеше къде живее момчето и къде се забавлява. Само въпрос на време бе да се кръстосат пътищата им. Той форсира машината и зави по една улица надолу към отводнителния канал през няколко улици.

Ако бе спрял встрани и бе изчакал около тридесет секунди, щеше да види Джон и Тим да излизат с хондата на около триста метра разстояние.

Но понякога дори терминаторите са подвластни на капризите на съдбата.

ЧАС ЗА СВИЖДАНЕ

Болница Пескадеро

15:06 ч.

По охлузеното лице на Сара падаха прорези слънчева светлина. Тя седеше на леглото с гръб към стената и не бе на себе си. Едната ѝ буза се свиваше в тик, а очите ѝ играеха под клепачите. Дишаше неравномерно, бе изтощена, но се опитваше да остане в съзнание, да си пробие път назад от изкуствено предизвиканата кома. Бе започнала да се предава, да изпада обратно в тъжната самотна студенина на безсмислената забрава, когато една ръка нежно я погали по лицето. Пръстите леко докоснаха кожата ѝ и летаргията сякаш се счупи като стъкло.

— Сара, събуди се — прошепна познат глас.

Тя отвори очи и погледна мъжа, седнал на ръба на леглото ѝ. Имаше рошава руса коса и носеше дълъг, изцапан шлифер. Очите му бяха благи, млади, пълни с възхищение, макар и лицето му да бе обсипано с белези и загрубяло от жестокото детство. Нагоре към шията ѝ се покатери тръпка и тя спря да диша.

Беше Кайл Рийс.

Болезнено напиреха горещи сълзи. Образът му потрепери. Искаше да го види ясно, но се боеше да мигне, за да не изчезне.

— Кайл? — прошепна тя.

Отначало той не отговори, но не бе призрак. Усещаше горещата му ръка, опряна до страната ѝ. И толкова любов в очите му... Любов към нея...

Любов, която го бе накарала да даде живота си. Неговия живот...

Невъзможността на ситуацията я удари сякаш с чук по слепоочията.

— Ти не може да си тук. Ти си мъртъв. — Тя въздъхна.

Той кимна и отговори с високия си, нежен глас, който ѝ напомняше колко млад бе в действителност този обръгнал в битки ветеран.

— Знам. Това е само сън, Сара.

— Така си и мислех. Торазинът. Не бива да ме карат да...

Те се гледаха с копнеж в очите. И за миг целият ужас и болка, и смърт, които бе носила със себе си, откакто той умря, останаха встрани и тя почувства любовта към него такава, каквата бе, когато се любеха — силна и чиста. Искаше ѝ се да протегне ръка и да го докосне, но я усещаше като къс олово.

— Прегърни ме — прошепна тя.

Кайл я придърпа към себе си и леко започна да я люлее. Сълзите ѝ потекоха по гладката, топла кожа на гърдите му.

Той отново заговори нежно:

— Обичам те. Винаги ще те обичам.

— Боже мой, Кайл... колко много имам нужда от теб.

Той повдигна брадичката ѝ и целуна устните ѝ. Първо едва ги докосна, после по-силно, докато възбудата им нарастна. О, Боже, мислеше тя, усещам вкуса му. Силната болка в стомаха ѝ утихна и бе заменена от някакъв трепет надолу, когато плътното усещане за него сякаш я върна към живота.

Притисна се до рамото му и избухна в ридания, усещайки, че стената, която си бе изградила през последните десет години, рухва, взривена от страшната любов, която изпитва към този мъртъв човек.

Когато отново заговори, гласът му бе странно студен:

— Къде е Джон, Сара?

Внезапно мястото му опустя. Дъхът ѝ секна и тя отвори очи.

Кайл стоеше прав в другия край на стаята и я гледаше обвинително. Никога не бе виждала това изражение на лицето му. През тялото ѝ премина тръпка на черна вина.

— Те ми го взеха — отговори тя тихо.

— Сега мишената е той. Трябва да го пазиш. Той е напълно незащитен.

— Зная! — Съсипана, тя се опита да стане, да протегне ръце към него, но тялото ѝ не се подчиняваше.

— Не се предавай, Сара. Синът ни има нужда от теб.

Опита се да спре да плаче, но все едно да се мъчиш да спреш прилива. Не бе плакала отдавна. Но тук, пред него, не можеше да се овладее.

— Зная, че има нужда от мен, но не съм толкова силна, колкото трябва да бъда. Никой не ми вярва. Дори и той самия. Загубих го. Аз унищожих мисията!

— Вдигни глава, войнико — каза той и я изправи на крака. — Помни посланието, Сара... бъдещето не е фиксирано. Няма съдба, а само това, което ние правим със себе си.

Говореше за посланието на възрастния Джон Конър до нея, което Кайл ѝ бе предал. То бе събудило у нея чувство за собствената ѝ съдба, каквато бе и целта му. Често се сещаше за тази фраза през годините. Но я бе забравила през последните няколко месеца. В обзелото я животинско желание да се измъкне от това място, тя бе забравила много. Твърде много.

Кайл се обърна към вратата.

Сърцето ѝ се блъскаше в ребрата.

— Кайл, остани!

Той бавно се обърна към нея и каза с укор:

— Не е останало много време на този свят, Сара.

След това отвори вратата и излезе. Тя се напрегна да помръдне крака, но те бяха като безжизнени тръби. Погледна, обезумяла към отворената врата. С един внезапен прилив на адреналин се изправи и се олюля към нея. Дръпна я и се измъкна в коридора. Погледна вляво. Пусто.

— Кайл! — изкрещя, обзета от паника.

Погледна вдясно. Невъзможно, той бе вече на сто метра и крачеше нататък, силует с шлифер, докато изчезна зад един ъгъл.

Тя хукна след него, босите ѝ крака шляпаха по студения балатум, а след нея се развяваше болничният ѝ халат. Като че ли коридорът се изправяше нагоре като гигантска люлка. Ъгълът сякаш безкрайно се отдалечаваше. Напрегна силите си, накрая го достигна и зави нататък.

Рийс бе точно пред нея и зави зад друг ъгъл.

Тя тръгна след него, но се поколеба на кръстопътя. Кайл стоеше в дъното на фоайето, пред една двойна врата. Отвори я и излезе навън, в прекрасната, осветена от слънцето сутрин. Сара изтича и излетя навън при зелената трева. Огледа се.

Бе детска площадка, пълна със смеещи се деца, пързалиящи се на пързалки, катерещи се по катерушки, летящи високо в люлки. Рийс го нямаше.

Обзе я ужас, като свистяща лава. Щеше да види най-страшното нещо на света.

Отвори уста да изкрещи, но не излезе никакъв звук. Беше късно. Не можеше да направи нищо повече, освен да гледа втория изгрев, разцъфтял ей там, на хоризонта. Внезапно от небето изчезнаха всички цветове. След това всичко експлодира, последва ударна вълна, много гореща. Сара я видя как идва откъм хоризонта и почерня всичко, до което се докосва, как поглъща къщи, дървета, пътища, как ги превръща в димяща сгурия. После достигна децата...

В ужасния блясък, по-горещ от хиляди слънца, те пламнаха като кибритени клечки. Тя също гореше и се мъчеше да крещи, докато гледаше как плътта им се изпарява и остават белите кости. Нямаше звуци, нямаше спасение от неописуемо кошмарната гледка.

Имаше твърде много светлина. Повече отколкото е възможно, безмилостно осветяваща смъртната агония на децата, гърчещи се като овъглени червеи върху горящата земя. Протегна ръце, улови димящата мрежа на оградата, ръцете ѝ пламнаха.

Ударната вълна шибна опърления хоризонт като твърда стена от сгъстен въздух, следвана от ветрове с невероятната скорост от двеста и петдесет мили в час.

Децата, овъглени статуи, застинали в играта си, бяха разпръснати и отнесени от вихрушката.

Удари я и нея, и за миг откъсна овъглената плът от гръдния ѝ кош. Тя бе погълната от страхотната вихрушка на самата атомна гъба, в сърцето на радиоактивния взрив, където слялата ядрата си материя светеше като самия ад, отворил пастта си да приеме нейната душа.

Сара обърна лице встрани от горещите слънчеви лъчи, нахлуващи през прозореца, примигна за да сдържи сълзите си, дишаше тежко. Цялото ѝ тяло се тресеше, мускулите ѝ бяха вдървени. Халатът ѝ бе прогизнал от пот. Беше на пода до обърнатото легло.

Торазинът бе освободил кошмара отново — кошмара, който скоро щеше да е реалност. Тя знаеше твърде добре, че войната предстои. Бе умирала в нея стотици нощи. Би трябвало с времето да стане по-ефимерен, да избледнее, като нормалните сънища. Но това бе видение на предстоящото да се случи и всеки следващ път ставаше по-зле, сякаш силите на Съдбата, които го бяха задвижили, го караха да се приближава все повече, с всеки удар на сърцето ѝ.

Но Кайл никога не идваше при нея в тези сънища. Какво означава това? Нищо? Или тя най-накрая рухва, полудява, отчаяно търси изход от реалността в прегръдките на мъртвец? Но той бе казал нещо важно. Разнебитеният ѝ мозък се мъчеше да си спомни думите от съня...

Нещо за Джон. Сега той е мишената. И на този свят не му е останало много време. Това бе нейната тревога, от подсъзнанието ѝ, но никога досега не бе я поставяла в устата на Кайл Рийс.

Сара почувства как косата на тила ѝ се изправя с вълната на ужаса, който я обхвана.

Нещо щеше да се случи.

А оттук тя не можеше по никакъв начин да попречи.

Дръпна назад омазнената си коса и се изправи. По един или друг начин ще трябва да се измъкне оттук.

Довечера.

ВИДЕОЗАПИС

Болница Пескадеро

3:58 ч.

Сара бе в една малка, гола стаичка, всъщност колкото кутийка. Дърпаше от Марлборото, което бе убедила един надзирател да ѝ даде, ръцете ѝ бяха кръстосани, слушаше собствения си глас, някак си изтънял и далечен. Обърна се към видеомонитора, поставен на количка срещу нея и видя себе си — как говори кротко срещу камерата, как очите ѝ се напрягат да фокусират, въпреки замайването от лекарствата, които ѝ бяха дали. Записът бе направен скоро след като бе научила. Изненада се от себе си — колко много трябваше да понесе тогава... Някогашната Сара говореше:

— ... то е... то е като светлина от огромен стробоскоп, — изгаря очите ми... но... някак си пак мога да виждам. Вижте, сънят е един и същ всяка нощ. Защо трябва да...

От лентата се чу менторският глас на Силбърман. Самият той бе извън кадър и не се виждаше.

— Моля, продължете...

Истинският Силбърман седеше наблизко и наблюдаваше Сара докато тя гледаше себе си. Близко до вратата стояха двама санитарии, които гледаха записа с бегъл интерес, готови да реагират, ако тя престане да се контролира.

На монитора тя продължи да говори неохотно и с неприязън на невидимия Силбърман.

— Децата приличат на изгоряла хартия... почернели... не се движат. След това ги удря въздушната вълна и ги разпилява като листа...

Сара от лентата не можа да продължи. Главата ѝ се тресеше в ридания. Истинската я наблюдаваше с ледено изражение, със зачервени, но сухи очи.

Силбърман заговори от екрана с влудяващо успокоителен глас:

— Сънищата за катаклизми или за свършека на света са много чести, Сара...

— Това не е просто сън. Това е истина, дебил такъв! Знам точно кога ще се случи!

— Сигурен съм, че ти се струва много реално...

— На двадесет и девети август хиляда деветстотин деветдесет и седма и на тебе ще ти се стори много реално! И който не се намаже с плажно масло номер два милиона, ще му се скофти деня доста, чаткаш ли?

— Сара, успокой се сега...

Но естествено, Сара от екрана не можеше да се успокои. Тя се гърчеше в бяс и гласът ѝ бе като на полудял пророк:

— Мислиш, че си жив и ти няма нищо, но вече си труп! Както и всички останали... Всички са скапани трупове!

Опита се да стане, но един надзирател се появи на екрана и я бутна обратно на стола. Но без резултат, само дето усили крясъците ѝ.

— Ти сънуваш, Силбърман, не аз. Защото аз знам, че това се случва. Случва се!

Истинският Силбърман взе дистанционното и стопира записа на безумното, изкривено лице на Сара.

Пациент 82 погледна встрани с каменно изражение. Знаеше, че той очаква отговор. Събра останалия си разсъдък и го представи на надменното копеле с нагласена усмивка, от която едва не повърна. Успя да заговори.

— Тогава ме бе страх... бях объркана. Сега съм по-добре. Умът ми се проясни.

Силбърман кимна замислен, със снизходителна усмивка, като си играеше с писалката.

— Да. Напоследък състоянието ти се подобри значително.

Сара забеляза с облекчение, че прибира писалката в самото си.

Това, което следваше бе може би най-трудното. Да се държи учтиво със Силбърман.

— Много ми помага да имам цел, да очаквам нещо.

— И каква е тя? — докторът бе изненадан.

Сара се поколеба. Погледна към огледалото, което ѝ се видя съмнително. Подозираше, че от другата му страна има още една стая и

там седят стажантите от сутринта и един-двама психиатри, наблюдават я, пушат доволно и си водят бележки.

Само да можеше да грабне един стол и да разбие това огледало, а високомерните им муцуни...

Тя се овладя. Това бе най-важният ден до края на живота ѝ. Трябваше да направи всичко възможно, за да се измъкне от тук. Да пълзи по корем пред тези глупаци. Да играе глупавите им игри. Те преценяваха всяко нейно движение, всяко трепване на лицето ѝ, от тайните си стаички мереха разсъдъка ѝ. Ако кажеше каквото трябва, можеха и да я пуснат. Като по магия.

Обърна се към Силбърман и се напрегна, за да му покаже равна, нетрепваща усмивка.

— Казахте, че ако имам подобрение, след шест месеца може да ме прехвърлите в другото отделение, да ми разрешите да имам свиждания. Шест месеца минаха, очаквам с нетърпение да видя сина си.

Силбърман леко наклони назад стола си, запази равновесие за миг и каза замислен:

— Разбирам. Да се върнем към това, което каза за тези машини, терминаторите. Сега смяташ, че не съществуват?

Усмивката ѝ започна да се пропуква, но тя се напрегна да я закрепя.

— Не съществуват. Сега ясно си давам сметка. — Стремеше се да бъде максимално убедителна.

Силбърман кимна отново, надраска нещо в една папка и заби поглед в очите ѝ.

— Но ти много пъти си казвала, как си размазала един в хидравлична преса.

— Ако бе така, щяха да намерят някакви веществени доказателства. Все нещо щеше да има в завода.

— Разбирам. Значи вече не смяташ, че компанията е прикрила всичко?

Най-същественият момент. Писалката на Силбърман леко почукваше по листа, отброявайки секундите. Сара отговори:

— Не. Защо им е това?

ПЛОЧАТА ОТ РОЗЕТА^[1]

Ъруин, Калифорния

16:01 ч.

Майлс Дайсън стоеше до прозореца на последния етаж на Монолит, триетажната сграда от черен базалт и стъкло, в която се помещаваха лабораториите и главното управление на Сайбърдайн Системс, и гледаше отблясъците на слънцето по покривите на колите на паркинга под него. Копнееше да се върне в лабораторията и да се захване с работата, която го очакваше. На третия етаж бе администрацията, където работеха специалистите по маркетинг и чиновниците. Дайсън не знаеше с какво се занимават те, но още по-малко го и интересуваше. Той бе практичен, прагматичен човек, решен да разнищи своето кътче от вселената с помощта на ума си и редовния си тримесечен бюджет. Точно той сега бе предмет на обсъждане в съвета на директорите и това го изпълваше с напрежение. Дайсън винаги бе имал трудности с хората извън своята специалност, но напоследък се бе наложило да излезе от изследователската си черупка и да се занимава с бюрократични проблеми. Той вършеше това с нежелание, макар и да съзнаваше необходимостта.

Майлс Дайсън бе може би най-важният човек на планетата, дори и в цялата история, макар че никой, дори самият той, не можеше да допусне такова нещо. Той бе ръководител на отдела за специални проекти към Сайбърдайн, блестящ микрофизик и химик. Но единственото, което бе желал в началото, бе да играе баскетбол.

Почти двуметровият, слаб като върлина младеж, бе завършил училище в Детройт и се бе надявал да спечели спортна стипендия в някой университет в западните щати. Но не играеше достатъчно добре. Без да знае какво да прави по-нататък, той разговаря с една консултантка по професионално ориентиране, която долови у него скрити таланти. Тя го посъветва да се яви отново на изпити.

По математика получи такива високи резултати, че му отпуснаха федерална стипендия за Колтек в Пасадиана. По онова време Съединените Щати изпитваха остра нужда от добри математици, за да могат да конкурират японците, така че всеки с що-годе изявен математически талант можеше да попадне в университет.

В началото бе крайно необещаващ. Несъмнено алгебрата му се отдаваше, но не можеше да го развълнува така, както една игра с топката. Но след първата си година в Колтек той разви невероятен афинитет към уравненията и формулите.

Първоначално преподавателите гледаха на него скептично. Общественият му произход, посредствените му резултати по английски и биология, все още цветистият жаргон от Детройт го дамгосваха като особняк, интелигентен идиот. Може би и расизмът си казваше думата. По онова време Дайсън ходеше, говореше и приличаше напълно на черното момче от Детройт, което всъщност беше.

Но по-късно, когато с любовта към науката се увеличиха и способностите му, той бе приет във вътрешния кръг на младите гении в университета: Да се откаже от учителската професия го подмамиха търсачите на таланти от Сайбърдайн. В началото бе само незначителен лабораторен техник, но бе включен в един забележителен и много секретен проект. Само две години по-късно бе отстранил всичките си конкуренти и бе станал негов координатор. Сега Сайбърдайн се бе превърнала от малка, агресивна фирма за микрочипове в мултимилионна корпорация, намираща се на прага на революция в областта на изкуствения интелект.

В момента Дайсън искаше единствено да отиде да работи. Собственикът и главен директор на Сайбърдайн влезе в офиса от стъкло и метал. Грег Симънс не се бе състарил красиво откакто основа компанията. Борбата с конкурентите и другите членове на директорския съвет, а те бяха само акционери, бяха забили още няколко пирона в ковчега му. Бе само на петдесет и една, но изглеждаше с десетилетие по-стар. Някогашната му гъста, черна коса бе оредяла и посивяла. Старчески петна покриваха бялата му кожа и той леко накуцваше от артрит. Щеше да живее още много и щеше да умре много по-богат, но това не личеше от външния му вид. Болните от рак изглеждат по-добре.

Най-големият стрес за Симънс бе преди пет години, когато партньорът му, подобен на катеричка, но способен млад човек на име Джак Крол, почина от мозъчен тумор. Крол бе истинският мотор на успеха на фирмата и бе на път да открие съвършено нов тип микрочип. Това щеше да революционизира компютърната индустрия и да направи Симънс милиардер. Но горкото момче почина преди да успее да завърши. Минаха години, докато се намери негов заместник. Симънс смяташе, че това е човекът, който сега стои до прозореца. Дайсън още имаше вид на двадесетгодишен, макар да бе на тридесет и три. Независимо, че приличаше на пролетарий, той бе успял да разгадае последните сложни записки на Крол и сега продължаваше да работи в нови насоки със свои собствени сили. Вместо да се занимава с отделни чипове, той разработваше цялостна концепция за принципите на действието им.

Единственият проблем бе, че пръстите му са твърде широки. Той искаше все повече нови сътрудници и Сайбърдайн трябваше да плаща по-високи заплати, за да му ги осигури от другите изследователски фирми. А колкото повече хора работеха в екипа, толкова по-трудно бе да се опазва тайната. Дайсън бе добре известен с небрежността си в това отношение. Симънс многократно го бе порицавал за нарушения на секретността. Все едно, че се кара на дете. Дете, у което са всички козове. Защото Дайсън вече бе разбрал, че Симънс е повече търговец и печалбар, отколкото учен. Той добре разбираше приложението на разработваните в компанията продукти, но нямаше и понятие как точно са разработени. Не беше учен. Дори и не бе особено умен. Наистина, бе работил като чертожник и техник за различни фирми, занимаващи се с електроника, но успехът му се дължеше само на едно единствено нещо...

... една странна прищявка на съдбата.

Преди десет години Симънс работеше за Клайнхаус Електроникс, близо до Лос Анджелис, където изготвяше компютърни проекти. Една сутрин, когато отиде на работа, се наложи да чака навън, докато полицията изстърже един труп от пода на завода. Предната вечер явно бе станала експлозия. Мъж и жена проникнали вътре, неизвестно защо, и забъркали някаква каша. Мъжът умрял, а жената изглежда се побъркала.

След като успя да влезе, Джак, който тогава му бе помощник, му показва някакъв странен микрочип. Любопитството го бе накарало да се промъкне през полицейския кордон и да задигне някои по-интересни останки от експлозията.

Това бе технология, която нито той, нито Крол бяха виждали. Вместо да предадат находките на Клайнхаус, те напуснаха, потънаха до шия в дългове, и откриха собствена компания. Нарекоха я Сайбърданн.

Първите две години едва не умряха от глад, докато се мъчеха да разберат какво са намерили. В края на краищата, Джак Крол бе започнал да разгадава действието на един малък сектор от чипа, който, подобно на плочата от Розета им посочи пътя към други важни открития. Успяха успешно да продадат един чип-ускорител. През третата и четвъртата година печелеха доста добре. След това Крол получи тумора. Упоен от наркотици, той работеше трескаво и водеше записки, но умря преди да осъществи пробива.

Сега тук бе Дайсън.

Също на ръба на откритието.

Но изяждаше печалбите на компанията, сякаш бяха пуканки.

Симънс се прокашля и Дайсън нервно се обърна към него.

— Съжалявам, че отне толкова време — каза Симънс, — но другите членове на съвета не бяха наясно за някои пера от бюджета ти.

Преди Дайсън да вдигне олелия, Симънс вдигна ръка:

— Не се тревожи. Аз разкарах донякъде мъглата.

Суетна лъжа, помисли си Дайсън. Знаеше, че старият не е наясно точно с какво се занимава собственият му изследователски отдел. Но можеше да надуши печалбата от една миля, така че Дайсън го изчака отегчено да си дойде на думата.

Симънс му предложи скок. Дайсън учтиво отказа. Трябваше да го изчака да изпие неговия. Накрая старецът се ухили.

— Е, имаш бюджета си за следващото тримесечие. Разгони ми се фамилията, докато го защитя пред другите. Искат резултати, които да могат да се продават до края на годината. Уверих ги, че ще оправдаеш доверието ми. Та направи ми услуга и не ги харчи наведнаж.

Смехът между двамата не бе искрен. Не бяха приятели. За да си приятел с някого е необходимо да се разбирате поне за основните неща. А те бяха далеч един от друг във почти всяко отношение. Освен

относно Отдела за специални проекти. Но дори и там всеки имаше наум различни неща. Дайсън не се бе издигнал над удоволствието да получава висока заплата, но не бе там за парите. Той искаше да знае. И ако междувременно можеше да направи живота на децата си малко по-добър, чудесно.

Симънс искаше повече от онова, което вече притежаваше.

По свой си начин, и двамата бяха обзети от лудост.

Дайсън смяташе, че е по-щастливият от двамата.

Стисна ръката на шефа си и обеща да го държи в течение на работата.

По най-бързия начин се запъти към асансьора. Останал сам в застланата с мокет кабина, той подскочи радостно във въздуха. Бе сигурен, че ще отклонят повечето от исканията му. Изглежда бе подценил слабостта на Симънс към отдела и сегашния проект. Сега имаше всичко необходимо да завърши работата си. Нямаше да мине много време преди да са в състояние да прескочат и последното препятствие по пътя към разгадаването на Обект 2.

Вратите изсъскаха и се отвориха на втория етаж. Дайсън прекоси червеникавото фоайе към една масивна, укрепена врата. На метална табела отгоре бе написано: ОТДЕЛ ЗА СПЕЦИАЛНИ ПРОЕКТИ. ВХОД ЗА ВЪНШНИ ЛИЦА ЗАБРАНЕН. Той мушна електронната си карта в устройството. Вратата се отвори с щракване.

Влезе в лабораторията за изкуствен интелект. Навсякъде имаше процесори, дискови устройства, измервателни прибори. По пода се виеха кабели. На неспециалист би се сторило, че чистата, но разхвърляна стая е контролното помещение на някоя немарлива телефонна компания.

Дайсън застана в средата и огледа нетърпеливите лица наоколо.

— Поздравления, бойци! Получавате си повишенията.

На шега, колегите му го аплодираха и поздравяваха. Никъде не се виждаше бяла престилка. Всички бяха по джинси и пантофи. Млади и умни като Дайсън. Седяха на работните си места, пиеха пепси, ядяха сандвичи от книжни торбички и променяха известните на света технологии. Сега тупаха шефа си по гърба и му стискаха ръката. Той каза на всички да седнат и днес да си вървят в къщи по-рано. Последва всеобщ вой. Никой не си ходеше рано. Конкуренцията бе жестока. Този, който си тръгваше рано, бе считан за парий. Не само че повечето

работеха по шест дни в седмицата, но често оставаха до късно и в събота. Нямаха желание да ходят по жени или да заведат семействата си на кино. Желаета това, което и Дайсън — да намерят отговор на въпросите. И сила, с която да променят света.

Брайант, един от по-нетърпеливите млади сътрудници, се спусна към него:

— Мистър Дайсън? Екипът по материалите иска да проведе още един опит с Обект две преди да си ходят.

— Добре. Ела да го вземем.

Брайант трябваше да подтичва, за да не изостане от шефа си, докато той прекосяваше лабораторията.

— Слушайте, мистър Дайсън, наистина не съм бил тук колкото вас, и се питам дали не можете да ми кажете... искам да кажа... ако знаете...

— Да знам какво?

— Е... откъде се взе това?

— Веднъж зададох този въпрос. Знаеш ли какво ми отговориха? Да не питам.

Дайсън махна на човека от охраната пред хранилището. Той ги последва в малката стая и застана до шефа пред една усъвършенствана врата като на банков сейф. Подобно на ядрените силози, за да се задейства, бяха необходими два ключа. Пазачът и Дайсън извадиха своите, мушнаха ги в ключалките и завъртяха едновременно. След това шефът набра кода върху една клавиатура, монтирана на стената. След секунда хранилището се отключи с поредица остри писукания. Вратата се отвори и Дайсън влезе.

Брайант остана вън с пазача, който отбеляза името и часът на влизането му в една папка.

Останал сам в хранилището, шефът отключи един шкаф от неръждаема стомана и го отвори. Вътре в контейнер с инертен газ имаше малък предмет. Това бе керамичен правоъгълник, колкото плочка за домино, с цвят на черен дроб. Той бе счупен, възстановен с мъка и монтиран на метална рамка. В това късче технология се криеше тайната, погълнала много милиони на Сайбърдайн. И нещо повече. Материалите и устройството напълно се различаваха от всички, които Дайсън познаваше. Другият въпрос отново започна да го гложди. Този,

повдигнат преди малко от сътрудника му, а преди години и от него самия.

Откъде наистина се бе взело това?

Кой бе изработил този чип?

Руснаците? Малко вероятно. Това бе твърде деликатна изработка.

Японците? Възможно, но защо тогава тази технология не се бе появила на пазара?

Не, това бе нещо уникално. Дайсън не можеше да повярва, че старецът го е измислил. А Джак Крол отнесе тайната със себе си в гроба. В бележките му не пишеше нищо по въпроса откъде е чипът. Но сега той имаше други, по-лесни въпроси. Сега това бе животът му.

Извади контейнера с Обект 2 и го постави на специална количка. Пипаше го сякаш бе Тюринската плащеница. Когато затвори шкафа, погледът му се спря на съседния. Там бе написано Обект 1.

Ако Брайант и другите знаеха какво има зад тази врата... Само трима души знаеха. Единият бе мъртъв. Другият бе собственикът на компанията. Третият бе Дайсън. Той импулсивно отвори шкафа и погледна вътре. Там имаше по-голям предмет... сложна метална механична ръка.

На лакътя металът бе изкривен и счупен, но долната част бе невредима, макар и леко обгоряла и обезцветена по повърхността. Стоеше изправена в стъклен вакуумен контейнер, сякаш вдигната за поздрав.

Дайсън я погледна замислен.

Кой по дяволите е изработил това нещо?

Не питай.

През него за миг пробяга ужас, нещо като стомашно разстройство. И двата Обекта можеше да са откраднати. Той нямаше доверие на Грег Симънс. Ами ако...? Но след това се обади рационалната част на мозъка му. Съмнението бе разделено на съставните му части и прибрано в съответните отделения за по-късен анализ. Може да са били откраднати, може да са били изработени по секретна държавна поръчка. Може би като разгадае окончателно тайната на Обект 2, ще научи и това. Дотогава...

Той затвори неохотно шкафа и го заключи здраво.

[1] Плоча от черен базалт, открита през 1799 г. край устието на Нил. На нея, на египетски и гръцки бил написан един и същи декрет, което се оказало ключът за разгадаването на египетските йероглифи. ↑

ПРИСЪДА

Болница Пескадеро

16:13ч.

Тишината в стаята бе оглушителна. Сара чуваше собственото си дишане и далечното хипнотизиращо жужене на насекомите. Надзирателите до вратата я гледаха, сякаш бе една от тях.

Зад огледалото Силбърман и лекарите сравняваха записките си. Тя все още усещаше очите им, насочени като обективи към нея. Знаеше, че решават съдбата ѝ. А бе толкова стратегически безучастна. Бе им казала твърде много. Истината не я бе направила свободна.

А бе носила тайната със себе си толкова дълго. Когато я заловиха за първи път бяха адски разбиращи. Бе им се доверила. Вярваше, че си разбират от работата и знаят, че не е луда. Бе сгрещила.

Бяха хора, чието мнение за света се филтрираше през погледа на психиатъра. Единствените връзки, които имаха с реалността, идваха от изучаването на абстрактното човешко поведение. Не можеха да приемат, че е напълно нормална жена в един ненормален свят.

Въпреки че беше в психиатрична болница, Сара знаеше къде минава острата като бръснач разделителна линия между реалността и фантазията, между съня и предсказанието, между въображението и жизнения опит.

През времето прекарано в Пескадеро, тя бе пресичала тази линия многократно. Но винаги бе наясно къде се намира тя самата. Силбърман никога не можа да разбере това. Виждаше всичко само от един ъгъл. Неговия. И на негова страна бяха науките и философията. А това бе негова територия. Болницата бе пълна с жени с месиански комплекси. Тя бе наясно, че се побира идеално във формулата. В края на краищата, инициалите на сина ѝ съвпадаха с тези на Исус Христос^[1]. И баща му бе фантом от бъдещето. Раждането на сина ѝ бе възможно най-близкото до „непорочното зачатие“. А неговата жертва щеше да спаси света. О да, тя бе нарушила законите. Бе унищожила

чужда собственост. За нея бе ясно, че от гледна точка на Силбърман тя е луда.

А кой не би бил, ако знаеше това, което знаеше тя? Да си наясно, че цивилизацията ще се хлъзне в пропастта. Че милиони хора ще умрат от ужасна смърт. А дори и да опазеше Джон, докато се изправи от пепелищата с бунтовническата си армия, все едно пак щеше да има масова смърт и унищожение, непонятни и за най-безмилостния военен.

И да спечелиш, и да загубиш войната, децата все едно ще умрат.

А ако тя остане зад тези стени и Джон умре, това вече щеше да е краят на човечеството.

Разбира се, че е луда.

Но знаеше какво прави.

Силбърман се върна в стаята с усмивката си на влечуго и седна срещу нея на масата. Почеса носа си, после разсеяно поглади корицата на досието ѝ. Накрая каза:

— Виждаш ли, Сара... има проблем. Аз знам колко си умна и си мисля, че ми казваш това, което аз искам да чуя. Не смятам, че наистина си повярвала в това, което ми каза днес.

Сара знаеше, че винаги е била слаб лъжец. Играта с него не бе успяла. Не оставаше нищо, освен да моли. Наведе се напред и изля цялата си мъка и болка в едно единствено изречение:

— Позволете ми да видя сина си!

Силбърман се обърна встрани. Очите на Сара го проследиха. Дали обмисляше? Не, тя разбра, че той подтиска прозявката си. Опитва още веднъж.

— Силбърман. Моля! Много е важно. Той е в опасност. Поне нека му се обадя по телефона!

— Боя се, че е невъзможно. Поне още известно време. Не виждам какво мога да направя, освен да препоръчам на консилиума да останеш тук още шест месеца.

Тя бе спорила с него, бе се мъчила да го изиграе, бе се мъчила да бъде сговорчива, бе се била с него, бе го молила, бе му казала всичко, което искаше да знае и за най-интимните подробности от своя живот, бе оголила самата си душа, но нищо не бе повлияло. Той бе взел решението си преди много време.

Бе непоклатим като сляпата съдба.

И Сара разбра, че е загубила.

Едва подтисканата неприязън избухна в неудържим гняв. Тя рязко скочи и сграбчи Силбърман за гърлото. Изкрещя:

— ТИ, ГАДНО КОПЕЛЕ!

Силбърман падна назад, като се мъчеше безуспешно да се освободи от нея, а пръстите ѝ се свиваха и вече запушваха трахеята му. Само след секунда двамата надзиратели я откъснаха от него и я блъснаха с гръб в стената. Зашеметена, тя се свлече надолу, но се изтъркаля и се изплъзна от лапите им. Спусна се отново към доктора и щеше да го достигне, ако единият от надзирателите не бе играл ляво крило в ученическите си години. Хвърли се към нея и двамата паднаха на пода, той отгоре, като едва не строши гръдния ѝ кош с теглото си. Останала без въздух, тя продължи да се извива и гърчи като притиснат в ъгъла котарак.

Силбърман бръкна в джоба на престилката си и извади спринцовка. Намръщен, като избягваше удрящите ѝ безразборно ръце, той я заби в нея.

— Майната ти! Пусни ме! Силбърман! Не знаеш какво правиш! Педераст! Ти си мъртвец! ЧУВАШ ЛИ?

Силбърман нямаше особени затруднения да я чуе. В ушите му кънтеше виенето ѝ. Той даде знак и двамата милостиво я извлякоха навън. Вратата се затръшна зад тях и изведнъж стана тихо.

Зачервен, докторът извади няколко косъма от очите си, опита се да регулира дишането си, после замръзна, защото си спомни, че другите все още го наблюдават зад огледалото.

Той разчупи усмивката си и се обърна към тях, като повдигна рамене:

— Образцов гражданин.

Завлякоха Сара в килията ѝ. През цялото време тя се бореше. Но не можа да се освободи. Надзирателите я бутнаха вътре. Когато Дъглас се появи на вратата, тя се залепи на стената. Той се ухили и вдигна две пластмасови чаши.

— Сигурен съм. Наистина ти трябва лекарство.

Тръгна към нея. Тя изигра последния си отчаян ход.

— Дъглас. Чакай. Чуй ме. Ще направя всичко, за да се измъкна оттук. Разбираш ли? Всичко!

Дъглас спря на няколко крачки встрани. Сякаш обмисляше. След това каза:

— А защо не си вземеш хапчето?

Другите двама се приближиха. Единият носеше електрическата палка. Дъглас добави:

— Аз съм женен мъж. За какъв боклук ме вземаш?

След това протегна напред чашите.

Тя вцепенено се подчини. Погледът ѝ се притъпи и Сара механично изпи хапчето от едната чаша и водата от другата, след това ги върна. Дъглас кимна и ги подаде на помощника си.

— Отваряй — изкомандва той.

Сара се подчини и той прокара пръст през вътрешността на устата ѝ, да не би да не го е глътнала. За нея бе трудно да не го ухапе с всичка сила.

На тръгване Дъглас ѝ намигна:

— Бас хващам, че сега ти е по-добре.

След това поведе другите навън. Тя изчака лицето на малкото прозорче да изчезне и отиде до тоалетната. Бръкна с пръст в гърлото си и повърна хапчето. Веднага пусна водата.

Пое дълбоко въздух, опитвайки се да събере всичките си сили и отиде до леглото. Изправи го до стената и започна да се повдига на ръце. Едно, две, три, четири... Безумно, механично движение. Място за мъка и бяс. Мускулите ѝ. Да станат по-силни. Достатъчно силни, за да ги победи един ден.

Нямаше да се предаде.

НИКОГА.

---

[1] На английски — John Connor, Jesus Christ ↑

ПРИДОБИВАНЕ НА ЦЕЛ

Ресида, Калифорния

16:2 ч.

Двете десетгодишни момичета стояха пред павилиона за сандвичи до входа за метрото и смутено гледаха снимката, която полицаят държеше пред тях. Той се бе показал през прозореца на колата широко усмихнат и усмивката му би могла да бъде топла, ако не бе толкова насилена. Едното от децата извърна лице от странната физиономия, чувствайки инстинктивно притеснение. Другото, без да забелязва, каза:

— Да, беше тук преди петнадесетина минути. Май каза, че ще ходи в Галерията.

— Къде? — попита полицай Остин.

Тя посочи масивния търговски комплекс, който се виждаше над къщите, няколко пресечки по-нататък.

Остин се обърна и се втренчи напрегнато. Неочаквано грабна снимката и изфуча от паркинга, стряскайки момичетата.

През няколко пресечки Терминатор кръжеше бавно с мотора си и погледът му опипваше околността с упоритостта на камера за охрана.

Въпрос на време.

А той разполагаше с много време. В хранващите го клетки, монтирани дълбоко в подсиления му гръден кош, имаше енергия поне за сто години напред без да спира нито за миг. При режим на консервация това време можеше на практика да стане безкрайно. За човека-машина търпението не бе добродетел. То бе стратегическо преимущество.

Рано или късно киборгът щеше да открие целта си.

Моторът му избоботи по един мост над отводнителен канал. Терминатор възприемаше околния свят не само с очите си, които регистрираха разширен честотен спектър, но и с ушите си, едното от които приемаше целия нефилтриран шумов фон, а другото отделяше трафика и уличните звуци, за да анализира само необходимото. Сега бе

регистрирал звуков сигнал — мотор хонда, сто двадесет и пет кубика. Командата да се ослушва и оглежда за такова превозно средство бе заложена в приоритетната му памет, заедно с характеристиките на целта.

По-добре рано, отколкото късно.

През последните три часа бе попаднал на две други такива възможности. На единия мотопед бе младо момиче, а на другия — възрастен мъж. И двамата не отговаряха на характеристиките.

След това се случи още веднъж.

Главата на Терминатор внезапно се извъртя. Отново бе чул звука. Очите му се стрелнаха веднага и фиксираха източника.

Две хлапета, възседнали хонда в канала под него.

Вариоустройството зад фалшивата фасада на очите се завъртя и увеличи образа петнадесет пъти, след което се закова върху лицето на предното момче. До неясния лик на Джон Конър замига надпис „ИДЕНТИФИКАЦИЯ ПОЛОЖИТЕЛНА“.

Терминатор обърна назад мотора и тръгна по един път, успореден на канала. Целта се движеше по каменния улей. Трябваше да ускори, за да не я изгуби от поглед. Едното око гледаше право напред и създаваше тримерно изображение посредством генериран от компютър страничен изглед. Другото бе фиксирано на целта и правеше справки за задното момче, но безуспешно (в паметта липсват данни, вероятно недоглеждане). След кинетичните проучвания на възможните траектории, бе направено заключението, че целта е много напред и се движи твърде бързо, за да бъде направен опит за контакт.

Налагаше се да я пресрещне.

Терминатор се наведе над мотора и увеличи скоростта. Гумите едва докосваха прашния, осеян с чакъл път покрай канала.

След това стигна до една пресечка и се наложи да намали, да пренастрои очите си за извънредна ситуация. Като използва свръхестественото си чувство за движение и равновесие, той се размина на косъм с едно комби. Когато се опита отново да установи зрителен контакт с целта, тя бе изчезнала. Бързо огледа канала отдолу, но резултатът бе нула.

Въпреки това той още чуваше звука на мотопеда. Светкавично анализира посоката и го откри.

Бе минал по една рампа и бе излязъл от канала на половин пресечка по-нататък, а сега се насочваше към паркинга на Галерията — четириетажния търговски център.

Терминатор меко наклони мотора около няколко по-бавни коли и се приближи.

АТАКА

Ресида, Галерията
17:06ч.

Джон си проби път през претъпканата зала с видеоигри. Наоколо цареше невъобразим хаос от евтини електронни звукови ефекти и светещи екрани, изобразяващи масовото унищожение в миниатюра. Тим се лепна за една игра на „Извънземни“, при която срещна двама приятели. Джон кимна на няколко познати от училище физиономии и застана зад едно момче, което не познаваше, чиито самолети F14 се разбиваха един след друг под ударите на ракетите. Изучаваше закономерностите на нападенията.

Биваше го за това.

Когато и последният самолет избухна и се посипа дъжд от цифрови отломки, а надписът GAME OVER светна на екрана, Джон седна на пулта и пусна жетон. Дръпна лоста и „земята“ бързо се изгуби под него. Челото му се сбърчи и цялото му същество се съсредоточи върху играта. Първата изстреляна ракета го завари неподготвен, но успя да се измъкне на косъм, като се гмурна надолу. Следващата ликвидира с оръдието на крилото.

Играта бе лесна.

Тежкия харли на Терминатор избумтя в подземния паркинг и спря до редица мотори близо до асансьорите. Малката хонда на Джон стоеше гордо до големите тежки машини. Той паркира и изключи двигателя.

Полицай Остин се движеше сред потока от хора. Мястото бе претъпкано със съботни клиенти от всички възрасти. Полицаят оглеждаше едно след друго младите лица и търсеше познатите черти. Приблжи се до група момчета близо до пицарията на Пери на втория етаж и им показва снимката. Те само в дигнаха рамене. Погледна човека от вътрешната охрана, който го гледаше с любопитство. Остин прецени възможните ходове и след миг застана до мъжа, като му показва снимката. Помоли го да потърси момчето.

В залата Джон бе погълнат от ожесточената битка. Искаше да подобри предишния най-висок резултат в играта с балистични ракети. Ловко парираше ударите на врага, бойните глави се сипеха като дъжд — три, четири, дори по пет наведнаж. Щракаше с копчетата колкото се може по-бързо, но не успя да се справи. Светът избухна в бял гъбовиден облак.

GAME OVER.

Появи се резултатът му. Бе сред процентите на най-добрите, но бе загубил войната. Отегчен, той се смъкна от стола и потърси друга игра.

Полицай Остин мина покрай стъклото. Очите му се спряха на мястото, на което бе седял Джон...

... точно, когато той стана и се смеси с тълпата.

Полицаят продължи надолу и се изгуби от поглед.

Джон спря при един симулатор на бойни полети и провери в джоба си за жетони. Имаше още много. Качи се в кабината.

Терминатор крачеше сред тълпата като Пол Бъниан^[1] през гората, и невероятно, в ръцете си държеше продълговата кутия с дългостеблени рози, като изпълнен с надежди младеж, хукнал на среща. Той се движеше целенасочено, знаеше, че целта е близо. Никакви вътрешни сигнали.

По-добре рано...

Остин бе стигнал до края на пешеходната зона. Бе проверил бегло във всички магазини. Нямаше Джон Конър. Върна се, за да направи повторна проверка и огледа магазините — сергия за сандвичи, магазин за обувки, за подаръци, за цигари, за книги, електронни игри, рибен ресторант...

Остин се върна към залата за електронни игри. Десетина деца излязоха отвътре и всяко на висок глас се мъчеше да впечатли останалите. Други влизаха и излизаха непрекъснато. Остин реши да претърси по-внимателно.

Влезе сред олелията от бърборещи и блъскащи се деца.

В отсрещния край на залата Джон стреляше по „Мигове“. Тим се шмугна зад него и го потупа по рамото, мъчейки се да изглежда спокоен, но се справяше само отчасти. В гласа му имаше страх.

— Някакво ченге те търси, пич.

— Добре — каза Джон и вдигна рамене.

— Наистина, скивай!

Джон бе сигурен, че е майтап, но все пак се обърна. Един висок, строен полицаи показваше някаква снимка на група деца недалеч. Те я гледаха и се мръщеа. Едното посочи към него.

Адреналинът сякаш блъсна сърцето му и той се сви в симулатора, точно когато полицаят погледна натам. Измъкна се от другата страна и инстинктивно се заизнизва към дъното на залата.

Един от ранните уроци научени от майка му бе, че ченгетата не носят добро.

Остин приближи и зърна Джон край редицата автомати. Втурна се след него.

Момчето се обърна и през рамото си видя, че най-лошият му страх се превръща в реалност. Ченгето си пробиваше път през тълпата. Ускори крачки и заобиколи някакъв шишко.

Ченгето връхлетя и събори дебеланкото на земята. След него се чува възмутени викове и той започна да тича.

Джон нямаше нужда от допълнително убеждаване. Хукна със всички сили.

Също и ченгето.

Хлапаците се разлетяха като сламки около Остин. Джон хукна през канцеларията и нататък през складовите помещения, изплъзна се от помощник-управителя, изскочи през противопожарния изход и побягна по служебния коридор. През дългия, слабоосветен коридор можеше да се стигне до паркинга и до спасението. Само да се добере дотам. С подскачащо сърце, той се втурна към отсрещната врата.

Бе по средата, когато Терминатор се изправи пред очите му.

Джон мигом позна лицето. Бе го виждал много пъти в изрезките от вестници, които майка му му бе показвала, когато бе малък. Същият тип. Лудият идиот, който разстрелял цял полицейски участък. Този, за когото майка му мислеше, че е Терминатор. Сега стоеше пред него ясен като бял ден. Джон отчаяно се опита да спре преди да се сблъска с него.

Целта е налице.

Кутията се отвори, розите се разпиляха по пода, а в ръцете му проблясна дулото на едрокалибрения пистолет. Той вдигна оръжието и ботушът му смачка цветята.

Онемял от ужас, Джон бе заклещен в тясното, празно, подобно на стрелбище пространство на коридора — биологична версия на видеомишена. За миг времето сякаш спря и в невероятното си състояние момчето разбра, че откаченият смята да го застреля.

С безизразно лице Терминатор постави патрон в цевта, с бавни и плавни движения, сякаш го бе правил хиляди пъти. Щракването прокълтя като гръмотевица.

Когато Джон спря и се обърна, за да хукне назад, времето се върна към нормалната си скорост.

Ченгето тичаше с дълги, уверени скокове и бе насочил Беретата си право към него!

Обърна се назад към непознатия. Там видя огромното дуло на оръжието зейнало право срещу главата му. Никога през живота си не бе чувствал такова отчаяние. Ледените кървави образи на насилието, тормозили детството му в продължение на толкова години, сега ставаха реалност и в центъра бе той.

Не можеше да направи нищо.

Тогава се случи нещо безумно...

Мъжът с едрокалибрения пистолет неочаквано каза с тих, небрежен глас:

— Легни долу.

Джон много хареса тези думи и моментално се хвърли на пода.

Трясъкът от изстрела над главата му едва не го оглуши.

Обърна се и видя как куршумът се забива в полица, точно когато той натиска спусъка. Неговият куршум рикушира безопасно от тавана. Преди да успее да се прицели отново, непознатият стреля още веднъж.

После още веднъж.

С всяка крачка непознатият изпразваше оръжието си в полица и куршумите го отнасяха назад по коридора. Всеки удар разтърсваше тялото му. Джон не видя кръв, само блясък на метал. Изстрелите се сляха в продрано, звънящо кълтене.

След това тишина.

Джон седна и с широко отворени очи, без да диша, погледна мъртвия в края на коридора.

Ченгето лежеше по гръб, без да мърда.

Една сянка падна върху него и той видя над себе си огромната фигура на непознатия. Но той не гледаше него, а в далечния край на коридора. Обърна се натам.

Полицаят бавно се изправи.

Лицето на Джон се изкриви, струваше му се, че кошмарът започва отново.

После полицаият стана на крака, сякаш не бе прострелян с пет огромни куршума, а се бе спянал. Джон не можеше да разбере.

Терминатор можеше. Той го сграби грубо за якето, вдигна го пред гърдите си и се обърна точно когато Беретата затрепца отново. Полицаят натискаше спусъка толкова бързо, сякаш стреляше с автомат. Деветмилиметровите куршуми шибаха гърба на Терминатор и пробиваха кървави дупки в коженото яке.

Един уплашен служител изскочи от странична врата и се оказа право в центъра на престрелката. Моментално се свлече долу. След това Беретата изщрака празна.

Джон погледна надолу разтреперан и с облекчение разбра, че не е улуцен. Тялото на лудия тип бе поело всички изстрели. Но не личеше да го боли. Видя кървящите рани, когато той го вдигна с една ръка и го бутна в някаква стаичка с електрически инсталации. Терминатор хвърли празния пистолет и закрачи към ченгето.

Празният пълнител на Беретата издрънча на пода. Бързо, но спокойно, полицаият извади нов и го мушна на мястото му.

Оставаха около двадесет крачки. Изобщо не забави темпото си. Полицаят започна отново да стреля. Куршумите зашибаха гърдния кош на Терминатор, вдигайки малки червени фонтанчета от кръв и плът. Дори не мигна. Още десет крачки. БАМ! БАМ! БАМ! БАМ!

Изражението на лицето му не се промени, докато куршумите деряха коженото яке на парцали. Пистолетът се изпразни отново. Терминатор спря на две крачки от ченгето. За секунда двамата се прецениха с поглед. Терминатор бе по-висок. Изглеждаше сякаш може да го пречупи на две като клечка кибрит.

Киборгът пусна сензорите си и веднага разбра с какво си има работа. Но в паметта му имаше малко техническа информация, с изключение на типа и основните преимущества и недостатъци на врага му. Тази информация бе програмирана набързо от човек, разчитал само на паметта си. Киборгът започна да изчислява тактически вероятности,

по десетина в секунда, но нито една от тях не бе положителна. Едно от заключенията, до които достигна веднага бе, че е по-добре да атакува. Изхвърли напред ръцете си и сграбчи полицаия в огромните си длани, но той също го хвана с изненадваща сила.

Джон надникна иззад вратата и се стъписа, когато ги видя да се блъскат един друг със страшна сила в стените на тесния коридор. Тънката преграда се пропука. По-ниският вдигна Терминатор във въздуха сякаш бе играчка и го запрати през стената, след което се втурна след него.

Джон бе клекнал, вцепенен от ужас. Това, което се бе случило, не можеше да се сравни с нищо познато. Последва нова адреналинова инжекция и той се изправи с олюляване, припомняйки си, че трябва да бяга. Чувстваше краката си като гумени и едва не падна, но приглушените удари на двамата биещи се зад стената му вдъхнаха сили. Джон набра скорост, докато тичаше по коридора, излетя навън на паркинга и трясна вратата след себе си.

Човекът от вътрешната охрана на магазина бе на първия етаж и все още търсеше сред посетителите момчето от снимката, която му бе показал полицаият, когато чу силен трясък високо над себе си. Идваше от третия етаж. Посипа се дъжд от счупени стъкла. Хората се разпищяха. Той отскочи назад, защото парчетата се посипаха върху голямата саксия до него и накъсаха листата на дръвчето. Посегна към пистолета си и се засуети с каишката на кобура. Когато отново погледна нагоре, видя как един човек излита през преградата от метал и стъкло и със страховита, задна дъга лети надолу като парцалена кукла. Падна сред пищящата тълпа като торба мокър цимент.

Полицай Остин се появи горе и като отхвърли настрана един манекен, заплел се в краката му, погледна надолу. Човекът от охраната свали пистолета, защото онзи горе веднага се обърна и изчезна от погледа му.

Вцепенените посетители се блъскаха, за да направят път на полицаия, който излезе през счупената витрина и се впусна в отмерен, хищнически бяг. В главата му се очертаваха възможните пътища за бягство на целта, като поток от безсмислени цифрови кодове. Поне на обикновен човек би се сторило така. Но Остин нямаше нищо общо с обикновените хора.

След шест секунди нещото тичаше по служебния коридор като локомотив, летящ надолу по склон без да може да спре. Докато бягаше, презареди Беретата, сякаш подсъзнателно.

Терминатор лежеше напълно неподвижно сред изпочупените стъкла на първия етаж. Един човек, снимал приятелката си до една от големите саксии, се обърна, предпазливо пристъпи напред и с увиснала челюст засне тялото. Тогава очите на мъртвеца внезапно се отвориха.

Терминатор седна и се огледа наоколо, а фотографът премигна и заотстъпва назад. Вътрешните сензори на киборга отчетоха, че е имал прекъсване на съзнанието за приблизително четири секунди поради масиран шок върху цялата система. Но непосредствената оценка на състоянието му показва, че всички компоненти функционират нормално. Всички серво-механизми бяха в изправност. Стана на крака без усилия. Автоматичният фотоапарат на мъжа свистеше и снимаше кадър след кадър — той бе вперил поглед в отдалечаващия се през суетящата се тълпа труп и несъзнателно държеше копчето натиснато. Терминатор се затича към ескалатора и полетя по него като светкавица.

За да избегне безкрайното бавене на асансьорите, Джон бе хукнал по стълбите. През цялото време умът му не бе спрял да работи под тежкия товар на нереалното. Защо ченгето се бе опитало да го убие? Кой по дяволите бе другият тип? И най-важното, как така и двамата останаха живи? Докато тичаше към хондата си, през ума му припламна искра. Спомни си нещо за мъже, които не умират лесно. Нещо, разказано от майка му. Но не, това е дивотия.

Дали?

Джон трескаво започна да рита стартера. Нищо. Моторът отказваше да запали. Ръцете му трепереха толкова силно, че не можеше да напипа смукача. Тропотът на тичащи крака го накара да се обърне и да види...

Ченгето излезе на бегот от входа и се насочи към него.

Тялото на Джон бе пренапрегнато и го обзе странно, вибриращо спокойствие. Ако не се справи както трябва със смукача, щеше да умре. Стремейки се пръстите му да не треперят толкова силно, той успя. Този път когато ритна стартера, моторът оживя. Това бе добре, защото ченгето бе почти връхлетяло отгоре му.

Включи на скорост и изкара мотопеда в главния проход между колите. В огледалото видя мъжът да се приближава, а краката му се движеха толкова бързо, че почти не се виждаха. Завъртя газта и форсира до четиридесет мили в час, което в такова тясно за маневриране място, означава да си търсиш белята.

Невероятно, но полицаят скъсяваше дистанцията! Джон се наклони максимално, взе завоя зад една паркирана кола и по наклонения изход излетя право в натовареното улично движение.

Наложи се да направи остър завой, за да избегне стената от стомана, изпречила се срещу него. Огромният влекач Кенуърт бе пригоден за нестандартно големи полуремаркета. Спирачките на масивните му колела зацепиха в последния момент и застъргаха асфалта почти до момчето с мотопеда.

Шофьорът изпсува и натисна клаксона. Проклето идиотче, ругаеше той, като го гледаше как опасно се провира напред през побавно движещите се коли. Трябва главата му да се удари един — два пъти в асфалта, та да се научи на добри обноски по улиците.

Но се случи нещо още по-неизискано. Чу тъп звук. Обърна се и видя един полицаи, увиснал на прозореца до себе си. Внезапно онзи отвори вратата и с едно единствено мощно движение го хвана за гърлото и го изхвърли от движещия се камион, сякаш бе пластмасова кофичка. Неговата собствена глава се удари няколко пъти в асфалта, докато се изтъркаля в насрещното платно. Около него засвириха спирачки и заскърцаха автомобили. Спря се в седнало положение и видя как полицаят скача на седалката и ускорява машината без да се колебае нито за миг.

Някаква шибана полицейска акция, помисли шофьорът и се улови за пулсиращото слепоочие. Когато се опита да изпълзи от платното, хората започнаха да излизат от колите си, за да му помогнат. Вдигна глава, когато един човек изтича към него.

— Нищо ми няма — каза той и се надяваше да е прав.

След това зяпачите се пръснаха и той видя един голям мотор да се движи към него. Не намаляваше скоростта. Напротив — ускоряваше. Опита се да стане на крака, но те не го слушаха. Моторът почти врхлетя върху него, движеше се невероятно бързо покрай спрелите коли и отлетя по посока на откраднатия камион.

Джон видя всичко това в огледалото. Заобиколи един джип, чиито стопове светеха, и отново погледна.

Сега ченгето бе на волана на влекача и го настигаше. Пробиваше си път през трафика като пиян динозавър. Изхвърли една кола в отсрещното платно, друга накара да се блъсне в улично дръвче. Полицаят превключи на по-висока предавка и продължи с рев напред.

Камионът бе само на няколко метра зад мотопеда. Джон видя кръстовището и ненадейно зави в страничната уличка, на сантиметри от предницата на едно комби.

Знаеше, че камионът го следва, и без да се обръща назад. Чуваше скърцането на спирачките и ударите на метал в метал. Но имаше един изход. Място, където кошмарът не може да го последва, особено с такъв камион. Неговият път.

Той превключи на по-ниска скорост и се спусна в канала по-бързо от когато и да било. Усети как колелата му загубиха сцепление и спусна крак, за да не падне. След това се наведе над кормилото и завъртя дръжката на газта докрай.

Малката хонда се стрелна по мокрото дъно на канала и след малко зави в едно разклонение с вертикални стени. Сега никой не можеше да го види от улицата. И се движеше право към къщи. Ако ченгето не бе записало номера му, може би щеше да се отърве.

Задържа дъха си и се обърна назад.

Никой не го гонеше.

Освен...

Не, не, не, помисли той, когато огромна сянка затъмни слънцето. Влекачът, голям като къща, грамада от блестящ никел с ревящ дизелов мотор, разби страничния бордюр и навсякъде се пръснаха бетонни парчета. Излетя към средата на канала.

За миг изглеждаше, сякаш ще се задържи във въздуха, но после гравитацията си каза думата и той падна долу с трясък сред дъжд от отломки. Първо се удариха предните колела и отскочиха, все още при петдесет мили в час. Бяха извити встрани и камионът се удари в стената със страхотно стържене на метал. После рикушира обратно, продължи напред и с рев на ранен стегозавър започна да набира скорост.

Към Джон.

Той завъртя газта, изсмуквайки всички възможности на сто двадесет и пет кубиковия двигател. Камионът с цялата си мощ продължаваше напред като влак в тунел. Огромните гуми вдигаха фонтани от кална вода, осветени от косото слънце. Бе сякаш някакъв демон, жадуващ за душата му. Джон чувстваше приближаването му, виждаше в огледалото нарастващото чудовище. Струваше му се, че ако протегне ръка назад, ще може да докосне решетката му. Но газта бе завъртяна до край. Стрелката на спидометъра опираше в червеното. Мотопедът прорязваше събралата се вода и разпиляваше купчини нечистотии с шестдесет и пет мили в час.

Но въпреки това камионът го настигаше.

Джон бе твърде зает с мотора си, за да забележи, но по пътя край канала, недалеч отзад се движеше мотор Харли.

Терминатор се мъчеше да ги стигне.

Киборгът виждаше Джон и адския камион, скъсяващ разстоянието. Извади едрокалибрения пистолет, който бе взел от коридора. Прицели се с една ръка и стреля.

Куршумът проби никелирания ауспук зад кабината. Полицаят не се обърна, очите му бяха фиксирани върху малката мишена пред него.

Джон попадна в една локва и моментално загуби скорост. Голямата броня удари задния му калник. Колелото едва не се откачи. Дизелът ревеше и бронята започна да се приближава отново.

Терминатор се прицели и стреля пак, но неравният път го тласна и изстрелът попадна далеч зад кабината в бетонната стена: Киборгът заключи, че при тези обстоятелства няма да може да изпълни мисията. Така че ги промени.

Рязко зави извън пътя и отскочи от купчина пръст точно колкото трябва, за да прелети над оградата, с която бе преграден канала. Моторът Харли-Дейвидсън е най-неаеродинамичното тяло, което човек може да си представи, но въпреки това киборгът направи необходимите корекции в траекторията, за да задържи близо четиристотинкилограмовата машина изправена, докато падне от четири метра височина на дъното на канала. Ударът бе силен, ресорите поддадоха и от металната рамка изскочиха искри. Само свръхбързите рефлексии на машина биха могли да предотвратят поднасянето. Терминатор се напегна, за да овладее положението.

И успя.

Форсира рязко и се промуши на сантиметри между камиона и стената. След това подкара успоредно с малката хонда.

Джон погледна встрани и видя мотора. Една голяма ръка се протегна и го вдигна от мотопеда. За миг увисна във въздуха. Дъното на канала се замъгли пред очите му. Хондата все още се движеше изправена, камионът приближаваше...

Терминатор метна Джон на седалката пред себе си. Мотопедът се залюля и падна назад, гърмящите колела на камиона го смачкаха мигновено.

Мощният двигател на мотора получи максимална газ и отскочи напред. Достигна осемдесет за три секунди. Тежкият влекач започна да изостава.

Пред тях се появи бетонен мост. Отдолу го подпираше надлъжна стена, която разделяше канала на две части. Моторът прогърмя през едната от тях.

Полицай Остин веднага пресметна, че камионът не може да премине. Нито пък масата и скоростта щяха да позволят да спре навреме. Все пак, ударът можеше да бъде омекотен. Колелата блокираха върху калното дъно и се плъзнаха напред. Камионът се заби в преградата с шестдесет и пет мили в час.

Бетон и метал се целунаха и разтърсиха земята в оргазма на разкъсаната материя. Кабината се задържа за миг и след това задницата я смачка като картонена кутия. От пробития резервоар потече гориво. От откачения кабел на акумулатора прескочи искра и...

Моторът излезе от тунела и те видяха как едно огнено кълбо излита през отвора зад тях. Експлодираха страничните резервоари.

Терминатор поднесе задното колело на мотора и спря. Джон надзърна покрай него, за да види какво става. Тунелът се бе превърнал в пещ. И въпреки всичко нещо се движеше вътре. И идваше към тях.

Непознатият бръкна в якето си, за да извади пистолета. След това се поколеба.

Една запалена гума се изтъркала навън и падна комично в калта. Жадните пламъци поглъщаха камиона и отделяха във въздуха черен дим. Нищо не би могло да се измъкне от този ад.

Терминатор форсира мотора и те изчезнаха зад един завой. В тунела огънят се гърчеше като живо същество. Тогава наистина „оживя“. Една фигура започна да се движи в пламъците.

Само очертания. Ходеше... спокойно.

Хуманоидната фигура излезе от тунела и гладките ѝ лъскави повърхности отразяваха пъкъла отзад. Сякаш бе живак, излят в човешка форма. Крайниците не се пречупваха в ставите, а плавно се огъваха. Вътре нямаше серво-механизми със сложна хидравлика и множество кабели като при Терминатор. Лицето му бе обикновено, неоформено, без определени черти.

Необезпокояван от хилядата градуса горещина той излезе от тунела. С всяка стъпка се възстановяваше и външният му вид. Най-напред се появиха очертанията на облеклото, после по-древните детайли... копчета, значката, чертите на лицето... Но все още целият бе от метал. Като живак. Човек от живак.

Най-накрая се появиха и цветовете. Отново бе полицай Остин. Очите бяха фиксирани в канала отпред. Където бе изчезнала мишената.

Той не използваше микрочипове, а напълно нов принцип за постигане на изкуствен интелект. Молекулярният мозък действаше както и останалата част от тялото. Като течност. Която сега кипеше от възможните бъдещи действия.

До едно смъртоносни.

До слуха му достигна далечният вой на сирени. Би могъл да чува с всяка част на тялото си, тъй като във всяка молекула бе заложен кодът, необходим за всички телесни функции, но сега това сетиво бе разположено в оформените уши. При пристигането на полицейските коли той се скри в гъстия, задушаваш дим. Полицайте изскочиха навън и започнаха да отблъскват назад събиращата се тълпа, за да освободят място за пристигащите противопожарни коли. Един от тези полицаи имаше хубаво, младежко лице и студени очи. При бедствия винаги присъства полицията. Човекът от живак, разбира се, бе избрал ролята си перфектно. Защото бе дошъл тук да защитава и служи.

Да защитава и служи на Скайнет.

Когато пожарната кола спря със скърцане и пожарникарите наскачаха от нея, Остин се разхождаше незабелязан между полицайте. Седна в една от колите им. Никой не обърна внимание.

Запали мотора и потегли, за да изпълни мисията си.

[1] В американския фолклор — дървосекач, гигант с изумителна сила, който извършвал чудеса. ↑

ОТКРОВЕНИЯ

Студио Сити, Калифорния

18:45 ч.

Терминатор и Джон, седнал пред него на мотора, прогърмяха надолу по пустата улица на предградието по заобиколен маршрут, предварително определен от киборга. Джон още не бе спрял да трепери от случилото се. Сега той бе станал дете-юноша. Но в същото време бе и нещо повече.

Джон Конър.

Притежаваше генетичните дадености и интелигентността да види този кошмар в перспектива, така както друго хлапе на неговата възраст не би могло. Но това не значи, че му беше лесно. Защото трябваше да приеме нещо толкова безумно, че кожата му настръхваше. Но той уважаваше фактите. И сега се намираше на мотоциклета на един от тях. Толкова непоклатим факт, колкото можеш да си представиш.

Джон изви врат и погледна нещото-човек зад себе си. Каза му:

— Ей, таим аут. Спри. мотора.

Терминатор незабавно се подчини, като зави в една странична уличка, където спряха. Момчето се смъкна от резервоара с все още разтреперани крака. Киборгът гледаше безчувствено. Огледа го. Целият му гръб беше в кървави дупки от куршуми.

Невероятно. Но така и трябва да е.

— Не ме разбирай погрешно. Но искам да ми кажеш... ти си Терминатор, нали?

„Човекът“ отговори с неутрален глас:

— Да. Сайбърдайн Системс, модел 101, серия 800.

— Дрън-дрън — избърбори Джон, но вече бе убеден.

Все пак, докосна кожата му. Бе топла, но някак си... различна. И кръвта по якето. Беше съвсем истинска. Повярва, а умът му не можеше да побере истината.

— Майката си трака! Значи... наистина си истински! Искам да кажа... вътре машина, а отгоре, нещо като жив?

Киборгът отговори, сякаш четеше техническа инструкция за ползване.

— Аз съм кибернетичен организъм. Жива тъкан върху метална конструкция.

— Доста ми идва. Дръж се, Джон! Окей... значи не си дошъл да ме убиваш? Мислех, че това ме чака. Та защо си дошъл?

— Мисията ми е да те защитя.

— Така ли?

Наистина невероятно. Но Джон бе закоравял параноик и пусна това си качество в действие.

— Кой те прати? — Ако отговори както трябва, щеше да си изяде задника.

— Ти. Тридесет и пет години по-късно ти ме препрограмира, за да бъда твой защитник, тук и сега.

Джон преглътна.

— Ей, това е доста засукано!

Терминатор се огледа и реши, че са се застояли на едно място твърде дълго. Предложи да тръгват. Джон бе твърде шашардисан, за да се противи и скочи на мотора. След няколко минути те отново се впуснаха във вечерния трафик по страничните улички. В сгъстяващия се мрак раните на киборга не се забелязваха лесно. Джон проточи врат и се обърна назад.

— А тоя, другия тип? И той ли е Терминатор? Като теб?

— Не като мен. Той е T1000. Усъвършенстван прототип. Миметична многометална сплав.

— К'во е т'ва?

— Течен метал.

— Страхотно! — каза Джон.

— Ти си цел, подлежаща на терминиране. T1000 няма да спре, докато не завърши мисията си. Никога.

Звучеше прекрасно. И познато. Но още не можеше да си разреши да мисли за това. Завиха по булевард „Вентура“ и движението се увеличи заради двойките, тръгнали с колите си за ресторантите от двете му страни.

— Къде отиваме?

— Трябва да напуснем града незабавно. И да избягваме полицията.

— Може ли да минем през къщи?

— Отказ. T1000 непременно ще се опита да те локализира там.

— Сигурен ли си?

Терминатор го погледна отгоре през тъмните си очила. Лицето му бе неразгадаемо.

— Категорично.

Джон осъзна нещо с тревога и извика:

— Трябва да намерим уличен телефон!

Терминатор видя такъв една пресечка по-нататък и ускори към него. Джон слезе и изтича към очуканата кабина. Бръкна в джоба си и извади цяла пачка двадесетачки, но нито една монета.

— Гадост! — Обърна се отново към Терминатор. — Слушай, Тод и Жанел са скапанияци, но трябва да ги предупредя. Имаш ли четвърт долар?

Киборгът слезе от мотора и с дланта си разби касата на апарата. Посипаха се монети. Терминатор му подаде една.

— Благодаря — момчето започна да набира номера.

На около седем мили от тях, Жанел Войт вдигна слушалката, постави я на рамото си и продължи да реже лук с големия кухненски нож.

— Ало? — каза тя с нежен глас.

— Жанел? Аз съм — прозвуча в слушалката.

В задния двор овчарката се раздираше от лай заради нещо.

— Джон? Къде си миличък? Късно е! Прибирай се, моля те. Пека пиле!

Джон едва я чуваше през кучешкия лай. Въпреки това нещо в гласа ѝ не му хареса. Закри слушалката и прошепна на Терминатор:

— Нещо не е наред. Никога не е била толкова любезна.

Тод сънливо се вмъкна в кухнята. Бе спал в задната стая, докато кучето не го събуди. Мина покрай нея, както обикновено, без да ѝ обръща внимание и започна да рови в хладилника.

— Майната му. Ня'а бира! — думите му не бяха адресирани към никого.

Имаше половин кутия мляко. Отпи неохотно глътка и погледна към задния двор. Кучето се мятеше назад — напред и лаеше без дори

да си поема дъх.

— К'во си се разлаяло пък сега? МЪЛЧИ, ПОМИЯР!

Тод тръгна да излиза от кухнята зад Жанел. Тя спокойно прехвърли слушалката в другата си ръка и се протегна. Ръката ѝ се размекна като разтопен метал и застина във вид на блестящо острие. Тод гледаше и не можеше да проумее. Тъкмо се канеше да се усмихне, мислейки, че това е някакъв невероятен фокус, когато острието проби със свистящ звук картонената кутия с мляко в ръката му и през гърлото проникна в основата на мозъка му.

В телефонната кабина Джон отново закри слушалката с ръка.

— Кучето се дере от лай. Майка ми казваше, че кучетата разпознават терминаторите. Може вече да е там. Какво да правя?

Терминатор взе слушалката и се заслуша. Жанел питаше:

— Джон, Джон, чуваш ли ме?

Киборгът отговори с безупречна имитация на гласа на Джон:

— Чувам те. Всичко е наред. — След това се обърна към него: — Как се казва кучето?

— Макс.

Терминатор кимна и продължи:

— Ей, Жанел, к'во му става на Вълчо? Чувам го как лае. Да не му е станало нещо?

Отговорът дойде без колебание:

— Вълчо си е наред. Ти къде си?

Терминатор безцеремонно затвори, после каза, сякаш четеше прогнозата за времето:

— Твоите попечители са мъртви. Да вървим.

Отправи се към мотора. Джон го гледаше ужасен.

В кухнята Жанел затвори телефона. Лицето ѝ бе безразлично, въпреки че пред самите ѝ очи мъжът ѝ бе прикован за шкафа на края на металната ѝ ръка. Очите му бяха изцъклени и безжизнени. Тя бързо изтегли острието и Тод след секунда се свлече на пода сред локва от обагрено с кръв мляко.

Острието бързо промени формата и цвета си и отново се превърна в ръка. Останалата част от тялото скоро последва примера му и се превърна в полицай Остин, версия на T1000. Имаше още малко работа тук. Трябваше му още малко време. Но кучето привличаше твърде много внимание.

T1000 се приближи, а то избяга назад и започна да лае със страх. Полицаят отвори вратичката и влезе в заграденото място. Животното се сви в един тъмен ъгъл, треперещо, без да може да разбере какво е това нещо насреща му.

С едно движение, толкова бързо, че и немската овчарка не можа да го долови, T1000 се наведе напред и вместо пръста му блесна острие. Той го заби небрежно в шията на кучето. Полицаят погледна нашийника му и стана. На него бе написано „Макс“. Разбра, че са го измамили, и влезе обратно в къщата.

Паркингът зад бензиностанцията се намираше на тиха уличка. Мотърът бе извън петното жълта светлина, хвърляна от халогенната улична лампа. Терминатор бе преценил, че могат да спрат за разговор само няколко минути. Наблюдаваше как Джон крачи пред него. Мозъкът на момчето даваше заето.

— Трябва ми минутка, окей? Казваш, че може да имитира всичко, до което се докосне?

— Всичко, с което установи физически контакт.

Джон се замисли, мъчейки се да си представи възможностите на врага си.

— Може да се направи на всичко? Например на пакет цигари?

— Не. Само на предмет с равна маса.

Това сведение не му помогна. Мисълта му скачаше от единия Терминатор, който сега му се струваше нещо нормално, към по-екзотичния нов модел.

— Добре, а защо не се превърне просто в бомба или нещо такова и не ме ликвидира?

Терминатор говореше без емоции и въпреки това в подбора на думите му можеше да се долови професионална завист.

— Не може да образува сложни съоръжения. Оръжията и експлозивите съдържат химикали и движещи се детайли. Принципът му е друг. Може да приема само различни твърди форми.

T1000 мина през тъмното коридорче покрай банята. През полуотворената врата се виждаха краката на истинската Жанел. Душът течеше и кръвта и се смесваше с водата върху белите плочки на пода.

Полицаят влезе в стаята на Джон и започна да я претърсва систематично в тъмнината. Не му трябваше светлина. Усещаше молекулния строеж на веществата с едно докосване. Спокойно и без

емоции опипа повърхностите на нещата наоколо. Когато прокара ръка през бюрото, пръстите му станаха тъмно-кафяви, после побеляха при допира с лист хартия. Те моментално имитираха структурата на това, до което се докосваха. Той се забави за миг пред персоналния компютър и цялата информация, записана на дискетите до него, премина в пръстите му. Имена. Дати. Компютърни игри. Домашните за училище. Можеше директно да разчита цифровата електромагнитна информация. Нищо не му се стори полезно, но въпреки това записа данните в течната си памет.

Ръката му спря, когато докосна плаката с надпис „Обществен враг“ на стената. Но не го интересуваше самият плакат. Интересуваше го това под него. Скъса го и откри малка дупка, грубо издълбана в стената. Там имаше стара кутия за обувки, пълна с аудиокасети.

Проучи етикетите. Бяха номерирани и на всички пишеше „Разкази на мама“. Имаше и плик с три сгънати писма и няколко снимки. Започна да ги разглежда. Сара с маслинозелено маскировъчно облекло учи Джон да се прицелва с гранатомет.

Сара с група военни гватемалци, застанали до сандъци с ракети „Стингър“.

Джон и Сара в лагер на „контрите“, навътре в планината.

Тези снимки не можеха никак да повлияят емоционално на T1000. Чувства е по-вероятно да възникнат у един обикновен компютър. Но тези снимки имаха огромна емоционална стойност, бяха допирната точка с времето, което Сара и Джон бяха прекарвали заедно, когато бягаха и се криеха.

На петнадесет мили оттам, Джон седеше върху една ръждясаща кола, потънал в мисли. Над него стоеше Терминатор и наблюдаваше улицата като свръхбдителен доберман. Слушаше Джон без да е сигурен дали думите му имат някаква тактическа стойност, за всеки случай.

— Прекарахме много време в Никарагуа... по такива места. Известно време тя беше с един откачен трафикант на оръжие, бивша зелена барета. После с разни други. — Той продължи с нотка на горчивина: — Живееше с всеки, от който може да се научи нещо. За да ме направи велик пълководец. След това я гепиха и това е... Съжаляваме, момче, но майка ти е куку. Не знаеше ли? Аха, мислел си, че всички майки правят това. Какво ли съм знаел аз...? Струваше ми

се, че всичко, в което ме е карала да вярвам, са си чисти врели-некипели.

След това гневът му изскочи от мястото, в което го държеше затворен, дълбоко в гърдите, зад сърцето:

— Мразех я за тия работи!

След това погледна „мъжа“, който се извисяваше като кула до него.

— Но всичко е било истина.

Топлите сълзи очакваха да бъдат изплакани, но нямаше време. Той най-накрая бе осъзнал събитията през деня. И сега целият свят отново се бе изправил на краката си. Не майка му бе луда — светът бе луд. Доказателството стоеше до него и бдеше за врагове. Сега Джон разбра, че не само другите хора са били неправи по отношение на майка му. Той също. Тя бе права.

Правя.

Нямаше повече време да мисли за това и да се отдава на чувства. Ако всичко, което му бе казала е вярно, тогава...

Джон стана и нормален човек би забелязал в очите му искрата, която по-късно щеше да го направи лидер.

— Трябва да я измъкнем оттам.

Киборгът не се поколеба.

— Отказ. Най-голям шанс за успех T1000 ще има, ако изкопира формата на Сара Конър и изчака да осъществиш контакт.

— Страхотно. А какво ще стане с нея?

Отговорът бе типично неемоционален:

— Обикновено копираният обект се подлага на терминация.

— ТЕРМИНАЦИЯ! Що не ми каза веднага? Да тръгваме.

— Не. Тя не е приоритет на мисията.

— Еби се тогава! За мен е приоритет!

Джон се обърна и тръгна. Терминатор го настигна и го улови за ръката. Момчето безуспешно се опита да се освободи от желязната хватка.

— Ей, майната ти! К'во ти става? — изпищя той, побеснял.

Терминатор го задърпа към мотора. Джон видя на отсрещната страна на улицата двама бабанковци на колежанска възраст и се развика.

— Помощ, помощ! Отвличат ме! Разкарайте този дивак от мен!

Двамата се спогледаха и се усмихнаха.

— Гадно педи! Пусни го! — Те пресякоха улицата с нетърпение да се покажат герои.

Джон изкрещя с всички сили:

— Пусни ме!

За негова изненада ръката му се отвори толкова бързо, че той падна по задник. Джон изглежда стреснат отворената ръка.

— Ей, защо направи това?

— Ти ми каза — монотонно отговори киборгът.

Момчето започна да разбира и го изглежда с изумление:

— Трябва да правиш, каквото ти кажа?

— Това е един от параметрите на мисията.

— Докажи... Застани на един крак!

Терминатор безизразно вдигна крак. Джон се усмихна и си помисли, че е първият в квартала, който притежава... Мисълта бе толкова невероятна, че трябваше да я изрази гласно.

— Боже! Собствен Терминатор! Жестоко!

Двамата бабанковци се приближиха и видяха едрия тип с тъмни очила и кожено яке, застанал на един крак. Куку.

Единият се обърна към Джон:

— Ей, момче, всичко наред ли е?

Джон нямаше повече нужда от спасяване.

— Хайде, пръждосвай се, демби!

На ти благодарност, помисли си младежът и каза:

— Така ли? Еби се в гъза, лайнар такъв!

— Лайнар? Лайнар ли каза? — Джон подсвирна. След това се обърна към киборга и нареди: — Гепи го тоя.

Терминатор се подчини веднага и го вдигна с една ръка за косата. Краката на бабанкото увиснаха във въздуха.

— Кой е сега лайнар, клизмо надута, а?

Веднага последва хаос. Приятелят на висящия се спусна зад Терминатор и се опита да му приложи „пълен нелсън“, но киборгът го изхвърли напред и със светкавично движение извади пистолета си. Насочи го към главата му.

Джон извика и дръпна ръката на киборга точно когато натискаше спусъка. Теглото му едва успя да отклони цевта с един инч. Младежът се стресна, когато край ухото му изплющя куршумът. Гледаше с

увиснала челюст и бе толкова уплашен, че не можа да разбере кога е намокрил гащите.

Джон изпищя към Терминатор:

— Остави този патлак! ВЕДНАГА!

Командата бе разбрана буквално и той остави оръжието на тротоара. Джон го грабна бързо и се обърна към вцепенените младежи, които не можеха да повярват, че всичко това се е случило:

— Изчезвайте.

Те го послушаха. Бързо.

Джон хвана Терминатор за ръката и го задърпа към мотора. Още държеше пистолета и не му се искаше да го върне.

— Боже... щеше да убиеш това копеле?

— Разбира се. Аз съм Терминатор.

Момчето се слиса от безизразното лице. Да си имаш собствен Терминатор не бе чак такова удоволствие.

— Слушай много внимателно, окей? Вече не си Терминатор. Чаткаш ли? Не може ей така да се разхождаш и да убиваш хора!

— Защо?

— Как защо бе? Защото не може!

Терминатор не разбираше. Беше му дадена програмна команда. Унищожавай всеки и всичко, което застрашава живота на Джон Конър. Също така имаше приоритетна команда, която не му позволяваше да остане безучастен при нападение над него самия. Но имаше и заповед да се подчинява на Джон Конър. Опитва се да се подчини, но имаше проблеми с понятието „доверие“. Прочете определението му в паметта си, но дори и при сегашната ситуация то му се струваше парадоксално. Машините, дори и тези с близък до човешкия, изкуствен интелект, не обичат парадоксите.

Джон погледна големия киборг и внезапно разбра каква отговорност носи властта. Това нещо сега бе като дясната му ръка и той трябваше да внимава какво говори. И все пак, ако искаше да достигне до майка си преди нещо друго да се добере до нея, налагаше се да използва това оръжие. Освен това нямаше време за разговори. Подаде пистолета на Терминатор и той го прибра.

— Слушай сега. Ще освободя майка си и ти заповядвам да дойдеш с мен.

Джон тръгна към мотора. Терминатор го последва. Нямахте как да не се подчини.

В малката къща на Войт, в стаята на Джон, T1000 четеше последното писмо от Сара. Видя адреса на подателя: Пац. 82, Изолатор, Щатска болница Пескадеро. И датата. Отпреди две седмици. Веднага заключи, че приоритетната цел може да се насочи натам. След секунди само се движеше по улиците към второстепенната си цел.

ЦЕНТЪР

Щатска болница Пескадеро

22:45 ч.

Чернобялата снимка бе част от минал кошмар — стопкадър от камера за охрана, изобразяващ неясните форми на полицаи, замръзнали в осветения от лампите на алармената система горящ коридор. В дъното се виждаше човек в черни дрехи. Късо подстриган и с тъмни очила. С карабина AR-180 и ловна пушка 12-ти калибър, и двете като детски играчки в ръцете му. Върху тази поставиха друга снимка — същата камера, само миг по късно, показваща човека в едър план.

Инспектор Уедърби гледаше снимките замислено с уморените си очи. Това бе един дяволски, нерешен и досега случай. Цяла нощна смяна полицаи убити или ранени само от един единствен човек. Не успяха да го открият. През онази нощ Уедърби бе загубил приятел. Но не се занимаваше със случая поради лични причини. Бе тръгнал да залови убиец на полицаи. И явно се налагаше да се опре на крехката памет на тази жена. Погледна Сара Конър и каза:

— Снимките са направени през 1984 година в полицейския участък Уест Хайланд. Била сте там.

Намираха се в стаичката за разговори, от която я бяха извели само преди няколко часа. Тя погледна купчината снимки, която инспекторът бе поставил пред нея. Вдигна очи към него. Лицето му не бе особено приветливо, но не бе и лице на жесток човек. Той просто си гледаше работата. Срещу нея седеше Мосбърг, непретенциозният му помощник с дрехи не по мярка и развалени зъби. До тях бе вечно бдителният доктор Силбърман, който безуспешно се мъчеше да скрие раздразнението си.

До вратата стояха двама униформени полицаи, а между тях бе Дъглас, който дори не се и опитваше да скрие своето раздразнение. Сара гледаше неспокойно най-горната снимка. Напомняше ѝ за деня, в който е била направена.

— Този уби седемнадесет полицаи през онази нощ. Познавате ли го?

Уедърби сложи още една голяма чернобяла фотография на масата пред нея — близък план на окървавен Терминатор, изправящ се от купчина стъкла пред погледите на изумена тълпа. Лицето бе същото, разбира се.

— Тази е направена в един търговски център. Днес.

Сара не каза и не направи нищо. Гледаше снимката и дишаше тежко. Приличаше напълно на упоена, подложена на строг изолационен режим пациентка. Вътрешно се мъчеше да запази самообладание при огромното желание да скочи, да блъсне масата в лицето на Силбърман, да избути Дъглас и ченгетата при вратата, да изхвърчи покрай охраната на входа, след това на паркинга, да запали някоя кола...

Но това не можеше да стане така. Тя седеше неподвижно и се надяваше да го направи по другия начин, този, който сега замисляше, докато гледаше нещо на масата, до снимките.

Уедърби наруши тишината:

— Мис Конър, синът ви е изчезнал. Настояниците му са били убити и сме сигурни, че този човек е замесен.

Сара го погледна. Студено, празно изражение. Но не каза нищо.

Уедърби се намръщи и я подкани:

— Отговорете.

В училище бе участвала в няколко театрални представления. Мистър Колб, преподавателят по драма, би се възхитил от представлението ѝ тук.

— Все едно ли ви е?

Очевидно да. Съдейки по стената от безразличие, Уедърби вдигна рамене и погледна помощника си.

— Май идеята не беше много добра. Хайде, губим си времето.

Единият от униформените отвори вратата и Мосбърг излезе. Последваха го Уедърби, двамата при вратата и накрая доктор Силбърман. Надменният тон се бе върнал в гласа му и той каза:

— Съжалявам, господа...

Сара се отпусна под ярката светлина от тавана. Знаеше, че Дъглас я наблюдава. Започна да придвижва ръката си бавно, почти като минутната стрелка на часовник, към купчината снимки. Измъкна

кламерчето, което ги държеше заедно и го скри в дланта си точно когато Дъглас я хвана за ръката и я задържа навън.

В килията той затегна докрай ремъците, после се наведе и се вгледа в нея. Дори и съсипана, лицето ѝ още бе красиво. Той се усмихна и се надвеси отгоре ѝ облизвайки устни. Чувстваше дъха му. Наложил си да не реагира.

Той извади език и го прекара през лицето ѝ като куче. Тя не мигна. Мътните ѝ очи сякаш виждаха през него.

Дъглас изсумтя. Не бе кой знае какво удоволствие да се занимаваш с безмозъчна пациентка. Макар и да е хубава.

Дори клепахът ѝ не трепна. Дъглас остана само още миг. После се изсмя и излезе. Затвори вратата и ключалката щракна. Сара чуваше почукването на палката му по стената в коридора, докато се отдалечаваше.

Очите ѝ изведнъж се проясниха и станаха напрегнати. Тя изплю кламерчето на гърдите си и заопипва с ръка, докато го намери и изправи. Бавно и с мъчителна концентрация тя го приближи към катарамата на ремъците, придържащи китките ѝ към леглото. Да ги отключи не бе лесна работа, но през годините се бе научила да прави много неща. Това бе едно от тях. Да се измъкне от полицейски белезници. И през ум не ѝ бе минавало, че ще трябва да бяга от лудница.

С едно последно свръхусилие успя да отключи катарамата. Веднага се залови за ремъка на другата ръка, като непрекъснато поглеждаше към прозорчето на вратата, да не би да се появи Дъглас или нощният пазач. След още четиридесет секунди бе освободила и глезените си. Изтъркала се и стана от леглото сякаш бе друг човек. Движеше се като хищник.

Отегченият служител в чистата празна стая на пропуска при главния портал вдигна поглед. Една черно-бяла полицейска кола със запалени фарове бе спряла навън и чакаше. Включи автомата за отваряне и кимна на полицаия, когато той мина покрай него.

Колата спря до колата на Мосбърг, която беше без отличителни знаци. T1000 излезе, проучи паркинга и течният му мозък веднага прецени тактическото положение. Тук бе струпването на енергиите, които му бяха необходими. Тук щеше да намери центъра на съществуването си.

Терминирането на целта.

Тръгна към главния вход на болницата.

Сара все още бе в килията си и се мъчеше да отключи вратата с кламерчето. Сега не изпитваше панически страх. Бе спокойна, съсредоточена, целенасочена. Стресна я някакво почукване. Приближаваше към нея. Тя ускори работата си, но ръцете ѝ бяха спокойни.

По слабоосветения коридор се движеше Дъглас и почукваше с палката си по стената. Носеше малко фенерче, с което осветяваше вътрешността на килиите почти без да забавя крачка. Нямаше причина да прави по-сериозна проверка. Всички пациенти бяха в ступор от торазина — обезсилени, загубили ориентация като мекотели. Дори госпожица Тежък случай днес е кротка, мислеше той доволно.

Зави зад ъгъла и стъпките му отекнаха в тъмния коридор. Върхът на палката му удряше стената... тап, тап, тап... Стигна до килията на пациент 82 и спря, за да погледне вътре. Но нещо в другия край на коридора привлече вниманието му. Вратата на един от домакинските шкафове бе отворена. Поредната небрежност на чистачките.

Дъглас въздъхна и отиде да я затвори, като разсеяно освети вътрешността му. Сред кофите и парцалите имаше нещо странно. Дръжката на една метла бе счупена някъде към средата и парчето липсваше.

Той се замисли за това, но след тридесетина секунди чу проскърцване на врата. Обърна се и видя, че килията на Сара е отворена. Преди напълно да осъзнае този факт, липсващото парче изпълни полезрението му и се стовари със злоба върху горния край на носа му.

Сара изпита удоволствие, когато стокилограмовият месест надзирател се удари в пода с тъп звук. След това, с ловкостта на професионалист го цапардоса по тила и главата му отскочи от балатума. За известно време Дъглас изгуби представа за света. Сега той бе в ступор.

Довлече тялото му в килията и го заключи вътре с неговите ключове. Грабна тежката му палка, при всички случаи по-добра от дръжката, и я подпря на лакътя си като полицаи. Тръгна по коридора с боси котешки стъпки, въоръжена и твърде опасна.

От входа на сградата се влизаше в дълъг коридор, който водеше до главното фоайе и приемното отделение, с тежка автоматична стъклена врата. Нощната сестра, обикновена жена на име Гуен, пишеше нещо на машина. Когато чу стъпките, тя вдигна поглед и видя младия полицаи. Стори ѝ се, че в сравнение с колегите му, които вече бяха вътре, този изглежда много по-добре. Демонстрира най-добрата си усмивка. Тя нямаше ефект върху повечето мъже. Т1000 също не бе особено заинтригуван. Заговори с мек, приятен глас, предназначен да омекотява несъзнателната подозрителност на хората към непознатите.

— Да имате тук някоя си Сара Конър?

— О, закъснял сте, май. Другите са тук от доста време.

Тя се обърна за да натисне бутона за отваряне на вратата, но видя Силбърман и полицаите да се задават по коридора от другата страна.

— Колегите ви тъкмо излизат — каза Гуен и се обърна отново към него.

Но той бе изчезнал. Озадачена, тя отиде до плота и се наведе, за да провери дали не е при чешмата. Не. Нямаше никой. Също и по дългия коридор. Намръщи се и си припомни историите, които братовчедка ѝ разказваше за мъжа си полицаи. Може би всички ченгета са малко особени.

През автоматичната врата минаха Силбърман, Мосбърг, двамата униформени полицаи и един болничен надзирател. Той взе от сейфа зад приемното бюро своя деветмилиметров Браунинг и Силбърман му каза:

— Луис, изпрати господата и заключи за през нощта.

Луис кимна почтително и отговори:

— Да, сър.

Силбърман се върна в охраняваната част на болницата, а полицаите тръгнаха по дългия коридор към изхода. Уедърби мърмореше:

— Много работа свършихме, няма що.

Мосбърг добави:

— А-ха, обичам да не спя по цяла нощ.

Луис заключи входната врата и тръгна обратно. Приемното гише бе осветено като олтар. Стъпките му кънтяха глухо по пода. Ключовете му подрънкваха. Не мислеше за нищо, лениво загледан в шахматно наредените бели и черни плочи.

Изведнъж подът зад него потрепери и се огъна нагоре като течна маса на черни и бели квадрати. В сянката се изправи трептяща фигура.

Нощната сестра бе наведена над пишещата машина и подготвяше усърдно някакъв доклад. Надзирателят спря при кафемашината и натисна копчето. После я попита:

— Гуен, искаш ли кафе?

— Предпочитам една бира — пошегува се тя.

Луис се засмя и взе чашата си от машината. На нея бяха нарисувани карти от различни цветове. Някаква игра. Той вдигна чашата, за да прочете правилата ѝ на дъното, и разля кафето си.

— Ей, днес може да ми е щастлив ден.

Течната маса бе достигнала човешки ръст и бързо се превръщаше в човек. Шахматните квадрати изчезнаха и на тяхно място се появи сива униформа на надзирател.

T1000 бе покрил с масата си пода на коридора и когато Луис премина по него, бе изкопирал формата и структурата му. Сега той се свиваше и отпускате, за да се превърне в негово огледално копие.

Последни от пода се отделиха краката, вече с оформени черни обувки, и при първата крачка се чу всмукващ звук.

Когато чу стъпките, истинският надзирател се обърна и видя...

... себе си.

Не само че приличаше на него, но и имаше същата униформа и табела със същото име на ревера.

Разполагаше само с един дълбоко объркан миг, за да осъзнае какво означава да работиш в лудница и да видиш сам себе си.

Лудостта може би е заразна.

Преди дори да успее да се вкопчи в някакво рационално оръжие срещу явната халюцинация пред себе си, тя протегна ръка с изправен напред показалец, само на сантиметри от лицето му. За част от секундата показалецът се удължи в метално острие, изсвистя като автоматичен нож и се заби в окото му. Премина през очната ябълка като инструмент за трансорбитална лоботомия и се показа през тила му.

Животът тихо напусна лицето му. За секунди се превърна от живо същество в купчина месо. Пръстът-нож бързо се прибра — С-С-Т. T1000 без усилие пое теглото на свличащия се труп с една ръка и го

понесе към гишето, сякаш бе костюм на закачалка. Раните бяха толкова малки, че по пода не течеше кръв.

Нощната сестра вдигна поглед, когато T1000 мина край нея, небрежно влачейки нещо тежко, което тя не можеше да види заради високия плот.

— Какво си помъкнал, Луис?

— Боклуци.

Тя кимна разсеяно, без интерес. Продължи да пише, а T1000 завлече безжизненото тяло към вратата на домакинския шкаф на няколко метра от приемното гише. Извади Браунинга от кобура и напъха тялото вътре. Върна се и погледна сестрата.

— Всичко е наред — каза с усмивка.

Тя видя пистолета в кобура.

— Трябва да оставиш пистолета, нали знаеш?

— Да, извинявай.

T1000 отвори сейфа, закривайки го с гръб, и се направи, че оставя оръжието вътре. Но всъщност го постави в гръдния си кош, където изчезна, сякаш бе мушнат в съд с топъл течен шоколад. Отдръпна ръката си и на гърдите му отново се появи повърхност, приличаща на плат — с копчета, илици и табела с името. Затвори сейфа и изчака сестрата да натисне бутона, отключващ вратата. Влезе. Тръгна по коридорите, за да открие изолатора.

След няколко минути стигна до двамата отегчени пазачи. Почти не му обърнаха внимание. Погледна една схема до входа, на която бе отбелязано, че пациент 82 е в килия 19. Влезе вътре и вратите зад него се заключиха.

T1000 мина покрай помещението на сестрите, оградено като клетка с тежка метална мрежа. Силбърман се бе подпрял на прага и говореше с един от надзирателите вътре. Дори не погледна втори път към „Луис“.

Сара се движеше като котка по тъмния коридор и когато чу стъпки веднага отключи най-близката до нея килия с ключа на Дъглас. Погледна в далечния ѝ край. Една жена с обезумяло лице, птичи поглед и треперещи устни я наблюдаваше, здраво привързана за леглото. Щеше ли да изпищи? Сара се поколеба и с разтуптяно сърце се хвана за сламката. Сложи пръст пред устата си. Ш-Ш-Ш-Т.

Пациентката кимна бавно с разбиране. Сара въздъхна облекчено и погледна навън през прозорчето. Гърбът на надзирателя изчезна зад ъгъла. Изчака да заглъхнат стъпките и излезе.

Силбърман се прозяваше и преглеждаше със служителя лекарствата за през нощта. Съботата му се бе видяла дълга. Следващата сутрин, неделя, смяташе да спи до късно. След това си спомни проклетия симпозиум за женската престъпност, пред който бе обещал да изнесе лекция. Тъкмо гледаше часовника си и се мъчеше да си спомни в колко часа трябваше да отиде там, когато с крайчеца на окото си долови някакво движение. Сара Конър скочи към него и го избута от прага навътре в помещението. Надзирателят се метна към шоквата си палка, но тя успя да го удари преди да я достигне. Краката му се подгънаха и той се строполи като неодушевен предмет на пода.

Силбърман скочи към алармения бутон, но палката се стовари върху ръката му. Изкрещя и се улови за китката. Сара го хвана за косата и заби главата му в масата, като ловко го удари с палката зад коленете. Те се огънаха и той се свлече надолу, докато брадата му опря в плота. Задържа го с една ръка. Бе побеснял и не му се вярваше.

— Ти ми счупи ръката!

Нейният глас бе смразяващ.

— В човешкото тяло има двеста и петнадесет кокала, педераст! Този е само един. Не мърдай!

Тя бързо отвори един медицински шкаф и извади спринцовка. Заби я в бута на зашеметения надзирател и вкара вътре цялото й съдържание. Видя това, което й трябваше. Те държаха отровните препарати за чистене в клетката, за да не се опитват болните да ги пият. Взе едно пластмасово шише и го трясна на масата пред очите на Силбърман.

Потопи иглата в него и изтегли буталото. Ужасеният му поглед проследи как петнадесетте кубика синя смърт постепенно изпълват резервоара.

— Какво ще правиш? — простена. Тя извади спринцовката и опря иглата във врата му. Пръстът ѝ се приближи до буталото.

Дръпна го за яката, за да се изправи на крака, и го измъкна през вратата.

T1000 спря пред килия 19 и погледна през прозореца. Дъглас с разкъравено лице изкрещя, за да го чуят през звукоизолираната врата. T1000 нямаше нужда да чува.

Можеше да разбира по движението на устните.

— Отвори вратата! Проклетата кучка е хукнала по коридорите!

Крещеше. За негово изумление, безучастният пазач се обърна и се отдалечи, като го остави вътре бесен, с допряно до стъклото лице.

Джон и Терминатор се приближиха с мотора към портала. Спряха недалеч и боботенето накара човека на пропуската да вдигне глава.

— Помни, че не трябва да убиваш никой, окей? — каза момчето.

— Окей — каза киборгът след секунда колебание.

Джон не бе убеден.

— Закълни се.

— Какво?

— Кажи: „Кълна се, че няма да убивам никого.“

Момчето вдигна ръка, сякаш полагаше клетва. Терминатор се втренчи в него и прекара през електронния си мозък всички възможности. Вътре нямаше нищо, което да отговаря на този човешки жест. Без да е сигурен, че може да свърши някаква работа, той го изимитира и каза:

— Кълна се, че няма да убивам никого.

След това слезе от мотора и тръгна към портала. Портиерът бе усетил, че се задават неприятности и излезе навън с изваден пистолет. Терминатор продължи към него и скенерите му бързо провериха всички смъртоносни зони от човешкото тяло, изключвайки ги като възможна цел, след това определиха безопасните. Извади плавно пистолета си и простреля портиера с хирургическа прецизност в двете колена. Човекът падна с вик и се хвана за краката.

Джон не вярваше на очите си.

— К'во по дяволите направи, бе!

Терминатор ритна встрани пистолета на падналия и с юмрук разби телефона в гишето. Натисна копчето, за да отвори, и се върна към мотора. Прочете упрека в очите на Джон и каза:

— Ще живее.

Киборгът се качи на мотора и отпусна амбреажа. Влязоха вътре и по рампата за линейки се спуснаха в отделението за спешни случаи в

сутерена. Джон се обърна назад и извика към падналия портиер:

— Съжалявам, мистър!

Двамата пазачи пред изолатора видяха на екрана как някой влиза в коридора. Сара държеше Силбърман с опряна във врата му спринцовка.

Тя заговори по интеркома в стената.

— Отваряйте или ще е мъртъв преди да падне на пода.

Адреналинът и на двамата излезе от нормалните граници. Единият поклати упорито глава. Не. Другият натисна копчето на микрофона и каза:

— Няма да стане, осемдесет и две. Пусни го.

Лицето на Силбърман бе добило цвят на свинска мас, но успя да каже:

— Няма да стане, Сара. Ти не си убиец. Няма да го направиш.

Нейният глас бе като ледено съскане:

— Вече си мъртъв, Силбърман. Тук всички са мъртъвци. Знаеш че съм убедена в това. Не си играй с мен!

Тя натисна иглата и проби кожата му.

— Отворете тая скапана врата! — изкрещя той, стреснат.

Двамата се спогледаха с недоумение и единият натисна бутона. Далечната врата се отвори. Близката, с решетките, трябваше да се отключи с ключ. Другият се приближи предпазливо и отключи.

— Назад! — заповяда Сара.

Бе застанала срещу тях.

— На пода! Веднага!

Те се поколебаха. Тя ги изгледа диво и заби иглата докрай. Силбърман простена от болка и по врата му шурна струйка кръв...

Двамата веднага се проснаха по очи. Тя ги заобиколи отдалеч със зложника си. Внезапно в собствената си възбуда разбра, че е извадила иглата.

Но това бе защото не видя другия надзирател, който я причакваше зад ъгъла. Той бе готов да скочи, когато тя се появи.

Продължаваше да отстъпва с гръб към него. С рязко движение, като танцор на танго, той се спусна и хвана ръката със спринцовката. Тя незабавно се обърна и го удари с палката през гърлото. Той падна на колене и започна да се дави за въздух. Силбърман се изплъзна и побягна, като пищеше с всички сили:

— Дръжте я!

Всички скочиха на крака, а Сара побягна като куршум нататък. Единият натисна алармения бутон и зазвуча сигналът за тревога.

Когато запищяха сирените, T1000 бе в изолатора и гледаше вцепенения служител в стаичката на сестрите. Той се сепна и се надигна с безумен поглед. Когато видя човекът, приличащ на Луис, да бърка в гръдния си кош, да вади оттам пистолет и да се отправя към изхода, челюстта му увисна.

Босите крака на Сара шляпаха по студените плочи на един друг коридор. Тичаше като подплашено животно. Надзирателите я гонеха и не бяха далеч от нея. Зави зад един ъгъл, оттласна се от стената и без да намалява скоростта продължи нататък, докато се блъсна в стоманена врата.

Заклучена.

Стъпките кънтяха зад гърба ѝ.

Тя се засуети с ключовете на Дъглас, дишаше тежко. Вкара универсалния в ключалката. Надзирателите тичаха с всички сили и бързо скъсяваха разстоянието.

Сара отвори вратата, промуши се и я заключи точно когато първият хвана дръжката от другата страна.

Бе закъснял със секунда. През малкото прозорче тя зърна как ровят в ключовете си. Обърна се запъхтяна от умора и видя, че се намира в друг коридор с две врати. В далечния край се виждаше решетка като в затвор. Оттатък имаше друго отделение.

Изтича до края и отвори вратата точно когато щракна резето на тази, през която току-що бе минала.

Скочи трескаво напред и след нея полетяха надзирателите. Дръпна зад себе си решетката. ТРЯС! Отчаяна видя, че ключовете висят в ключалката от другата страна. Устните на надзирателя бяха побелели от гняв.

Протегна ръка през железата, завъртя ключа и го счупи в ключалката. След секунда преследвачът ѝ се блъсна в решетката и протегна ръка да я хване.

За малко да успее.

Хвърли се към вратата побеснял.

Сара нямаше време да тържествува. Трябваше на всяка цена да избяга и да открие сина си. Преди втория Терминатор. Тя само се

завъртя и побягна отново.

Надзирателите се мъчеха да отключат вратата, но не успяваха. Силбърман дойде след малко, препъвайки се, с ръка на пулсиращия си врат, разбра объркването им и се развика:

— По дяволите! Заобиколете! Минете от другата страна!

Те се втурнаха назад покрай него, за да минат по друг коридор.

Сара зави зад ъгъла и видя асансьорите пред себе си.

Избавлението.

Побягна натам с всички сили и почти бе стигнала, когато вратите се отвориха.

Тогава видя най-ужасния кошмар на живота си, възкръснал, с изпоцапано с кръв яке, тъмни очила и пистолет с широка цев. Ужасяващо познатото лице на Терминатор се извъртя към нея.

Опита се да спре, но инерцията ѝ я носеше право в ръцете на машината-убиец. Босите ѝ крака се подхлъзнаха на излъскания под и тя падна право в краката на облеченото в кожа чудовище.

Целият ѝ кураж и остатък от разум се изпариха. Дори не си даваше сметка, че пици, докато се извиваше и пълзеше назад като рак, за да се изправи на крака край стената.

Сякаш отново бе попаднала в ядрената вихрушка от сънищата си. Ако бе погледнала назад, щеше да види, как от коридора зад Терминатор излиза Джон. Момчето видя майка си да бяга и веднага разбра какво се е случило.

— Мамо, чакай!

Сара не чуваше заради собствените си писъци. Продължаваше да се движи като хванат натясно плъх и да търси изход от адския лабиринт на болницата.

Терминатор и Джон хукнаха след нея.

Краката ѝ шляпаха назад — там, откъдето бе дошла. Достигна един напречен коридор, от който изскочи бяла, смътна фигура. Надзирателят я удари в движение. Тя се плъзна по пода, започна да пици и да се мята. Намесиха се и другите двама.

— Не! Той идва! Тук е! Ще ни убие всичките!

Тя молеше, мъчеше се да ги накара да разберат какво ги очаква само след миг. Без да ѝ обръщат внимание, те я хванаха за гърчещите се крайници. Дори не погледнаха накъде сочи обезумялата жена...

назад, по коридора. Притиснаха я към пода и надвесиха побеснелите си лица над нея. Появи се сестра с пълна спринцовка сънотворно.

Сара изви врат и видя тъмния силует на Терминатор да се приближава. Можеше да полудее, толкова приличаше на онзи. И се връщаше отново при нея, след толкова години... Ходещото оръжие на Скайнет, пробило преградата на времето и пространството, за да я убие. Изпищя в пълно безсилие.

Но Терминатор направи нещо много странно и много по-различно от това, което бе очаквала. Взе пистолета в едната си ръка, наведе се и сграбчи единия надзирател с другата. Запрати стоте му килограма в по-далечната стена на коридора. ТУП! Падна на пода и се замъчи да си поеме въздух с две счупени ребра. Усещането не му хареса. Другите двама незабавно скочиха към непознатия. Терминатор сякаш изчезна за миг под двамата здравеняци. Последва експлозия в бяло и те полетяха встрани, сякаш попаднали на пехотна мина.

Единият счупи прозореца и единствено решетката го спаси от по-тежки наранявания. Но в този миг не бе в съзнание, за да разбере какъв късмет е имал. Другият проби една врата на кабинет, натроши я на трески и се спря до крака на бюрото вътре. Погледна нагоре и реши, че акустичното покритие на тавана е много интересен обект за разглеждане — още повече, че щеше да лежи с очи към него доста време.

Медицинската сестра, която с лекота можеше да вдигне четиридесет килограма, удари непознатия по лицето с всичка сила. Мъжът леко се дръпна и очилата му отхвърчаха. Ръката ѝ пулсираше, сякаш бе ударила бетонна стена. Той бавно се обърна и сложи длан на гърдния и кош. Тя хвана палеца му и го изви със сила, която би трябвало да го счупи. Вместо това той просто я бутна встрани. На пръв поглед това бе само побутване, но бе заредено с такава кинетична енергия, че тя отхвърча на няколко метра и падна на пода. Продължи да се хлъзга и когато спря, нямаше желание да се изправи веднага.

През цялото това време Силбърман стоеше залепен до стената и от устата му висеше забравена цигара. Наблюдаваше напълно безизразното лице на натрапника, когато той се приближаваше към Сара. Неяснотата в мотивите на този човек изведнъж изчезна.

Сара бе права... това не бе човек.

Нямаше нищо човешко у него.

И ако е била права за този хуманоид, помисли той, значи е била права и за всичко останало.

За невъобразимата трагедия...

Усети как тъканта на реалността се разкъсва.

Сара примигна и се втренчи в приближаващата се фигура на смъртта. Извърна глава и погледът ѝ попадна на невъзможна гледка — синът ѝ, коленичил до нея.

— Мамо, добре ли си?

Премести поглед от Терминатор към Джон и после пак към Терминатор.

Беше на пода, сред няколко тела, и гледаше едновременно най-хубавото и най-лошото нещо в живота си. Не можеше да направи друго освен да полудее... или да се смее. Чудеше се какво да прави, когато Джон я хвана за ръката и я разтърси.

— Мамо!

Почувства ръката му, дъха му и шокирана, осъзна...

... беше истина.

Да преживее този факт не бе толкова трудно, в сравнение с това, което се случи после... бе твърде глупаво, за да не е халюцинация. Терминатор ѝ подаде учтиво ръка с длан, обърната нагоре.

Очевидно искаше да ѝ помогне да стане.

Сара започна да се смее истерично и конвулсиите я раздираха като диво удоволствие. Но смехът секна в гърлото ѝ, когато киборгът каза с равен глас:

— Ако искаш да живееш, ела с мен.

Тя се огледа наоколо. Надзирателите бяха започнали да се раздвижват, болезнено объркани. Сирените още виеха. Скоро щяха да дойдат още хора. Синът ѝ я задържа за ръката.

— Всичко е наред, мамо. Той е тук, за да ни помогне.

Съвсем разбираемо объркана, Сара пое голямата ръка с разтрепераните си пръсти. Терминатор я изправи на крака с едно леко движение.

Почти като в танц.

Джон се обърна, за да тръгнат, и на тридесетина крачки видя полицаи. Беше зад заключената решетка. Разбра кой е.

Беше той.

Терминатор проследи ужасения му поглед.

T1000 държеше пистолета в спуснатата си отстрани ръка.

Киборгът ги бутна зад себе си. Започнаха да отстъпват назад.

Сара също го видя, но не бе в състояние да реагира, умът ѝ бе блокирал.

T1000 тръгна напред. Да поддържа вида на дебелия Луис не бе ефективно от енергийна гледна точка, затова той се бе върнал към формата на Остин. Стигна до решетките. Но не спря.

Тялото му започна да се промушва като желе през металните пръти. След като премина наполовина, предната част се съедини, сякаш нищо не е било.

Цигарата падна от устата на Силбърман и челюстта му увисна. В мозъка му се чу пукане и той започна да се гърчи в кожата си.

Сега Сара можеше да реагира. Пое рязко въздух. Всички нейни представи бяха срутени. Но веднага щом видя вискозната паста да се превръща отново в полицаи, в главата ѝ пробляснаха три мисли:

Това не е полицаи.

Това е от бъдещето.

Това вероятно ще се опита да убие сина ѝ.

Гневът ѝ отново се надигна и мускулите ѝ се стегнаха.

Струваше ѝ се, че за нея кошмарът няма никога да свърши.

Чу се удар на метал. Пистолетът му се бе заклешил в решетката... единственото твърдо тяло. T1000 изви китката си и прокара пистолета надлъжно.

Терминатор хвана Джон за дъното на панталоните и го метна на гърба си. Той го стисна за врата с ръце. После се обърна към Сара.

— Бягай.

Добра идея, помисли тя и хукна след тях.

T1000 също. Ботушът му смачка слънчевите очила на Терминатор. Започна да стреля с Браунинга. Терминатор вдигна пистолета си и също стреля. Когато коридорът се изпълни с бързодвижещо се олово и смъдящ дим, надзирателите залепиха очи за пода. Няколко куршума попаднаха в киборга. T1000 на свой ред също бе пробит от няколко. Олюляваше се леко, но не спираше. Измерваше скоростта и ъгъла на всеки изстрел и дори отваряше леко тялото си, за да омекоти удара. В дупките проблясваше живак и след секунди се затваряха отново.

Куршумите можеха само да го забавят.

Терминатор зави зад ъгъла и побягна с тежък тропот. Сара бе вече стигнала до асансьора. Двата влязоха и Джон натисна копчето на подземния гараж. Вратите започнаха да се затварят. T1000 зави зад ъгъла със странна грациозност, променяйки центъра на тежестта си, както никой човек не би могъл.

Терминатор блъсна Сара и Джон до стените на кабината, тъй като пистолетните изстрели отново затрецяха.

Улучиха вратата, когато се затваряше. Сара видя как куршумите вдлъбват метала в последователност, която би откъснала главата ѝ, ако я нямаше преградата.

Браунингът изщрака празен. T1000 го хвърли без да погледне назад. Вратите се затвориха с мек звук и след секунда се разтредоха от удара на полица.

Преди асансьорът да тръгне, между вратите се мушна подобно на меч острие, после невъобразимо се разцепи и се превърна в две куки. Те започнаха да дърпат встрани, за да отворят.

Терминатор сякаш се поколеба и Сара гледаше ужасена как убежището им престава да бъде такова.

Но терминаторите не се колебаят.

Той просто изчакваше, вече бе изчислил събитията във времето, докато пролуката между двете крила на вратата стане достатъчно голяма, за да може да провре през нея пистолета. Широкото дуло удари право в лицето на T1000 и потъна на няколко сантиметра в „плътта“, Сара и Джон подскочиха от гърмежа в затвореното пространство. През пролуката видяха как главата му просто се взриви. Бе отметната назад от огромната енергия. След това вратите на асансьора се затвориха. Кабината се разклати леко и потегли. Джон погледна майка си. Гледаше втрещено вратата и трепереше.

— Какво по дяволите беше това? — изхриптя тя.

Горе на етажa главата на T1000 бе разцепена на две безформени части, отметнати назад върху раменете му. Болката никога не бе имала значение за сензорите на машината от течен метал. Тя показваше нарушаване на функциите на част от организма. Но този „организъм“ нямаше части, освен на молекулярно ниво. А всяка молекула бе примитивна, миниатюрна версия на цялото. Ако част от него се отдели, отделените части се превръщаха отново в метална сплав. Единствената команда, оставаща да действа на молекулярно ниво в този случай,

караше частите да откриват и да се присъединяват към по-голямата маса. Всяка частичка имаше обсег от четиринадесет километра. А сега частите на T1000 бяха много по-близо. Само след миг забавяне, предизвикано от ударната вълна, главата му отново зае предишния си вид, без следа от „нараняване“.

Пристъпи отново към вратата на асансьора и без усилие я отвори. После без колебание скочи в шахтата.

Падна като тухла два етажа надолу. В асансьора всички погледнаха нагоре при силното тупване. Терминатор бързо зареди пистолета.

Сара грабна другия от колана му и го насочи към тавана. На нищо нямаше да позволи да убие сина й.

На нищо.

Джон си пое кратко дъх и после...

ХРЯС. Остро като бръснач лъскаво острие проби тавана на кабината и потъна на около метър надолу.

На сантиметри от лицето на Сара.

Тя започна да стреля машинално, БАМ, БАМ, БАМ, куршумите пробиваха тавана. Острието светкавично се изтегли и проби на друго място — този път разкъса якето на Терминатор, на косъм от лицето на Джон.

Гърмежът на едрокалибрения пистолет направи дупка в тавана. Първата от многото последвали в бясната поредица от изстрели и презареждания, докато острието прорязваше отново и отново, сякаш някой луд се мъчеше да отвори консервена кутия с хирургически остър нож. Сара извика от болката, когато един от ударите срязва плешката й.

Чу се спасителният звънец. Индикаторът показваше, че са пристигнали. Вратите започнаха да се отварят и Сара дръпна Джон навън веднага щом пролуката бе достатъчна, за да минат.

Излязоха в сутерена. Моторът бе паркиран наблизо, но сега бе безполезен, защото бяха трима. Терминатор се заглежда за подходящо превозно средство.

T1000 бе прорязал достатъчно голяма дупка, за да може да се излее в кабината на асансьора. Огромна капка от подобен на живак метал се процеди през отвора и падна на пода, след което отново се изправи като полицай Остин. Забави се за миг, тъй като всичките му сетива бяха дезориентирани, поради разместването на молекулите.

Една синьо-бяла кола на болничната охрана изръмжа и се спусна от входа към тях. Без да се колебае Сара се затича към нея, тя поднесе и спря. Насочи пистолета към лицето на човека вътре с двете си ръце.

— Излизай!

Шофьорът само за миг разбра, че това вероятно е твърде луда пациентка. Толкова луда, че не бива да спори с нея.

Този миг се стори на Сара прекалено дълъг. Тя изстреля един куршум в прозореца до главата му, за да го накара да се размърда.

— ВЕДНАГА!

Вратата се отвори и надзирателят излетя навън с вдигнати ръце. Дотича киборгът, почти несъзнателно изхвърли човека настрана и седна зад волана. Сара бутна Джон на задната седалка и сама се качи на предната. Терминатор включи на задна скорост и настъпи педала на газта, а гумите засвириха по гладката настилка.

Подаде пистолета на Джон отзад и каза:

— Презареди.

Момчето извади патрони от джоба на якето си и започна да пълни оръжието.

Дъхът на Сара секна, когато колата излизаше на заден ход от гаража удряйки страничната стена, почти извън контрол, защото...

... T1000 бягаше към тях. Бе напълно невредим. Последните детайли от полицейската униформа се появяваха, докато набираше скорост по наклонения изход.

Терминатор ѝ подаде нов пълнител за пистолета. Тя хвърли празния и го постави на място. Дръпна кожуха, за да зареди.

Колата продължи на заден през двора, към портала. Джон бе готов и върна пистолета на киборга. Той се показва през прозореца и се прицели. Лицето на T1000 бе осветено от фаровете.

Терминатор стреля. В рамото се образува дупка от течен метал, след това се затвори и закри от униформата.

Сара също се показва от прозореца и стреля. Първите два изстрела не улучиха, но третия попадна право в челото му. Това само за момент наруши ритъма на T1000. Стреля още веднъж и още веднъж. Проби главата и рамото му. Вместо да отделя енергия за възстановяването си, този път насочи цялата към движението си напред. Разстоянието бързо започна да намалява. Колата разби портала и излезе навън.

— Дръжте се — каза киборгът спокойно и рязко завъртя волана. Колата с писък се обърна на сто и осемдесет градуса.

T1000 ги настигаше.

Ръката на Терминатор включи на скорост светкавично, а кракът му натисна педала на ускорителя докрай. Колата изръмжа напред.

T1000 скочи във въздуха и падна с гърди върху багажника. Ръката му се превърна в блестяща кука, която се заби в капака. Краката му се влачеха отзад, когато и другата ръка се стовари върху ламарината във вид на кука. Започна да се придърпва напред.

Терминатор се обърна към Сара и каза:

— Карай ти.

Тя хвана кормилото, а киборгът се показва до кръста през прозореца. Тя натисна педала на газта и колата продължи със седемдесет мили в час.

Джон видя през задното стъкло как T1000 се изкачи изцяло върху багажника, закрепил се с едната кука и подготвил другата ръка за удар. Успя да се мушне долу точно когато металът разби задното стъкло и мина на косъм от главата му.

Изтегли я назад за втори удар, но Терминатор насочи пистолета над покрива и стреля.

Улучи го малко над куката, която го придържаше за ламарината. Китката се скъса и се отдели.

Полицай Остин падна назад от ускоряващата кола. Джон се изправи и погледна с широко отворени очи през счупеното задно стъкло. T1000 се претърколи, но само след миг отново бе на крака и тичаше след тях.

Но този път изоставаше. Сара бе натиснала педала до пода, а металният убиец нямаше неограничени възможности. Не можеше да ги настигне без кола.

Джон видя все още забитата в багажника ръка-кука. Погнусено я откачи и я хвърли на платното отзад. Металът се източил като елипса от инерцията и паднал като трептяща капка на асфалта.

Колата продължи в тъмнината.

T1000 премина в ход, загледан в задните й светлини. За него изпускането на целта не означаваше нищо. Забавянето можеше да се измерва само с време. Макар че терминаторите имаха вътрешни часовници, тоя нямаше. Това бе новата концепция на Скайнет.

Измерването на времето има своето приложение, но когато се налага да преследваш някого, в повечето случаи, то е ненужно. За нещо, което не може да бъде убито, не може да бъде спряно и никога няма да се изтощи, времето е без значение.

T1000, в блажено неведение за всичко друго, освен предполагаемата траектория за бягство на целта, погледна в краката си. Течната метална капка на асфалта започна да трепти, после се удължи, протегна се като пръст и докосна обувката му. Вля се в нея и се присъедини към основната маса.

Времето е само отлагане на неизбежното.

БЯГСТВО

посока юг
аутобан 33
12:06ч.

Колата на болничната охрана профуча по осветената от луната пуста магистрала със загасени фарове — автомобил-призрак, порещ вятъра.

Терминатор караше без проблеми по пунктираната осова линия и въздухът блъскаше през счупеното стъкло. В огледалото Джон виждаше червеникавия отблясък в очите му.

— Виждаш ли нещо?

Истинските очи на машината, скрити зад подобие на човешки, бяха настроени на нощен режим и поглъщаха оскъдните фотони, които образуваха в главата му монохромно изображение на пътя пред тях, ярко като в слънчев ден. В зрителното му поле се появяваха различни цифрови данни, които отразяваха параметрите на движението и масата на колата и го правеха най-сигурния автопилот под слънцето.

Терминатор отговори с небрежен тон, който би прозвучал като самохвалство, ако не знаеха, че е машина.

— Всичко.

— Страхотно — каза Джон, поуспокоен.

Сара го гледаше и още не можеше да повярва, че всичко това е истина. Тя, която винаги бе закъснявала за работа, когато бе келнерка, се нуждаеше само от още няколко секунди за да се справи с невероятното. След това се обърна към най-важното нещо в живота си:

— Добре ли си?

Той кимна.

Тя протегна ръката си към него. Сърцето му се разтуптя. Майка му никога не бе имала време за чувства. Имаше толкова много други, по-важни неща. Но сега наистина го дърпаше, за да го прегърне. Може би се е променила. Може би сега наистина се интересуваше от него, а не от тъпата мисия в бъдещето. Щастлив, той я обхвана с ръце. Но

вместо да го притисне до себе си, тя започна да го опипва да не би да е наранен. Стори му се много клинично, както ветеринарите опипват куче за счупени кости. Беше загрижена.

Но не усети истинска обич.

Ядосано се дръпна от нея. И това не бе преструвка. Мразеше вечно да го проверява, да се отнася с него, сякаш може да се счупи, като къс рядък порцелан.

— Казах, добре съм!

Сара го погледна изтощена и смръщена.

— Глупаво бе да идваш там.

Той не вярваше на ушите си. Обикновено майките крещят, ако свършиш нещо тъпо, но сега ставаше дума за проклетия й живот!

Преди да успее да й отговори с повишен тон, ядът й се разгоря.

— По дяволите, Джон! Трябва да имаш повече разум! Ти си твърде важен. Разбираш ли? Не можеш да рискуваш живота си дори и за мен! Мога да се грижа за себе си. Щях да се оправя. Боже, Джон, за малко да те убият!

Брадичката му трепереше. Старите чувства се връщаха. Тя му показваше образа на супермен и се мъчеше да го натика в него. Беше му твърде голям, но сякаш не й пукаше за това. Никога не й пукаше. И както обикновено, каквото и да направи, бе неправилно. За да спре топлите, срамни сълзи, той избухна:

— Трябваше... трябваше да те измъкна оттам... съжалявам, ако...

Стори му се, че в празните очи на киборга има повече съчувствие, отколкото в нейните. Сълзите напиреха със сила, която го изненада и лицето му се сгърчи. Обърна се, защото не искаше да вижда слабостта му. Но тя забеляза, че тялото му се разтърсва от неудържими ридания. Заговори му по-меко, сякаш го умоляваше:

— Спри, Джон. Веднага. Ти не можеш да плачеш. Другите деца могат да си го позволят. Ти не.

Терминатор отдели едното си око от пътя и компенсира с тримерно изображение от другото. Видя как Джон бързо трие очите си. Нещо течеше от тях. Претърси паметта си за справка. Нямаше нищо. Може би е нараняване.

— Какво е станало с очите ти?

— Нищо — отговори момчето и избърса носа си с ръкав.

Сара пое въздух и усети колко е напрегната. Цялото ѝ тяло трепереше. Умът ѝ бе раздробен, представите за живота ѝ бяха експлодирали и сега отломките падаха обратно на дъното, а тя се мъчеше бързо да ги постави на мястото им. Някъде дълбоко се бе загнездило чувството, че отново не е постъпила правилно със сина си. Трудно е за сама жена да отгледа дете, но е невъзможно, когато това дете ще се превърне в център на Съдбата, в предводител на хората, в спасителя на човечеството... бе се наложило да се учи да оцелява, да убие тази част от себе си, която умееше да обича нежно. След това нещата бяха станали по-прости. Но трябваше да плати цената. Тя и синът ѝ бяха лишени от нормален живот. Мислеха само за подготовката за глобална война. И им струваше скъпо. Сара бе направила всичко по силите си и бе готова да защити направеното. Обичаше сина си много. Но ако му го покаже, няма ли да го размекне? На него му трябваше сила, мъдрост, да познава оръжията, не любов. Ала омразата в погледа му сега...

Цената наистина бе висока.

Бе се оставила на инстинктите си. Като автомат.

Обърна се към Терминатор и го изгледа още веднъж уморено.

— Та — каза тя — каква е твоята версия?

ШЕГА НА СЪДБАТА

Щатска болница Пескадеро

12:23

Навсякъде по двора имаше черно-бели полицейски коли и цветните им лампи примигваха на покривите. Сякаш ченгетата имаха конгрес, сред проблясъците от синьо и червено. Линейките си пробиваха път през тълпата объркан персонал и шляещи се пациенти. Когато санитарите го повлякоха към линейката, доктор Силбърман мърмореше недоволен. Думите му излизаха като неразбираемо фъфлене, но дори и да не бе така, пак никой не би го разбрал. Той обясняваше:

— ... всичко е било вярно и всички ще умрем и копелето се промени и го видях да се променя пред очите ми, мина през решетката като че ли я няма, трябва да ми вярвате, не съм се побъркал. Аз съм лекар и познавам тези неща, казвам ви, че...

Брътвежът му бе заглушен, когато го привързаха за носилката и затвориха вратата на линейката. Дните му като психиатър бяха свършили.

Ленард Силбърман, един от малкото щастливци, оцелели след нападението на първия Терминатор, сега без да ще, стана жертва на втория.

Съдбата обича да се шегува.

T1000 закричи към портала сред суетящите се полицаи. Един колега на мотоциклет, идващ от срещуположната посока, спря и го попита:

— Добре ли си?

T1000 се нуждаеше от четиринадесет микросекунди, за да оцени мотора. След това каза:

— Ей, страшна е тази машина!

Двадесетте и осем полицаи и инспектори пръснати наоколо не видяха как T1000 потегля. Нямаше да намерят тялото на колегата си още няколко часа, защото то бе безцеремонно натикано в контейнер за

боклук. Никой нямаше да си помисли, че го е направил полицаи Остин. Че „той“ е най-опасното нещо на планетата, изпратено от друго нещо, което дори още не съществува, за да тегли чертата на човечеството с един добре премерен удар.

Бяха твърде заети с издирването на евентуални свидетели.

СПИРАНЕ

Близо до Ла Меса, Калифорния
4:16 ч.

Терминатор караше неуморно, с постоянна скорост, като автомат с човешки вид. Сара още разсъждаваше върху това, което бе чула, сега по-спокойна, по-съсредоточена, сто процента концентрирана върху стратегията за бъдещето.

— Този... Т1000... какво става, когато стреляш по него?

— Балистичното проникване му нанася хидростатичен удар, но само за няколко секунди. Ако се съди по последните наблюдения, той може да втечнява молекулите си и куршумите да преминават през него. Или да променя външния си вид.

— Може ли да бъде унищожен?

— Неизвестно. Все пак, много вероятно е, когато Т1000 втвърдява структурата си, за да влезе в схватка, или за да се превърне в оръжие, да става чуплив. В такова положение би бил най-уязвим за ударна взривна вълна.

Продължиха известно време без да говорят и Сара забеляза пред тях самотна неонova реклама.

— Спри там. Трябва да се отървем от тази кола.

Оказа се западнала бензиностанция с бръмчащ неонов надпис и без жива душа наоколо. Бавно преминаха покрай гишето. На стъклото имаше табела: ЗАТВОРЕНО. НЕДЕЛЯ. Продължиха зад постройката до вратата на гаража.

Терминатор излезе и с едно рязко движение счупи ключалката. Вдигна нагоре отварящата се вертикално врата. Сара се премести на неговата седалка и вкара колата вътре, за да я скрие от човешки погледи. Киборгът затвори след тях.

Поне засега бяха в безопасност.

Сара запали висящата на тавана лампа. Размениха погледи с Терминатор. Той бе целият надупчен и кървеше. На нейното рамо имаше жесток разрез и фанелката ѝ бе напоена с кръв.

— Приличаш на лайно ръчна изработка — каза му тя.

Терминатор проектира думите на екрана и претърси речниковия си файл, за да анализира разговорния израз контекстуално. Появи се списък:

Еби си майката.

Целуни ми задника.

И ти не си стока.

Аз съм окей и ти си окей.

След микросекунда той избра последното и отговори:

— И ти.

Сара почти се усмихна.

Почти.

След няколко минути вече бяха измъкнали аптекката от канцеларията, няколко не много мазни парцали, бутилка спирт за разтривка и няколко дребни инструмента. Джон видя, че Терминатор хвърля на земята кървав парцал и му подаде чист.

Сара седеше на един сандък до киборга. Той шиеше раната ѝ с много фин проводник, който бяха взели от намотката на един алтернатор. Краят му още светеше от стерилизацията с подръчни средства. Бе го прекарал през пламъка на газова горелка. Тя си спомни какво ѝ бе казал Кайл много отдавна — че болката може да се контролира, да се изолира, да се подтисне, така че да продължиш да изпълняваш мисията си. Лицето му изплува пред очите ѝ и събуди другата, емоционалната болка, която можеше да попречи на ума ѝ, точно когато най-много се нуждае от него. Тя затръшна вратата пред образа му и се обърна към рамото си, здраво вкопчена в мисълта, че трябва да владее тялото си. С помощта на островърхи клещи Терминатор прокараваше проводника през кожата ѝ с прецизността на машина.

Но не беше лесно да намери място за цялата болка.

Терминатор следеше лицето ѝ и при всяка гримаса коригираше действията си, за да я облекчи. Тя усещаше отпускането, но дори и да знаеше, че го прави заради нея, нямаше да му благодари.

Той каза нещо с цел да я извади от шоковото състояние и да успокои пулса ѝ, увеличаващ загубата на кръв:

— Имам подробна информация за човешката анатомия.

Това не помогна особено много. Сара гледаше лицето му, на сантиметри от нейното и сърцето ѝ биеше с едва прикрита враждебност. Не ѝ харесваше, че е толкова близо, да не говорим, че се занимава с рамото ѝ.

— Басхващам, че имаш. Така убиваш по-качествено, нали?

Терминатор отговори:

— Потвърждавам. — И продължи да шие.

Джон го гледаше и изпитваше благодарност за грижата към майка му и се питаше, защо тя вижда само лошите му страни. В края на краищата, това бе само инструмент, програмиран от него самия някъде в бъдещето, за да ги защити тук, сега. Терминаторите не са жестоки по природа. Те просто съществуват. Зависи как ги използваш. Не са по-различни от пистолет, например. Щеше му се да ѝ обясни всичко това, но тя не бе в настроение да слуша.

След няколко минути дойде ред на киборга. Якето му бе на решето от куршумите. Двата го свалиха и отдолу се показва силния гръб, надупчен на десетина кървящи места. По ръцете и краката имаше още рани. За щастие, всички бяха от деветмилиметрови куршуми. Входящите отвори бяха малки и пораженията само козметични.

— Боли ли те? — попита го Джон.

— Сензорите ми отчитат разкъсванията. Данните могат да се нарекат болка.

Сара започна да промива гръба му със спирт и си спомни студената нощ, когато несръчно превърза раната на един друг млад мъж. Бе ѝ за първи път. И той я похвали. И...

Пак това лице, търсещо други врати към сърцето ѝ. Затръшна всичките. Това бе много по-болезнено от пулсирането в превързаното ѝ рамо, но се налагаше. Тя потърси думи, които да ѝ помогнат да се върне Тук и Сега.

— Ще зарасне ли?

— Да.

— Радвам се. Ако не можеш да минеш за човек, няма да си ни от голяма полза.

Тя бъркаше с клещите в кървавите рани и вадеше сплесканите в металната му вътрешност куршуми. Те прозвъняваха един след друг в стъклена чаша.

Джон сега разбираше с какво си имат работа. Човек-машина, способен да поема изстрели от упор и след това да разказва за тях, по същество е безсмъртен. Попита го:

— Колко време живееш? Искam да кажа, колко време функционираш?

— Сто и двадесет години със сегашното ми захранване при нормални условия.

Сара извади и последните куршуми. Чашата бе почти пълна със сплескано олово. След това се залови да зашива дупките с проводника. Джон гледаше с тихо изумление.

Двама войни се лекуват взаимно един друг.

— Можеш ли да учиш? Така че да си... искам да кажа... по като човек? Да не си такъв пън през цялото време?

— Централният ми процесор представлява невронна мрежа... той е самообучаем компютър. Но когато ни изпраща в мисия сами, Скайнет го включва в режим „само четене“.

— Не иска да мислите много, а?

В отговора нямаше ирония, той изразяваше факт:

— Да.

— А можем ли да превключим режима?

Сара погледна Терминатор и повдигна вежди.

— Да — отговори киборгът.

Той ѝ обясни какво трябва да направи и след като намери подходящ остър нож, тя започна да разрязва кожата на темето му. С равен и безразличен глас, изобщо незасегнат от действията ѝ, той ѝ каза да разшири разреза и да намери капака за достъп до процесора.

— Сега го отвори.

Джон попи кръвта с парче плат, а Сара развинти болтовете на капака с автоматичната отвертка на сервиза.

Терминатор наблюдаваше действията ѝ в едно огледало, което Джон бе донесъл от умивалнята и на дисплея му се появяваше цифров образ. Тя очакваше указания с изцапани с кръвта му ръце.

— Хвани процесора за основата.

Тя бръкна с тънките клещи и внимателно извади противоударното уплътнение. Предпазливо улови чипа, намиращ се дълбоко в черепа, и го измъкна от цокъла.

Терминатор видя електронен блясък, после тъмнина.

Джон и Сара разглеждаха процесора. Червеникаво-кафяв правоъгълник със контактор в единия край. С размера и формата на плочка за домино. При по-внимателно вглеждане се виждаше, че е съставен от малки кубове, свързани един за друг. Същия като онзи, който лежеше счупен в сейфа на Сайбърдайн Системс. Сега те знаеха това, което Майл Дансън все още се мъчеше да проумее. Това бе мозък на Терминатор.

Джон заобиколи киборга и се вгледа в лицето му. Бе напълно неподвижен. Гръдният кош не се помръдваше. Нищо не трепваше. Очите бяха отворени.

Мъртъв.

Джон вдигна експериментално огромната ръка. Сервомеханизмите просвистяха леко, когато ги насили до края на обсега им. Сякаш движеше крайник на вкочанен труп. Пусна ръката и тя остана вдигната.

Разбираше, че това е възможно най-уязвимото състояние на един Терминатор. Можеха да започнат да го разглобяват. Да го пръснат на съставните му части, купчина непотребно желязо. Но той бе позволил да извадят най-съществения му компонент, да го направят напълно безпомощен. Това говореше за голямо доверие.

Или, чудеше се Джон, могат ли машините наистина да изпитват доверие?

Сара проучваше чипа под близката лампа.

— Намери ли превключвателя? — попита Джон.

Тя не му обърна внимание и гледаше със студен поглед ту Терминатор, ту процесора. Чувствата ѝ бяха повече от оправдани. Не беше стратегически обосновано. Не беше необходимо. Терминатор вече не функционираше. Но чувствата ѝ бяха толкова силни и ирационални, че преди Джон да разбере какво смята да направи, тя грабна един чук и сложи чипа на работната маса. Когато го вдигна нагоре, той осъзна намеренията ѝ и се спусна към нея.

— Недей!

Сложи ръката си върху чипа. Само това можеше да я спре. Тя едва задържа чука, преди да размаже пръстите му.

— Махни се, Джон!

— Не, не го убивай!

— Не „го“, Джон, „я“. Това е машина.

— Така да е. Ще ни трябва. — Ръката му не се отмести.

— По-добре ще сме, ако го няма.

— Но това е единственото доказателство за бъдещето, което имаме!

Сара се поколеба. Синът ѝ бе прав. Но тя още бе изпълнена с омраза към двойника на машината, убила Кайл Рийс.

— Не мога да се доверя! Тези неща се унищожават много трудно, повярвай ми, Джон. Знам това. Може да нямаме друга такава възможност.

— Слушай, мамо. Ако ще ставам велик пълководец, по-добре започни да ме слушаш от време на време. Защото, ако ти не ме слушаш, никой друг няма да ме слуша.

Това бе умно. Между безпомощния Терминатор и нея се вмъкна гордостта от сина ѝ.

Джон осъзна, че това е повратен момент за тях двамата. Виждаше го в очите ѝ. С години се бе опитвал отчаяно да спазва програмата ѝ, да влезе в калъпа, който тя бе определила за него. Беше му дошло до гуша да ѝ угажда. Сега между тях се намесваше силата. Очите ѝ бяха объркани и несигурни, а той никога не ги бе виждал такива. Той бе направил това. Беше прав. И тя знаеше. Внимателно отстрани ръката му и отстъпи назад. Сега всичко зависеше от нея.

Джон се бе придвижил с още една крачка към Джон Конър. Защото бе уверен, че е постъпил правилно.

Гневът на Сара още бушуваше. Разумът ѝ заповядваше да остави чука. Сърцето ѝ я караше да го стовари върху чипа. Така и направи.

На сантиметър от процесора.

— Добре, да бъде както казваш.

Джон взе чипа и започна да го разглежда внимателно с по детски сбърчено чело. Откри каквото търсеше и с една безопасна игла премести превключвателя на режим „възприемане“.

Със съсредоточена гримаса, той внимателно постави чипа обратно, в обления с кръв череп на Терминатор.

След тъмнината на безвремието последва втора електронна експлозия и светлината отново оживя. Всичко бе като мигновено сътресение, иначе потокът на съзнанието му бе ненакърнен. Виждаше в огледалото цифровите изображения на Сара и Джон, застанали зад него. Не „чувстваше“ никаква разлика. Вътрешните сензори не

отчитаха никакви нарушения. Всички системи работеха. Освен дето часовникът му показваше, че е минало повече време от необходимото за извършване на операцията.

— Имаше ли някакъв проблем? — попита той.

Джон погледна смутено Сара и отговори:

— Никакъв. Абсолютно никакъв.

След няколко часа Сара седеше в тъмнината с кръстосани крака и с пистолета в скута си. Гледаше сина си, заспал дълбоко на задната седалка на колата. Сънищата на децата нямат дълбочина. Ужасите на деня се превръщат в управляеми чудовища или в забавни приключения. Никога не бе желала по-силно да може да спи по този начин. Цялото тяло я болеше и ставите й сякаш бяха пълни с пясък. Имаше нужда от порция солидна храна и двадесет часа сън, но без да сънува.

Но очите й бяха широко отворени.

Докато Терминатор е с тях.

Той стоеше тихо и неподвижно до стъклото, осветен от лунен лъч, и гледаше навън в нощта. Маниакално чучело. Само очите му проследяваха рядко минаващите коли по шосето.

Вярна машина-страж.

Сякаш започна да избледнява, след като го освети още една кола. Но тя осъзна, че не само той става по-светъл. Цялата стая постепенно се изпълваше със светлина. Помисли, че към тях приближава кола и скочи на крака стиснала пистолета.

След това се успокои.

Идваше денят.

Трябва да съм задрямала, помисли ужасена. Тая проклета машина още стои в съвсем същото положение. Можеше да направи каквото си поиска, докато спя.

Укорите й към нея самата бяха остри. Бе се унесла за миг от изтощение. Но мозъкът й бе така привикнал с опасностите, че ако Терминатор бе помръднал и на сантиметър, щеше да усети. Нямахте да е в състояние да направи кой знае какво, но поне щеше да усети.

Изправи се с мъка на крака и се присви от болката в ръката. Щеше да я боли така със седмици. И вече нямаше къде да я дява. Овладя се и сбута Джон, за да го събуди.

Той отвори очи и видя силуета на майка си, надвесила се над него в предутринния здрач. Усмихна се с детска радост, докато лицето ѝ попадна в светъл лъч и той видя колко изтощена и загрубяла е тя. Усмивката се превърна в сънлива гримаса, когато с монотонен глас, почти като на Терминатор му каза:

— Съмва. Трябва да тръгваме.

Джон и Терминатор отидоха до стария шевролет-пикап, паркиран отзад. Лъчите на слънцето вече се показваха в безоблачното небе над хоризонта. Въздухът бе остър и режещ, вятърът шибаше дрехите и косите им. По земята се гонеха прашни дяволчета. Предстоеше им дълъг и горещ ден.

Шевролетът бе заключен. Терминатор счупи с юмрук стъклото и отвори небрежно вратата. Качиха се и той отново пусна в действие сервоюмрука си, за да разбие пластмасовия обръч около кормилото. След това с едно движение го махна и освободи заключващия механизъм. Когато Джон посегна към сенника, моторът вече работеше. Той го свали и от него изпадна връзка ключове. Ухили се и ги разклати пред очите на Терминатор.

— Започнахме ли вече да се учим, а?

Киборгът не каза нищо, но вътре в него ставаше нещо, което досега не беше ставало. Досега той винаги бе сравнявал новите данни, бе намирал контекстуалното им значение и ги бе записвал в паметта си. Но сега имаше една труднодоловима разлика. Той едва я осъзнаваше. Мястото на ключовете, причината, поради която човек слага на това място резервната връзка, вторичното значение на тази причина, всичко това се смесваше в едно органично цяло, разширено познание, което не приличаше на записване на нови данни — единственото нещо, което бе правил през краткия си живот. Той отново проанализира информацията, използвайки само малка част от мозъка си, защото другата бе заета с управлението на камионетката. Отидоха до бензиновите помпи и напълниха резервоара до горе.

Сара влезе в канцеларията. Бе видяла едно яке, с което да прикрие кръвта по фанелката си. Беше износено, но чисто. Не ѝ беше съвсем по мярка, но при всички случаи бе за предпочитане пред болничните дрехи. Краката ѝ още бяха боси.

Слънцето я заслепи. Толкова време го бе гледала само през мръсни, покрити с решетка прозорци. Толкова време бе минало,

откакто за последен път стоя на открито под лъчите му, и усети вятъра в косите си. Искаше да се чувства свободна.

Вместо това се чувстваше опасно уязвима.

Терминатор и Джон докараха пикапа. Тя се качи до сина си и киборгът направи първото си за деня заключение:

— Трябва да се отдалечим максимално от града.

Сара беше съгласна. Познаваше този маршрут на спасението. През годините бе очертала десетина подобни. Погледна точката, където пътят се сливаше с хоризонта, и каза:

— Продължавай на юг.

НЕДЕЛНО ПЪТУВАНЕ

Посока юг
аутобан N 215
9.06.1992 г.
Неделя, 9:46 ч.

Пикапът летеше по пустия, прав участък на магистралата. Терминатор шофираше, а Сара седеше до него. Джон гледаше тиловете им от задната седалка и се удивляваше на това, колко много приличат на семейство, тръгнало на неделна разходка. Сара се наведе и погледна спидометъра.

— Не надвишавай шестдесет и пет. Не можем да си позволим да ни спрат за превишена скорост.

Терминатор отпусна леко педала и отговори:

— Потвърждавам.

— Не, не, не! — сопна се Джон. — Трябва да се научиш да говориш като човек. Никой не дрънка такива роботски глупости, като „потвърждавам“, или тям подобни. Ще кажеш „ня’а проблеми“. Чаткаш ли?

Терминатор кимна и прие информацията, отново по различен начин, сякаш у него се събуждаха призраците на значения и отношения между думите, които не бяха съвсем очевидни.

Сара не слушаше, потънала в мислите си.

Джон продължи да го образова по-нататък, като професор по съвременна разговорна лексика.

— Ако някой ти се фръцка насреща, казваш му: „яж ми гъза“, а ако искаш да го чупиш — „Hasta la vista, baby“^[1].

— Hasta la vista, baby? — Терминатор не беше сигурен в произношението на момчето, но чувстваше, че изразът е уместен контекстуално.

— Да. Или: „До скоро, пич“. Или ако много се пали: „ш-ш-ш, изпусни въздуха“. Може и комбинации.

Терминатор схвана след секунда със синтетичния си ум и каза:

— Ш-ш-ш, изпусни въздуха, пич.

— Страхотно! Скиваш ли как схващаш!

— Ня'а проблеми.

Джон се ухили доволно, с гордостта на добър учител.

---

[1] Испаноамерикански. Чао до скиф, сладур. ↑

ЗАРЕЖДАНЕ

Кафето на Джак

10:01 ч.

Имаше бензинова колонка и мърляв павилион за сандвичи. Наоколо бяха разпръснати няколко дървени маси. На една от тях седеше семейство, а наоколо тичаха и играеха деца. Майката, с двадесетина килограма в повече и към петдесетте, ядеше двоен хамбургер със сирене и когато прашният пикап спря до бензиновата помпа, тя му хвърли ленив поглед през рамото на мъжа си.

Сара се обърна назад към Джон и попита:

— Имаш ли някакви пари?

Той бръкна в джоба си и извади остатъка от банкнотите задигнати от автомата.

— Само около двеста. Ще ти дам половината.

Тя грабна всичките, отдели двадесетачка и му я мушна в ръцете.

— Вземи нещо за ядене — изкомандва тя и скочи навън.

Джон се обърна към Терминатор:

— Няма чувство за хумор.

Киборгът не отговори. Джон въздъхна и каза:

— Хайде.

Те слязоха и тръгнаха към павилиона.

— Още нещо да знаеш от мен — каза Джон — И ти самият можеш да си по-приветлив. Писна ми да те гледам все сериозен. Така се одъртява. Усмихвай се от време на време.

— Да се усмихвам? — Терминатор се зачуди над понятието. Струваше му се, че няма нищо общо с успеха на мисията.

— Аха. Да се усмихваш. Хората се усмихват, ще знаеш. Ей така. Гледай.

Джон стигна до гишето и широко се усмихна на загорялата от слънцето, нетърпелива жена на средна възраст вътре:

— Здравсти. Готино местенце си имате тук. Как е бизнесът?

Краката на жената бяха подути от стоене. Нямаше време за губене с малки сополанковци.

— Гле'й си работата.

Джон се обърна към Терминатор и вдигна рамене:

— Кофти пример. — После забеляза нещо зад него. — Ей там, скивай! — посочи едно момиче, което гледаше приятеля си, говорещ по телефона. Явно му бяха казали нещо смешно, защото се заливаше от смях. Момичето също се усмихваше.

— Ето така.

Терминатор увеличи електронния образ на смеещата се двойка, а устата на момчето изпълни една допълнителна секция на екрана. Киборгът върна отново целият процес, в забавено движение и се появили векторните графики на усмихнати устни, заедно с множество символи. Отново го озадачи разликата в сравняваните данни. Тези, които изтичаха от подсъзнанието, неназовани, невидими, и тези, които се получаваха в резултат от електронните справки, извършвани от процесора му.

Той учеше.

След като разбра всичко необходимо за усмивката, той опита да се усмихне сам. Джон се стресна. Резултатът бе едно зловещо сгърчване на горната устна.

Помъчи се да го окуражи:

— По-добре не прави това пред хората. Дай пак.

Следващото усилие не се увенча със съществено подобрение.

— Не знам. Май трябва да репетираш пред огледало. Такива работи.

Терминатор направи още един опит.

Пълната жена забеляза през рамото на съпруга си високия, добре сложен мъж, застанал до павилиона. Правеше странни гримаси.

— Ралф — каза тя смутено — Май нещо не е наред с онзи там.

Мъжът ѝ го видя как криви устни. Изсумтя и се обърна пак към сандвича си.

— Сигурно е успял да те разгледа добре.

Тя го удари с юмрук по ръката. Здравата.

Когато Сара излезе от тоалетната, те вече бяха взели сандвичите и кока колите и ги бяха занесли при колата. Отиде при тях и хищно грабна пакет пържени картофи. Бяха паркирали далеч от другите

семейства, в дъното на паркинга. Абсолютно безразличен към храната, Терминатор наливаше вода в радиатора. Сара дъвчеше сандвича и прехвърляше в мислите си цялата история:

Какво ги преследва.

Каква е стратегията на Скайнет.

Как могат да спрат T1000.

Чувстваше се малко по-добре. Владееше се повече. Сега знаеше какво трябва да направят. Кое то тя се бе опитала да направи преди много време. Това, което я бе накарало да се реши. Беше изоставила тази идея, но сега, след като T1000 се появи в нейното време, трябваше да я осъществи. Скайнет бе осигурил доказателството, от което имаше нужда. Машината вярваше, че пътуването във времето може да промени историята. Най-сложният ум на всички времена щеше да се опита да разработи това пътуване като тактическо оръжие за променяне на историята. И наистина, Скайнет бе толкова сигурен, че може да се спаси от поражение, че бе изпратил два терминатора — един през 1984 година и друг сега. За да терминират майката, а в случай на неуспех — детето. Да премахнат две човешки същества, като блокчета от мозайка, с надеждата, че картината на историята след това ще бъде по-благосклонна към него. Да редактираш миналото, за да промениш настоящето. Добре, мислеше Сара и адреналинът нахлуваше в тялото ѝ, не мога ли и аз да сторя същото? Защо не намеря начин да променя настоящето, за да повлияя и бъдещето?

Това бе идеята ѝ преди години, когато опита да взриви Сайбърдайн. Сега разбираше, че трябва да насочи усилията си към един човек, най-важния от всички. Точно в момента, в който историята може да бъде отклонена от ядрената война.

Джон искаше да говори с нея. Не за стратегията. Не за оръжия. Или за бъдещето. Просто... да говори. За милиони неща. За нищо съществено. Тонът бе по-важен. Дреболиите не служат за друго. Те създават приятни чувства между майка и син. Но Джон виждаше тъмните облаци в очите ѝ. Винаги са били там. Разбира се, той не познаваше другата Сара. От времето преди да се роди. Преди терминатора. Нямаше и представа как е могла да бъде впечатлително, младо и хубаво момиче, чието единствено важно решение щеше да бъде какво да специализира в колежа.

Бе виждал само замислената, вманиачена Сара, чийто живот се бе превърнал в мисия, в центъра на която бе той.

Храната в стомаха му се превръщаше в олово, не можеше да понася мълчанието ѝ, затова отиде при Терминатор.

Видя две хлапета, играещи с водни пистолети наблизко. Те се пръскаха злобно и се смееха.

— Ти си убит.

— Не съм!

— Убит си!

Древната игра на сражения и фалшива смърт. Репетираното падане накрая, в бездънната пропаст, усещано, но невъобразимо за десетгодишно хлапе. Освен ако е Джон Конър.

Сара мина пред колата и видя Джон замислен. Той погледна киборга и без да я вижда, попита:

— Няма да се отървем, нали? Искам да кажа, ние, хората.

Терминатор погледна сражаващите се деца.

— Самоунищожението е заложено в природата ви.

Джон кимна. Бе виждал как истински хора, с истински оръжия си играят на смърт. Насилието имаше много форми. По телевизията, филмите, вестниците, вицове. Между приятели и любовници. Навсякъде врагове. И кръвта се лееше свободно.

Другите деца можеха да гледат всичко това и да го приемат със смях — толкова нереално, далечно бе то за тях, — освен ако не си в центъра му... Освен ако майка ти не те е накарала да го осъзнаеш. Ако не е завряла лицето ти в него. Докато започнеш навсякъде да виждаш черепи, вместо лица.

Бъдещето.

Всичко е истина.

Ще има война.

И милиони ще умрат.

А той ще поведе оцелелите срещу машините.

И няма да има какво да отвоюват обратно от тях, освен обезобразени тела и руини. Ето така се чувстваше. Накрая каза:

— Да тръгваме, а?

Но Сара се досещаше какво мисли синът ѝ. Същото отчаяно изражение бе стояло на лицето ѝ с години. Знаеше какво го очаква. Победи. Да. Но след години на тежки сражения в ужасни условия.

Джон Конър явно бе повратната точка на съдбата. По една или друга причина той бе в центъра на кръга. Примката на времето се усукваше около него по някакъв необясним начин. Никой човек не бива да бъде натоварен с такъв товар. Тежестта му е убийствена. И като гледаше сина си през всичките тези години, прекарани в криене, сякаш виждаше човечеството. Всяка нейна клетка плачеше и се противеше срещу жестоката съдба на човешкия род. Неговата орисия бе да стане спасител на света, но на каква цена? Животът им вече бе белязан.

Бе готова да приеме това, за да спаси милиони други деца. Да, беше готова да жертва себе си, и сина си. Но още преди да свърши да се храни, тя бе готова да действа. Приближи се до Терминатор и го попита:

— Искам да знам как е бил построен Скайнет. Кой е отговорен за това.

Киборгът претърси паметта си. Основните факти от историята бяха записани там. Данни, необходими като база за сравняване на събитията в това време. Терминатор ги закодира като приоритетна тактическа информация и получи достъп до тях. Още един приоритет. Отговори:

— Човекът, който най-пряко е отговорен, е Майлс Бенет Дайсън. Директор на Отдел за специални проекти в Сайбърдайн Системс Корпорейшън.

— Защо той?

— След няколко месеца ще разработи напълно нов тип микропроцесор.

— После какво?

Терминатор затвори капака и продължи да говори докато влизаше в колата.

— След три години Сайбърдайн ще стане най-големият доставчик на военни компютърни системи. Всички бомбардировачи ще са снабдени с техни компютри, ще летят без човешки екипажи. Полетите им ще са безупречни, ще изпълняват всички бойни задачи без грешка.

Сара се качи зад Джон и Терминатор потегли.

— Аха. Страхотно. И след това дебелият задници във Вашингтон ще си помислят, защо, по дяволите, компютрите да не ръководят цялото шоу? Нали?

— В общи линии, да — продължи киборгът, след като анализира жаргона и излезе на главния път — Ще одобрят финансирането на проекта. Системата се включва на четвърти август 1997 година. Стратегическата отбрана се освобождава от решения, вземани от хора. Скайнет започва да се обучава в геометрична прогресия. Осъзнава се на двадесет и девети август в 2:14 часа източно време. Те изпадат в паника и се опитват да дръпнат шалтера.

— И Скайнет се отбранява? — попита Джон.

— Да — отговори Терминатор. — Изстрелва балистичните ракети срещу целите им в Русия.

— Защо ще напада Русия? Нали сега не са ни врагове?

— Защото Скайнет знае, че руснаците ще отговорят с контраудар и ще унищожат враговете му тук.

Сара започна да вижда супертънък лъч на надежда в тъмните небеса.

— Какво знаеш за Дайсън? — попита тя.

— Имам подробна информация.

— Искам да знам всичко. Как изглежда. Къде живее. Всичко.

Джон забеляза, че старото непокорство се връща на лицето ѝ.

Мама е наумила нещо.

СЕМЕЕН МЪЖ

Саут Лагуна, Калифорния
10:51 ч.

Къщата на Майлс Дайсън, разбира се, бе модерна и луксозна. С много метал и оцветено стъкло. Той седеше в кабинета си зад масивно черно бюро и, дълбоко замислен, тракаше по клавиатурата. До него имаше камара електронни прибори — предимно тестери за интегрални схеми. В неделя, когато повечето мъже си почиват и отделят време на семействата си, Дайсън бе в своята стихия.

Работеше усърдно.

Умът му се блъскаше в лабиринта на Обект 2 — микропроцесора, който трябваше да го доведе до откритието — и затова не забеляза хубавата жена, която надникна през стъклената врата. Нито пък имаше представа, че се промъква зад него.

Ако тя имаше пистолет, лесно можеше да го убие. Вместо това жената се наведе и докосна с език врата му.

— Добро утро, Тариса — поздрави той и се обърна, усмихнат, към нея. Жена му бе още по хавлия и държеше чаша топло кафе.

— Пак ли не спа цяла нощ? — В гласа ѝ имаше тревога.

— А-ха — отговори той и вече се бе обърнал към компютъра, недоволен, че му пречат. Тя го гледеше как работи и си мислеше, че вероятно вече я е забравил. Тайнствените символи на екрана не означаваха нищо за нея. И това я тревожеше. Защото наистина не разполагаше с ключ за магическата кутия на неговия свят. Този, в който прекарваше осемдесет процента от времето, през което не спи. Когато се ожениха, разбира се прекарваха повече време заедно, но откакто започна работа в Сайбърдайн ѝ се струваше, че е влязла в манастир.

— Цял ден ли ще работиш? — попита тя, като донякъде успешно се опита да прикрие раздразнението си. Тя не искаше да е като всички онези съпруги, които непрекъснато се оплакват от празното си съжителство с обзет от мания мъж. Имаше много неща, които даваха

смисъл на живота ѝ. Но се бе омъжила за Майлс Дайсън, защото обичаше да бъде с него и искаше това да трае двадесет и четири часа на денонощие, без разбира се, работното му време, което траеше по десет — дванадесет часа на ден. Но вместо това, сегашните му четиринадесет — петнадесет часа в лабораторията се превръщаха в преспиране там поне веднъж седмично.

Дайсън разбира се, смътно усещаше, че жена му не е щастлива. Но смяташе този проблем за лесно решим. Веднъж да се справи с Обект 2, той ще започне да прекарва повече време с нея, ще поеме част от грижите по отглеждането на децата. Тогава нещата щяха да са тип-топ. И през ум не му минаваше, че не можеш да изтласкаш жена си на втори план, след работата, и бракът ти да остане без никаква пукнатина.

— Извинявай, мила. Това тук просто ме рита по задника. Мислех, че сме успели...- Той посочи една метална кутия на бюрото, дълга около шестдесет сантиметра, прототип на Обект 2. Представляваше грубо съединени малки кубове, първобитна версия на процесора.

— ... но изходните данни се побъркаха след три секунди. Сега, след като това и така и така стана, изготвям матрица на йерархиите на командите...

Впусна се в компютърен жаргон. Все едно, че говореше марсиански. Бе много мило, че се опитва да ѝ го обясни, но щеше да се увлече и да говори без да спре твърде дълго, забравяйки, че тя е много интелигентна, но все пак не е гений и не разбира неясните му приказки. Тя не желаше да му напомня и затова внимателно го прекъсна през една пауза във водопада от думи:

— Трябва да си починеш. След това ще видиш нещата по-ясно.

Безопасен, неутрален съвет.

Естествено, не го прие:

— Не мога.

Тя позволи на част от раздразнението си да проличи.

— Майлс, неделя е. Обеща на децата да ги заведеш на кино!

— Не мога, мила. Знаеш ли колко работа имам? — Той взе ръцете ѝ и ентусиазмът му започна да напират. Тя видя детинската възбуда в очите му. Толкова има нужда да сподели почти болезненото

вълнение от откритието си, удовлетворението, че създава нещо, помисли тя. Донякъде го разбираше.

— Мила, това нещо ще издуха всички останали! — продължи той. — Това е процесор, базиращ се на неврон...

— Знам. Казвал си ми. На невронна мрежа и може да мисли и да се обучава като нас. При стайна температура е свръхпроводник. Сегашните компютри в сравнение с него са джобни калкулатори. — Тя издърпа ръцете си. — Но защо е толкова важно всичко това, Майлс? Понякога ми се струва, че ще полудея!

Ето, най-после му го каза. Бе го задържала в себе си дълго време. Нямаше намерение да говори за това и днес, но не можеше да допусне, че няма да изпълни обещанието си към децата.

— Съжалявам, мила. То-о-олкова съм близо. — Той вдигна палец и показалец на сантиметър един от друг. Тя сви устни и взе прототипа. Не ѝ се виждаше кой знае какво.

— Представи си реактивен самолет, чийто пилот никога не греши, никога не се уморява, никога не отива с махмурлук на работа. — Той почука по кутията — Ето го.

Много добре, чудесно и благородно. Но... толкова често бе искала да зададе този въпрос. Сега не можа да го спре и Майлс се изненада от директността му.

— Защо се ожени за мен, Майлс? Защо имаме тези две деца? Ти нямаш нужда от нас. Сърцето и умът ти са в това нещо. — Тя посочи прототипа и изрече най-важното: — Но то не те обича като нас!

Майлс въздъхна и взе кутията от ръцете ѝ. Постави ръце на раменете ѝ и я целуна нежно. Отначало тя се възпротиви, но после се отпусна при нежното докосване. Когато се отделиха, лицето ѝ бе променено. Любовта към него искреше в очите ѝ. Не само защото я целуна. Дори не и заради начина, по който я целуваше — толкова нежно и в същото време мъжествено и чувствено. Заради погледа в очите му. Бе забравила, както често се случваше напоследък, че той наистина я обича, въпреки че прекарват толкова малко време заедно.

— Извинявай — просто каза той.

И тя му повярва. Все още можеше да го достигне. Не бе напълно загубен... все още.

Започна да я целува отново, но Тариса го спря и кимна към вратата! Той се обърна и видя двете деца, застанали на прага по

пижами и с разрошени коси, с възхитително пухкави от съня лица. Дани и Блайт. Слънцето и луната. Физическият резултат от любовта му към Тариса. Той бе себеотдаден, погълнат от работата си учен. Но не бе безчувствен към човешките радости. Почувства слабост при вида на изпълнените им с надежда лица.

— Какво ще кажеш да прекараш малко време и с другите си деца?

Конфликтът бе дълбок. В този прототип бяха скрити безкрайни възможности за подобряване живота на цялото човечество. Но съществуваше и семейството му — малко късче от това човечество, тук, сега, и го очакваше.

Искаше и двете. Но днес можеше да има само едното. Другото можеше да се развива и без неговите усилия. Затова не можеше да чака.

Дайсън се усмихна широко. Силите на мрака загубиха този рунд. Той разпери ръце и щастливите деца се втурнаха към него.

ОРЪЖЕЕН СКЛАД

Пустинята
северозападно от Калексико
12:04ч.

Земята изгаряше под лъчите на слънцето като делириумна халюцинация и маранята караше всичко да трепти като в мираж. Терминатор зави по покрития с пясък и чакъл страничен път и след пикапа се вдигнаха облаци прахоляк. Подминаха табела с надпис: ШАРОН МЕСА 2 МИЛИ, и отдолу: КАЛЕКСИКО 15 МИЛИ.

Напред в обширната пустош Сара видя трогателен човешки оазис — две застаряващи къщи-каравани, нахвърляни наоколо няколко коли за старо желязо и други непотребни боклуци. Зад караваните имаше малка писта и на нея, върху трупчета, стоеше хеликоптер „Хюи“. Който живееше тук не страдаше особено по живота в града. Или по приятните страни на регулираното общество. И вероятно не си плащаше данъците.

Пикапът спря сред облак прах.

— Стойте в колата — изкомандва Сара и бавно излезе. Бе доловила, че някой се мъчи да създаде впечатлението, че наоколо няма жива душа. Вратата на едната каравана се блъскаше от вятъра. Не се чуваше нищо, освен шумоленето на пустинната трева при поривите.

Добра тактика, помисли тя, сигурно отдалеч са забелязали прахоляка.

Прекося дворчето и видя някакви неясни сенки да се движат в едната каравана. Може и да е от умората, но ѝ се стори, че зърна вътре някакъв метален отблясък. Оръжие, най-вероятно.

Премина малка прашна вихрушка и напълни очите ѝ. Като задържа празните си ръце встрани от тялото, тя предпазливо се приближи до караваната, като се надяваше да не е объркала сметките. От пръв поглед можеше да се предположи, че приятелите ѝ са си отишли и са изоставили това място.

Или го бяха заели други хора. Не чак такива приятели.

— Енрике? Тук ли си? — повика тя и гласът ѝ прозвуча неестествено силно в откритата пустиня.

Зад гърба си чу: ЩРАК, и с едно бързо движение извади пистолета, мушнат в колана зад гърба ѝ. Направи го толкова бързо, че Терминатор закъсна с цели две секунди да извади своя пистолет и да изскочи от колата.

Бяха насочили оръжията си срещу един човек, току-що показал се иззад хеликоптера. Бе прехвърлил четиридесетте, загрубял гватемалец със загоряло лице и дълги мустаци, с каубойски ботуши и бронирана жилетка, под която се виждаше гръдният му кош, почти без никакви косми. В ръцете си държеше автомат Калашников и се целеше право в главата ѝ. Намръщи се и проговори толкова тихо, че тя едва го чу:

— Хубавата плашлива Конър!

Пръстът на Терминатор започна да се свива около спусъка, но Джон го хвана за ръката и поклати глава. Не. Киборгът се поколеба и продължи да гледа. Учеше.

Свирепият израз на Енрике Салседа се разля в широка усмивка. Автоматът се отпусна и той се приближи до Сара с разперени ръце. Придърпа я към себе си и я прегърна силно.

Когато я пусна и отстъпи назад, и двамата се усмихваха.

Салседа говореше бързо на испански, но Сара разбираше:

— Радвам се че те виждам, Конър. Знаех си че ще дойдеш пак някой ден.

Махна на Джон и заговори английски със силен акцент:

— Я, големия Джон! Que pasa?^[1] Кой е тоз голям приятел?

Джон отговори на много нормален испански:

— Всичко е наред, Енрике. Той е... ъ-ъ... чичо ми Боб. — Обърна се към Терминатор и каза на английски:

— Чичо Боб, това е Енрике.

Киборгът се опита да се усмихне. Все още се нуждаеше от много упражнения. Салседа присви очи. Погледна Сара.

— Х-м. Чичо Боб, а? Окей.

След това извика към караваната:

— Йоланда! Ела тук, имаме гости. И донеси малко шибана текила!

Най-напред се показва Франко — слаб младеж, само на осемнадесет години с автоматична пушка в ръце. Следваше го Йоланда — пълната, сбръчкана, но жизнерадостна жена на Салседа. След нея като патета се заклатиха три по-малки деца — Хуанита, хубаво дванадесетгодишно момиче, Джейми, ухилен осемгодишен хлапак и Пако, двегодишно момченце. Йоланда махна на Джон и започна да ги поздравява на испански.

Терминатор спокойно погледна надолу към Джон и попита:

— Чичо Боб?

— Сарита, ти ставаш прочута, знаеш ли? — каза Салседа — Непрекъснато те дават по скапаната телевизия.

Той махна капачката на бутилката и ѝ я предложи. Тя я надигна и пое две яки глътки, след което му я върна с непроменено лице. Дори очите ѝ не се насълзиха.

Пако се доклатушка до крака на Терминатор, хвана го за крачола и го оцапа целия със слюнка. Киборгът гледаше изумен малкото дете. Досега не бе виждал такива малки хора. Веднага претърси паметта си за данни по въпроса. Нямаше много неща. Докато другите разговаряха, той посегна надолу и вдигна детето с огромната си ръка. Започна да го оглежда от различни ъгли и да записва физическите данни. Детето сякаш нямаше нищо против и гледаше безизразното му лице със сериозно изражение.

Терминатор свали Пако на земята. Детето тръгна залитайки и се блъсна в баща си. Той се наведе, вдигна го и го подаде на жена си:

— Мила, вземи Паколито. Благодаря ти, слънце мое.

Салседа пое бутилката от Сара и погълна половината съдържание. Обърна се към „чичо Боб“ и протегна бутилката:

— Глътка?

Терминатор отговори:

— Не, благодаря.

Салседа се обърна отново към Сара:

— Колко ще останете?

— Дойдох да си взема нещата. Ще ми трябват дрехи, храна и една от твоите камионетки.

— Ей, а пломбите от шибаните ми зъби не щеш ли? — изръмжа той, но се смееше.

— Енрике, трябват ми веднага — усмихна се тя чаровно.

Не можеше да ѝ се устои. Между тях никога не бе имало нищо друго, освен взаимно уважение и доверие. Макар че Йоланда бе вече далеч от всякакви представи за красота, тя бе майка на децата му и все още чудесна в леглото. И Салседа знаеше много добре, че ако се опита да направи каквото и да е със Сара, американката вероятно ще му отреже топките и ще ги даде на кокошките.

Тя почти го бе направила с един от по-младите му братовчеди, когато бе при тях последния път.

Сара се обърна към Терминатор и сина си и нареди:

— Вие двамата, за оръжието.

— Ох, мамо... — започна Джон.

— Марш!

— Хайде — каза Джон на Терминатор и тръгна към един стар верижен трактор зад караваната. Качи се и умело го дръпна назад, към киборга, който държеше в ръка парче тежка верига, изчезваща в пясъка.

— Закачи я — извика Джон и включи предната скорост. Но когато погледна отново назад, Терминатор вече я теглеше към себе си заедно с тежката метална плоча, заровена под една педя пясък.

— Страхотно — каза Джон и скочи от трактора.

Приближиха се към правоъгълния отвор, подобен на вход на гробница.

— Майка ми винаги мисли за бъдещето.

Първо момчето, а после и киборгът скочиха в дупката. Слънцето прорязваше мрака на правоъгълното пространство, около шест стъпки широко, но повече от двадесет дълго. От стените, по които бяха накачени оръжия от почти всякакъв вид, се ронеше пясък. Имаше карабини, пистолети, гранатомети, миномети, радиооборудване. В далечния ъгъл имаше сандъци с амуниции, гранати, мини. Достигаха до тавана.

Терминатор нямаше затруднения в тази стая. Човекът-машина я проучи и реши откъде да започне. Взе един гранатомет М-79, използван масово във вьетнамската война. Грубо, но ефективно оръжие. Отвори го и погледна нарезите. С него бе стреляно само няколко пъти.

— Отлично.

— Аха. Сигурен бях, че ще ти хареса тук — каза Джон и се усмихна тъжно.

Сара излезе от караваната, обути в черни панталони, с памучна фанелка, ботуши и козирка. Сега външният ѝ вид отговаряше на вътрешната ѝ нагласа. Стремеше се да бърза колкото се може повече. Бе получила храна и се намираше сред малкото хора в света, на които можеше да се довери. Не само бе попълнила запасите си и бе преценила положението си, но се готвеше и за контраудар срещу слепите сили на Скайнет и самата Съдба.

Което не означаваше, че вече не бе изпълнена с ужас. Синът ѝ все още бе цел за нещо, пред което и самият Терминатор изглеждаше безпомощен, и това не можеше да се побере в главата ѝ.

Но напоследък бе започнала да свиква с невъзможното. Когато човек е заключен в лудница, през главата му минават какви ли не невъзможни неща. Сега след като бе навън и T1000 бе по следите ѝ, тя щеше да разбере дали някои от тези невъзможни неща не са ѝ вече познати.

Салседа и Йоланда бяха наблизко и опаковаха провизии и други необходими за оцеляване неща. Когато Сара приближи, той вдигна глава и потупа калника на големия джип до себе си.

— Това е най-доброто, което имам, но стартерът не работи. Имаш ли време да го сменим?

— Да. Ще чакам да се стъмни, за да пресека границата.

Внимателно го дръпна настрана, така че Йоланда да не може да чува, защото не искаше да я тревожи.

— Енрике, за теб е опасно да останеш тук. Тръгни още тази вечер, окей?

Той присви очи към нея, сякаш го бе обидила, след това в кривата му усмивка проблясна златна коронка:

— Да, Сарита, разбира се. Можеш да дойдеш когато си пожелаеш и майната му на шибания ми живот.

Тя сложи ръка на рамото му.

— Енрике, съжа...

— Недей — прекъсна я той — Знам играта. Ти би направила същото за мен.

Върна се при джипа. Сара го гледаше как работи до жена си и си мислеше за човешкия род. Злите мъже и жени, боричкащи се вечно за

себе си в непрекъснатата криза на живота, които безмилостно, с нокти и зъби, отстраняват всеки, който и бегло се изпречи на пътя им. Или овцете, които нямат собствен живот, които несъзнателно се отдават на другите, или лесно могат да бъдат измамени да дадат най-скъпото, което имат, дори живота си, за да защитят тези, които са свикнали да вземат.

Оставаха тези като Салседа.

Хора, живеещи по свои собствени правила. Съвременни чергари, отказващи да се продадат заради материалните примамки на града или държавата. Те скитат на групи или на големи семейства и властите не ги закачат, защото са въоръжени и ако се занимаваш с тях, стават опасни.

Не искаха от никого нищо. Не вземаха от никого нищо. И понякога даваха, заради самото даване. Хора като Салседа ѝ бяха помогнали да реши през един от най-черните периоди на живота ѝ, че въпреки всичко си струва да се спаси човечеството.

Имаше време, когато единственото нещо, което искаше, бе да скрие Джон от света, да се сниши, да остави всичко само на себе си и да изчака машинната война на място, на което би могла да оцелее, да се свре в някоя дупка, да прекарат остатъка от живота си в забвение. По дяволите човечеството. Може би в края на краищата наистина става дума за естествен подбор. Дарвин, превърнат в механична машина за убиване, която покосява собствените си създатели.

През онези дни тя бе видяла много злини. Хора се бяха опитвали да я използват, въпреки че имаше малко дете. Пак хора не искаха и да знаят колко ниско в пропастта са паднали. Други пък знаеха и затова бяха и по-опасни, защото бяха готови да бутнат всеки друг по-дълбоко, само и само да изпълзят навън.

Една нощ тя се бе молила, да, беше се молила на Бог, в чието съществуване не беше убедена, да сложи край на всичко това. И когато молитвата ѝ не получи отговор, тя, останала будна цяла нощ с пистолета в ръка, усещаше студената му утеха и си мислеше тя да сложи край на света — за себе си и Джон.

Но това бе нещо, което не можеше да направи. Тогава гадните копелета на земята наистина щяха да спечелят. Когато тази нощ завърши, тя бе по-твърда от всякога, обичта ѝ към Джон бе запечатана

в броня. Той нямаше да умре. Машините щяха да бъдат победени. И смъртта на Кайл щеше да има смисъл.

Но все още не можеше да се интересува толкова много от съдбата на човечеството. Бе загубила способността си да се интересува за другите, освен за себе си и Джон, докато не я откри Салседа и не я върна към човешкия род с грижите на семейството си. И сега Сара чуваше писъците си в нощта, породени от ужаса на ядреното унищожение. Защото в радиоактивните пламъци виждаше как загиват неговите деца.

Да. Ако наистина в историята има място за невъзможни неща, това бе едно от тях.

В оръжейния склад Джон подбираше карабини. Терминатор бе занесъл няколко сандъка с амуниции и се бе върнал. Мисълта на момчето течеше необезпокоявана.

— Виждаш ли, пораснах по такива места, мислех, че така живеят всички хора... летят с хеликоптери, учат се как да взривяват...

Грабна един автомат Калашников и дръпна затвора, сякаш оръжието бе продължение на ръцете му. Погледна дали е износен, нещо не му хареса и го върна на мястото му. Движенията му бяха премерени. Професионални. Хладнокръвни.

Терминатор го слушаше както никой човек не би могъл. Всеки нюанс в тона му имаше значение, не пропускаше нищо, записваше всяка сричка за допълнително проучване, ако се наложи.

— После, когато майка ми я пандизиха, мен ме натикаха в редовно училище. Другите деца играеха компютърни игри.

Игра. Помисли си до колко скоро всичко му се бе струвало игра. Докато стоеше заобиколен от този смъртоносен арсенал, той разбра колко много са се приближили с майка му до смъртта.

— Страх ли те е понякога? — попита импулсивно.

Терминатор спря за секунда. Страх. Никога не бе мислил за това. Той прилежно претърси ума си за отговор...

— Не.

Страхът пречеше на пълното съсредоточаване върху мисията. И въпреки това, покрай този предварително програмиран факт се промъкна интересна мисъл. Хората се страхуват, защото са смъртни. И независимо от това, или въпреки това, или дори тъкмо поради това, те понякога жертват живота си в името на друго безполезно за него

чувство. Любов. Интересно. Терминатор отдели част от мозъка си за да поработи върху това, хвърли през рамото си гранатомета и започна да търси амуниции за него.

— Дори и от смъртта?

В отговора „не“ нямаше колебание.

— И не чувстваш съвсем нищо за нея?

Киборгът отново даде автоматичния отговор, макар че още обработваше данните за чувствата.

— Трябва да съм в изправност, докато завърша мисията си. След това няма значение.

Джон небрежно завъртя един револвер около показалеца си... напред и назад, като каубой.

— А-ха. И аз трябва да съм в изправност. — И като изимитира напевно гласа на майка си: — Аз съм много важен човек.

Квинтесенцията на неговия живот. А той изливаше душата си пред една машина за смърт. Ето, това е жалкото, мислеше Джон. Често го правеше. Мисленето. Никога не бе имал истински приятели. Освен тук, в семейството на Салседа. Какво би могъл да каже той на връстниците си? Няколко пъти се бе опитвал да каже нещо на хората. Те му бяха хвърляли особени погледи. Спомни си Тим. Той беше най-близо до истинския приятел. Но всъщност Тим бе само човек, с когото да убива самотата, приятелче, с което да ходи насам — натам.

Дори и той го бе изгледал особено, когато му спомена лудата си майка.

Не, за Джон Конър светът бе студено място. Дори и в най-горещите си точки. А сега, сред пушките и пистолетите, когато говореше на тази машина от бъдещето, чувстваше, че някой го слуша.

Терминатор приятел ли му е?

През последните двадесет и четири часа бе спасил живота му няколко пъти.

Даде му съвет.

Той го прие.

Не правеше купища глупави грешки.

Аха, мислеше Джон, може и да е глупаво, но Терминатор е приятел. Синтетичен човек, който сравнен с майка му и нейните безмилостни стремежи, бе всъщност доста приятен тип.

Терминатор дръпна едно брезентово покривало и отдолу се показа тежка картечница — шест цеви, свързани в цилиндър. 6000 изстрела в секунда, куршуми 7.62 мм, подавани с лента, навита в специална кутия, намираща се встрани. Едно от най-страшните антипехотни оръжия от ерата на Виетнам. Терминатор прибра кутията с амуниции в една найлонова торба и вдигна картечницата.

Джон кимна мрачно и каза:

— Това определено ти подхожда.

* * *

Сара постави оръжията и мунициите на две стари дървени маси, за да ги почистят и опаковат. Карти, радиооборудване, документи, експлозиви, детонатори... най-важните неща. Следващият път, когато T1000 се появи, те щяха да са подготвени. Сара разглобяваше и почистваше оръжията методично. Без нито едно излишно движение.

Недалеч Джон и Терминатор работеха по джипа, оплескани до лактите в масло. Лежаха под двигателя и затягаха болтовете на новия стартер. Джон каза:

— И имаше един много печен пич. Обясняваше ми двигателите. Естествено, майка ми развали всичко. Рано или късно казваше на всички за Страшния съд и какъв велик пълководец ще стана и толкоз.

Една част от процесора поставяше думите и елементите от поведението му в една удивително сложна матрица. Киборгът стигна до извода, че на Джон му липсва нещо много важно в живота. Елемент от основна важност за оцеляването на едно човешко същество. За да разбере какво е и да го свърже с основните факти му бе необходимо още време. Продължи да работи по двигателя — проста операция на смяна на основни части, за която му стигаше съвсем малка част от умствения капацитет.

— Дай ми ключ дванадесет, моля.

— Ето. Ще ми се да можех да срещна истинския си баща.

— Ще го срещнеш.

— Да. Предполагам. Майка ми казва, че като стана, хм, стар, ще го изпратя в 1984 година. Но сега той още не е роден. Ей, главата ми се забърка с тия работи.

— Подай ми този болт — помоли Терминатор без да има никакви проблеми със спиралата на времето и алтернативните реалности.

Джон му го подаде и продължи:

— Дватамата с майка ми са били заедно само една нощ, но мисля, че още го обича. Понякога плаче. Естествено, отрича напълно. Разправя ми, че нещо ѝ е влязло в окото.

Те изпълзяха навън под слънчевите лъчи.

— Защо плачете? — попита Терминатор, разбирайки, че и това е част от сложната матрица.

— За хората ли питаш? Не знам. Просто плачем. Когато боли.

— Заради болката?

— Аха. Не, по-друго е. Нищо ти няма, а пък те боли. Чаткаш ли? Киборгът не схвана понятието.

— Не.

Джон вдигна рамене.

— Трябва да чувстваш, за да можеш да разбереш. Тъй си мисля.

— Сигурно е така — добави киборгът, влезе в джипа и даде контакт с ключа. Двигателят запали с рев.

— Браво! Мой човек! — извика момчето и удари с ръка отворената му длан.

— Ня'а проблеми — каза Терминатор с крива усмивка.

Джон се ухили и вдигна палец нагоре. Киборгът несръчно повтори жеста, без да е сигурен в значението му. Джон се засмя, накара го да излезе от джипа и да опита пак.

В другия край на двора Сара спря работата си и се загледа в тях. Бе твърде далеч, за да ги чува, но видя как синът ѝ показва разни жестове на киборга. Караше го да ходи по-небрежно, показваше му, после онзи се опитваше, след това Джон жестикулираше като бесен, говореше бързо... обясняваше му основните принципи на това, как да бъдеш печен. Този път прегърбеният Терминатор поклащаше краката си като Джон.

Докато ги наблюдаваше, тя разбра, че е намерила разрешение на една част от плана, който подготвяше. Терминатор винаги щеше да защитава Джон. Никога няма да го изостави... ще живее докато е жив синът ѝ, и само заради това. Никога няма да му направи нещо лошо, никога няма да му крещи или казва, че е зает и няма време. И би умрял, за да го предпази. От всички потенциални бащи, които бе

срещала през годините, само тази машина, това нещо, отговаряше на изискванията ѝ.

В безумния свят, това бе най-разумния избор.

Сара стисна зъби и продължи мрачно работата си... силна жена, превърната в стомана през годините, когато се бе налагало да взема трудни решения.

---

[1] Какво става? Как си? (исп.) ↑

ПРОВЕРКА НА ПОЩАТА

Перис, Калифорния

13:24ч.

T1000 паркира полицейския мотоциклет на едно спокойно тихо шосе близо до повяхнала горичка от жадни портокалови дръвчета. По магистралата в далечината се движеше поток от превозни средства. На кафявия хълм зад нея имаше няколко помпи, които изсмукваха нефт от земята.

T1000 прегледа адресите на подателя по писмата на Джон. Бе проверил всичките, без последното...

Шарон Меса, Калифорния.

По-скоро рано, отколкото късно.

За течния мозък светът представляваше мозайка от късчета реалност и те много лесно можеха да застанат по местата си в реката на космическия порядък. За този мозък, толкова необичаен, че дори един Терминатор би имал трудности с разгадаването му, причините и следствията бяха най-разбираемото нещо. Бе достигнал до няколко възможни варианта за продължаване на преследването. Движеше се неотклонно по единия от тях и не спираше да обработва данните за останалите. Първи приоритет бе да проучи всички адреси по пликовете. След това, чрез екстернализация на аналогични данни, да направи извод за следващия ход на целта и да вземе мерки да го пресече. Можеше да чака с години, ако се наложи, да събира микроскопични порции информация и накрая пак да открие къде са. T1000 разполагаше с достатъчно исторически данни и знаеше кога ще започне войната. И къде е вероятно да открие Джон Конър в началото ѝ. В края на краищата, той ще се появи.

И T1000 ще бъде там.

Самият Скайнет се бе поколебал, преди да разработи това последно оръжие. Имаше непредсказуеми фактори, свързани с трайността на продукта и със способността му да обработва команди без да намесва собствените си приоритети. Конструкцията бе толкова

непостоянна, че едва в последния миг, преди пълното поражение, когато щяха да прережат кабелите, Скайнет се реши да изпрати терминаторите в миналото, за да решат изхода от войната. И в последната микросекунда преди края изпрати T1000.

Айнщайн някога е казал, че Бог не си играе на зарове с Вселената.

Скайнет нямаше избор.

T1000 форсира двигателя. Моторът, Кавазаки 1100, бързо ускори до сто и двадесет по магистралата. Приличаше на парче метал с размазани очертания, летящ почти извън времето и право към целта.

НАКОВАЛНЯ НА ВОЛЯТА

Лагера на Салседа

17:56 ч.

Сара седеше край една изхабена дървена маса. Оръжията бяха почистени и тя нямаше повече какво да прави. Пое дъх и почувства тежестта на целия свят върху раменете си. Слънцето залязваше.

Толкова много неща потъваха в тъмнина.

Тя извади ножа си от канията на колана и бавно започна да изрязва нещо по плота на масата... буквата Н.

Джон и Терминатор почти бяха натоварили джила.

Сара вдигна поглед от масата и се вгледа в децата на Салседа, които играеха недалеч... боричкаха се с едно куче-мелез и го обичаха. Йоланда излезе от караваната с най-малкия за ръка.

Ето това бе равновесието. В този въоръжен лагер имаше единство. Любов. Доброта. Нежност. Равновесието, което й липсваше. Тя не можеше да направи повече. Да се справи с повече. Никой човек никога не бе вършил това, което вършеше тя. Как можеше да не прави грешки?

Но когато видя как Салседа изтича и вдигна Пако във въздуха, как го завъртя като дете-птичка, тя хвърли поглед и назад към Джон, който намръщен товареше оръжия и амуниции.

Зад него другите деца лудуваха, смееха се на воля, радваха се на свобода, която за Джон бе непозната. Слънцето светеше право в очите ѝ. Те смъдяха. Изтри ги разсеяно и почувства влагата с opakото на ръката си. Болката бе твърде голяма. Затвори очи.

Само за миг.

И сгреши.

Отново се оказа на онази детска площадка и децата на Салседа играеха там, заедно с други, играеха със свободата, породена от доверието, от вярата, че родителите им не са толкова обезумели, че да се кремират сами, люлееха се на люлки, пързаляха се по пързалки,

кискаха се по катерушките. Тревата бе сочна и зелена, слънцето не бе болезнено горещо, а топло и живително.

Сара вплете пръстите си в мрежата на оградата. Загледа младите майки, играещи с децата си.

Малки момиченца скачаха на въже. Песничките им се извиваха над врявата наоколо. Отнякъде се появи млада майка, която държеше двегодишното си момченце за ръцете. Беше с розово-бяла униформа на сервитьорка. Обърна се и на устните ѝ грейна усмивка.

Бе тя самата. Хубава. Сияеща. Сара, незаразена от черното бъдеще. Погледна към странния си двойник зад оградата.

Знаеше, че то наближава, като Божи юмрук.

Сара прилепи мрачно лице до оградата. Започна да крещи към тях, но от устата ѝ не излизаше звук. Впи пръсти в мрежата отчаяно. Крещеше без глас.

Усмивката на сервитьорката Сара изчезна, както листата с напредването на есента. И за миг очите им се срещнаха над безвременната бездна. Но тя се обърна и усмивката ѝ се върна, когато детето хвърли по нея шепа пясък и забърбори неразбрано. Засмя се щастливо и забрави Сара от оградата, сякаш бе трик на светлината.

Яркосиньото небе внезапно разцъфна в неземно бяло. Децата пламнаха като клечки кибрит. Сара гореше, пищеше без глас, гърчеше се в спиралата на собствения си Ад.

Ударната вълна премина и погълна майките и децата във вихрушка от омраза. Писъкът на Сара се смеси с воя на вятъра, усети удара, той я разкъсваше и...

... вдигна главата ѝ нагоре, към хоризонта. Хълмове обсипани с ниски храсти. Потъмняващото небе, пурпурно от залеза. Децата още играеха наблизо. Погледна часовника си. По-малко от петнадесет минути бяха минали. Плувнала в пот, тя опря лакти на масата. Прокара ръка през мократа си коса. Беше ѝ трудно да диша.

Много трудно.

Успя да избяга от болницата, но не и от лудостта, която я преследваше.

Струваше ѝ се, че Съдбата, или Ориста, или някаква друга космическа сила, е живо същество, което налага своя ред над всичко. Времето само по себе си е само част от този ред, като артерия, минаваща през тялото на вселената, по която текат събитията. И може

би хората са клетки от това тяло и без да знаят какво всъщност е тя, са подчинени на законите ѝ. Но клетките, дори само една клетка, ако се окаже на определено място, в определен момент, може да предизвика огромни промени в организма. А може би и това е част от космическия порядък. Предопределена група от клетки, вземащи свои собствени решения, избиращи сами съдбата си.

Но знаеше, че никога няма да може да се убеди в правотата или в погрешността на тази мисъл. Мъчеше се да улови сламка в ураганен вятър. Независимо дали вярваш във всемогъщо божество или си убеден, че само слепите сили карат вселената да се лашка безразборно като в някакъв гигантски миксер, за себе си тя можеше ясно да определи само моментното състояние на нещата, причините и следствията от собствените ѝ действия. И разбира се, всяко съзнателно действие може да доведе до непредсказуеми резултати (но и сънищата може би са част от порядъка — нощем те ни заливат внезапно с ослепителния блясък на психическото прозрение, което после може би се вписва обратно в будното ни съзнание).

Докато човечеството не се научи да вижда през времето и в двете посоки, или по-точно, да вижда извън времето, то само може да се надява, като в хазартна игра, че това, което прави, ще доведе в края на краищата до нещо добро. Проклятието над него е в това, че осъзнава своя разум и в същото време познава неговите ограничения.

Хората играят хазарт с вселената.

По хиляди дребни начини в тривиалните решения, които неведоми сили ги карат да вземат всяка секунда от своя живот, те изразяват волята си. Правят избор. И дори когато поведението на някои изглежда напълно предсказуемо, може да има и изненади, и неочаквани решения, и неочаквани последствия.

Сега Съдбата отново я канеше в прегръдка да танцуват заедно, да избере път сред множеството, да удари Ориста право в сърцето, да я накара да се свие в себе си, като цвете в мрака на нощта.

Сара щеше да прекъсне спиралата.

Погледна към думите, които бе издълбала върху масата, сред пронизаните от стрели сърца и птичи курешки.

НЯМА СЪДБА.

Няма съдба, всичко зависи от нас самите. Това бе казал Джон Конър от бъдещето и Кайл ѝ го бе предал. Той би трябвало да знае.

Освен това, вторият Терминатор и T1000 са доказателство, че Скайнет вярва във възможността да промени миналото. Защо тя да не може да промени бъдещето?

Заби ножа дълбоко в думата СЪДБА, след това стана и тръгна.

Прекося двора с мрачна решителност, а в ръцете си държеше найлонов пакет и автоматична карабина. Лицето ѝ бе каменно. Непокколебимо. Безизразна маска.

Бе станала Терминатор.

Джон вдигна глава и видя как майка му хвърля карабината и пакета на задната седалка на пикапа, с който бяха дошли, как скача вътре и пали двигателя.

Салседа се приближи до него.

— Каза да отидеш на юг с него... — посочи Терминатор, застанал наблизко — ... довечера, както сте възнамерявали. Ще се срещнете утре в...

Сара включи на скорост и потегли. Джон скочи и хукна след нея.

— Мамо, стой!

Сара го чу и погледна в огледалото, фигурата му бързо се смаляваше, без да престава да крещи. Тя излезе от двора и след нея остана облак прах.

Качи се на пътя, зави по него и скоро ускори до седемдесет и пет. Нямаше да намали, докато не достигне целта.

Джон и Терминатор се чудеха на издълбаните в масата думи. Ножът още стоеше забит.

— Няма съдба, ами каквото ние си направим. Баща ми ѝ го е казвал това... искам да кажа, аз съм го накарал... в бъдещето... да го научи наизуст и да ѝ го предаде...

Отново объркване. Умопомрачителната бъркотия на парадокса на времето.

— Няма значение — каза Джон и се отказа от обясненията — Окей, казал е, че бъдещето не е фиксирано. Няма съдба извън това, което сами направим за себе си.

За Терминатор не бе проблем да разтълкува тази информация. Той все повече долавяше подтекста на думите и правеше все повече свободни асоциации. Казва само:

— Тя ще се опита някак да промени бъдещето.

— Какво? Как?

— Неизвестно.

Джон щракна с пръсти, щом се сети.

— По дяволите!

Дайсън.

Терминатор чакаше с търпението на часовник.

Джон подскачаше наоколо, по-уплашен, отколкото в предните два дни.

— Това е! Майлс Дайсън! Ще му пръсне главата!

Джон махна на Терминатор и хукна.

— Хайде! Тръгвай! ТРЪГВАЙ!

Киборгът се забави за секунда, докато обработи данните. След това умът му потвърди думите на момчето. Все едно, че бяха факт.

Сара Джинет Конър бе тръгнала да убива.

Той лесно настигна Джон и се метна на предната седалка на джипа.

Няколко мили напред Сара продължаваше през смрачаващата се пустиня. Безчувствена. С тъмните си очила изглеждаше безжалостна като насекомо.

Двамата тръгнаха на север към Лос Анджелис и Терминатор ловко заобикаляше бавно движещите се коли с претоварения джип. Той долавяше радарите на полицията, така че при нужда намаляваше до разрешената скорост и караше така, докато излезе от обсега им. Сега не можеха да си позволят да ги спрат.

Терминатор направи първата си за тази вечер забележка:

— Това е тактически опасно.

Джон само го погледна и каза:

— Карай по-бързо.

— T1000 разполага със същите данни, с които разполагам и аз. Той може би очаква този ход и се готви да те пресрещне в къщата на Дайсън.

— Не ми пука. Трябва да й попречим.

Терминатор бе стигнал до заключението, до което вероятно бе стигнал и T1000.

— Смъртта на Дайсън може да предотврати войната.

Джон удари гневно седалката с ръка:

— Не ме интересува. Трябва да има и друг начин. Нищо ли не си научил още? Не разбра ли защо не може да се убиват хора?

Киборгът не отговори.

— Слушай, на теб може да ти е все едно дали ще живееш или не. Но не всички са като теб. Ясно ли е? Ние имаме чувства. Боли ни. Страх ни е. Ей, трябва да научиш тия работи, няма майтап. Важно е.

Преминаха билото и отдолу се ширна огромният град, потънал в нощните светлини на забавленията.

ТЕРМИНАТОР

Саут Лагуна

19:18ч.

От насипа зад къщата Майлс Дайсън бе чудесен прицел, седнал пред терминала си с гръб към прозореца и потънал в работа по Обект 2. Единственото осветление в стаята бе синкавият отблясък на екрана.

Една тъмна фигура се промъкна по обраслото с бръшлян възвишение. Сара вдигна карабината и започна да завинтва цилиндричния заглушител.

Дани и Блайт си играеха в преддверието с радиоуправляем камион. Дани го караше, а Блайт пълзеше след играчката и се мъчеше да я хване. Спряха пред кабинета на Дайсън и видяха, че работи на бюрото си. Дани сложи пръст на устните си и с палаво изражение на лицето изшътка на Блайт.

Поставила заглушителя, Сара издърпа затвора назад и вкара патрон в цевта. След това се сниши. Бузата ѝ се опря до хладния приклад и тя пусна другата си ръка бавно напред, за да подпре оръжието на лакътя си. Пръстът ѝ ловко обхвана спусъка. Намери мъжа в оптичeskия мерник. Закрепи пушката.

Това не бе човек, а една друга повратна точка на Съдбата. Препятствие в потока на времето, което трябва да се премахне. Да се изтръгне от реалността, преди да я унищожи. Сара знаеше, че може да направи това. Че ще бъде удивително лесно. Механично дръпване на спусъка, преместване с половин сантиметър и мъжът ще отпадне от играта.

И тогава милиони щяха да живеят без страх от унищожение.

Докато пишеше, Дайсън не чуваше мекото потракване на клавиатурата. Умът му бе съсредоточен върху символите на екрана. Това щеше да е последното нещо, което вижда, преди мозъкът му да се пръсне върху екрана.

На гърба му се появи малка, червена точка... лъчът на лазерния мерник. Тихо се промъкна нагоре към главата му.

Окото на Сара бе прилепено към визъора. Дишането ѝ бе равномерно, бавно. Лъчът дори не трепваше върху целта.

Целта.

Пръстът върху спусъка се присви и обра луфта. Пое дълбоко дъх и го задържа.

Беше време да го направи.

Лазерната точка се разклати върху врата му и после се фиксира на тила му.

Играчката на Дани избръмча по килима и се натъкна на препятствие — крака на Дайсън. Ученият се стресна и се оказа отново на земята, след шеметния скок от висините на формулите. Наведе се, за да вдигне камиончето.

Стъклото на прозореца зад него изведнъж се счупи навътре и посипа гърба му с парчета. Почувства, или по-скоро усети нещо много дребно и много бързо да профучава покрай ухото му. След това екранът на монитора се пръсна сред дъжд от искри. Той падна от стола напълно стъписан и погледна голямата дупка на прозореца. Това го спаси, защото... ФУП!... вторият изстрел проби облегалката на стола на сантиметър от главата му и пръсна пълнежа ѝ.

Инстинктивно, той се хвърли на килима.

През прозореца продължаваха да летят куршуми, които удряха бюрото и компютъра му и раздробиха клавиатурата на сол. След като изгасна монитора, стаята потъна в пълен мрак.

Сара вече не виждаше добре.

Дайсън се промъкна зад бюрото, докато куршумите раздробяваха предния му край на трески.

С лице, залепено за килима, той видя нещо още по-ужасно...

Децата му стояха изправени и объркани.

— Бягайте! Деца, бягайте!

Тариса бе чула гърмежите и нямаше представа какво става. Първо си помисли, че са фойерверки. Четвърти юли не бе толкова далеч и може би децата бяха започнали празненството отсега. Но след това чу счупването на стъклото и престана да мисли каквото и да било. Просто се хвърли напред из къщата като влак без спирачки, за да намери децата. Тя се блъсна в един ъгъл и ги видя да идват към нея разплакани. Прегърна ги и предпазливо продължи напред, докато успя зад ъгъла да надникне в кабинета.

Дайсън още бе на пода сред трески и парчета, а изстрелите продължаваха.

— Майлс! Боже мой!

— Назад!

Той се свиваше инстинктивно, а треските и компютърните компоненти не спираха да се сипят върху главата му. Погледна отчаяно към вратата, но знаеше, че ще бъде напълно открит.

Не би могъл да се добере дотам.

Карабината на Сара щракна — беше празна. Тя я остави и с ловко движение извади пистолета си от раменния кобур. Зареди го, стана и тръгна към къщата..

Беше лесно.

По-лесно, отколкото да правиш любов.

Или да напишеш поема.

Налагаше се и бе толкова лесно да го убие. Ако не мисли за това.

Изпод натрошеното бюро той можеше да види късче от задния двор. Някой идваше към него. Войнишките ботуши стъпваха по земята с увереност, без паузи.

Сара вдигна пистолета с очи, приковани към счупения прозорец, и все още регулираше дишането си за следващите изстрели.

Дайсън скочи на крака и се втурна напред.

Спокойна, тя се прицели в него.

Нямаше как да не улучи.

Но изглежда бе дошло времето на невъзможните неща. Дайсън се спъна в един кабел, точно когато куршумът разби една лампа там, където преди миг бе главата му. Той падна тежко на пода, но продължи да се движи, да пълзи напред.

Зад себе си чу хрущане на стъкла. Не можа да надвие желанието да погледне, да види кой се опитва да го убие. Обърна трескаво глава назад, през рамо, а ръцете и краката му не спираха да се движат по пода.

Изненадата му бе пълна, когато в очертанията на френския прозорец видя непознатата жена, облечена в спортни дрехи и с насочен към него пистолет. Тариса пицеше истерично.

Чувството му за реалност започна да се пропуква заедно с осъзнаването на страха. Той го изпрати само с един скок към вратата. Следващият куршум го улучи и го изпрати по очи в преддверието.

Дайсън се помъчи да продължи, зашеметен. През лявото му рамо бе преминал куршум калибър 0.45. Когато се изправи с олюляване, по бежовата стена се размаза алена кръв.

Обърна се и с мътния си поглед видя как жената се приближава през кабинета към него, неумолимо, изпълнена с мрачна решителност да отнеме живота му.

За миг зърна безчувственото ѝ лице и се вцепени. Сякаш за нея той не бе човек, а парче месо. И тя щеше да го направи крехко. Почти му се искаше да го улучи пак, заслепен от свръхсилната си реакция на заплахата. Бий се, или бягай.

Или може би се бе сблъскал с прищявка на съдбата. И тя го иска мъртъв.

Но инерцията удължи живота му с още известно време. Той влетя в една врата, точно когато куршумите ѝ трошаха дървената ламперия, пред която бе стоял само преди миг.

Навън Терминатор и Джон влетяха с джипа в двора на къщата и се втурнаха към нея. Момчето се уплаши, когато отвътре чу няколко приглушени изстрела.

— По дяволите! Закъсняхме!

Тариса заотстъпва към всекидневната, притиснала децата здраво към себе си. Сара настъпваше към Дайсън, а той се препъваше по коридора към тях. Дани се изскубна и изтича при баща си. Тариса стисна Блайт още по-силно и изпищя на Дани да се връща.

Но момчето скочи към баща си с писък.

— Татко-о-о!

Тариса импулсивно пусна Блайт и изтича към сина си и мъжа си, обгръщайки ги с ръцете си.

Сара се изправи зад тях с насочен и готов за стрелба пистолет.

Тариса изпищя:

— Не-е-е-е!

Сара се поколеба за първи път и желязото във вените ѝ се нагря от температурата на момента. Изкрещя:

— Не мърдай! НЕ МЪРДАЙ! — След това размаха пистолета към Тариса — Лягай на пода. Веднага. КАЗВАМ ВЕДНАГА!

Сега в очите ѝ имаше безумие и тя трепереше. Целта се бе оказала лоша — с пищящи деца и жена наоколо... човек никога не може да предвиди всичко. Тариса падна на колене, когато видя

насочената цев на пистолета. Блайт обгърна баща си с ръчички. Тя изписка с треперещо гласче:

— Остави татко на мира!

Инерцията ѝ бе толкова силна, че още искаше да натисне спусъка.

— Мълчи хлапе! Махай се от там!

Дайсън я погледна през болката и неведението си. Защо прави всичко това? За пари? Лудост? Някакъв култ?

Черната цев сега бе само на сантиметри от лицето му. Той извика импулсивно:

— Моля те, нека поне децата се махнат...

— Мълчи. МЪЛЧИ! Педераст! Ти си виновен за всичко! ЗА ВСИЧКО!

Сега вече не бе толкова лесно, защото бе прекалено близо и се бе забавила твърде дълго. Виждаше очите му. И вече не бе само мишена. Бе човешко същество, като нея. Тя се нуждаеше от нещо, от което Терминатор никога не се нуждае.

Омраза.

При това към човек, когото не познава.

Примигна, бързо избърса с ръка потта от клепачите си, после отново хвана пистолета. Той трепереше.

Тя видя лицата на Дайсън, Тариса, Блайт, Дани. Семейството. Вцепенени от ужас за съдбата си.

А тя бе изпълнителка на съдбата им.

Пое дълбоко въздух и всичките ѝ мускули се напрегнаха, когато се приготви да стреля.

Но пръста ѝ не се подчиняваше.

Студеното желязо и горещият огън просто се изпариха и вече нямаше какво да я подкрепи в този ужасен момент.

Много бавно отпусна пистолета.

Всичко свърши.

Цялата ѝ енергия я изостави и тя немощно вдигна другата си ръка, сякаш искаше да им каже да не мърдат, да останат по местата си. Сякаш ако се раздвижеха, можеха да нарушат крехкия баланс и да наклонят везната на другата страна.

Отстъпи назад запъхтяна, сякаш бягаше от това, което едва не стори. Достигна стената и се свлече по нея на колене. Пистолетът се

изплъзна от пръстите ѝ и тупна на килима. Тя опря буза на стената.

Наистина всичко бе свършило.

И тя не можеше да направи нищо.

Нищо...

Някой отвори с ритник входната врата. Терминатор прекрачи прага. Джон се промуши край него и за секунди схвана ситуацията... Сара, пистолета, плачещото семейство... Момчето се спусна при майка си, а Терминатор отиде да провери рамото на Дайсън.

От очите на Сара течеха сълзи. Сълзи, които тя вече не знаеше как да задържи в очите си, които смяташе за отдавна пресъхнали.

Джон протегна несигурен ръка към нея:

— Мамо, добре ли си?

— Не можах... о, Боже мили! — сякаш го виждаше за първи път. — Ти дойде тук, за да ме спреш?

Той кимна в очакване на най-тежките упреци в живота си. За това, колко важен е той за бъдещето, как не бива да поема рискове и... но тя го изненада, защото го придърпа към себе си и го прегърна горещо. Силно ридание я разтреса отвътре. Той обви с ръце шията ѝ, а спазмите продължаваха да я разкъсват.

Джон никога не бе искал нищо повече. За това бе живял досега. Сълзите опариха очите му и гърлото му се стегна, едва успя да проговори:

— Окей, мамо. Всичко ще се оправи. Ще измислим как.

Тя прошепна в ухото му:

— Обичам те, Джон. Винаги съм те обичала.

Сърцето му препускаше и той я целуна по зачервените бузи:

— Знам, мамо. Знам.

Тариса гледеше недоумяващо странната гледка. Кръвта по стената, разплаканите деца, жената и момчето вкопчени един в друг с ридания, и едрият мъж, който безмълвно скъса кървавата риза на мъжа ѝ и сега разглеждаше раната му, сякаш бе очаквал това да се случи.

Мъжът се обърна към нея и каза спокойно:

— Куршумът е излязъл. Няма счупени кости. Кръвта ще спре с натиск.

Чудесна новина, мислеше тя замаяна, когато той взе ръцете ѝ и ги притисна силно върху входящата и изходящата рана.

— Имаш ли бинтове?

Сега Дайсън чувстваше болката на големи, силни тласъци.

— В банята. Дани би ли ги донесъл? — стремеше се да говори, сякаш нищо не се е случило, да не показва болката си, за да се успокоят децата.

Дани кимна сериозно и изтича нататък.

Джон неохотно се отдели от Сара. Тя триеше сълзите си и инстинктът ѝ да бъде непоколебима я завладяваше отново. Но знаеше, че въпреки всичко моментът ще ѝ се отрази добре.

Джон застана до Терминатор.

Дайсън присви очи и погледна странните си посетители.

— Кои сте вие?

Джон извади камата от ботуша на Терминатор. Подаде му я.

— Покажи му.

Киборгът свали якето си и откри силните си ръце. Джон взе момиченцето и го отведе надолу по коридора, далеч от това, което щеше да се случи. За тази нощ бе травмирана достатъчно.

Тариса се възпротиви и тръгна след тях, но не можеше да махне ръцете си от раната на мъжа си. Усещаше как кръвта напирала под пръстите ѝ.

Но след това я обзе нов ужас, защото видя как едрият мъж заби ножа в ръката си, и направи дълбок разрез малко под лакътя.

С едно равномерно движение той срязва цялата кожа в кръг. С още едно движение разреза кожата от лакътя до китката и бързо я махна, както хирург маха гумените си ръкавици. Тя се отдели с всмукване на въздух и отдолу се показва кървав скелет.

Тариса захапа горната си устна, мъчейки се да сподави писък.

Дайсън занемя. Скелетът бе от светъл метал, опасан от хидравлични тръби. Пръстите бяха изработени прецизно, като части за часовник... свиха се в юмрук и се отпуснаха.

Сега Дайсън разбра какво е Обект 1. Защото ръката в сейфа на Сайбърдайн бе същата, при това се съхраняваше в почти същото положение.

— Боже мой! — простена той тихо.

Терминатор свали ръката си.

— Сега слушай много внимателно — изкомандва той.

По-късно, в кухнята на Дайсън, Сара седеше на барчето с подпряна в ръцете си брадичка, дишаше тежко и бавно и полека се

съвземаше. Джон бе близо до нея. Тя усещаше топлината на тялото му и точно това ѝ трябваше, за да се почувства стъпила на земята. Тариса държеше момиченцето си в ръце. Дани се бе свил в едно одеяло на пода. Децата бяха слушали, докато не можеха повече да устоят на съня. Дайсън слушаше с лице, осветено от единствената лампа, и приличаше на онзи от стената на Сикстинската капела, прокълнатата душа... с очи, втречени и изпълнени с ужас. Рамото му бе превързано. Ръката на Терминатор също бе увита с напоена в кръв превръзка, малко под лакътя. Под нея, металните части блестяха на светлината на лампата. Дайсън бе слушал внимателно, докато киборгът разказваше. Скайнет. Страшния съд... историята на бъдещи събития. Не всеки може да научи, че ще бъде отговорен за смъртта на три милиарда души. Като се замислеше...

Накрая Дайсън каза:

— Имам чувството, че ще повърна.

Погледна ги и се улови за масата, сякаш щеше да се пръсне. По лицето му, в позата му, в продрания му глас се четеше ужас. От нормалния си живот той бе хвърлен в техния кошмар. Гласът му умоляваше:

— Съдите ме за неща, които още не съм извършил! Боже! Откъде да знам?

Сара заговори от сянката зад тях. Тя го гледаше в очите, но всъщност виждаше през тях и си мислеше за мъжете, които бе познавала — с изключение на Салседа и Кайл. Думите ѝ излетяха, изстреляни от дълго подтискания гняв, който изпитваше към безумното човешко клане, което продължаваше още от Сътворението.

— Да. Точно така. Откъде да знаеш. Но знаеш как да тръгнеш по света с шибаните си идеи и гадните си оръжия. Знаеш ли, че всяко оръжие на земята носи човешко име? Колт, Браунинг, Смит, Томпсън, Калашников? Мъжете направиха водородната бомба, не жените! Такива като теб са я измислили! Толкова сте плодовити! Нямате представа какво значи наистина да създадеш нещо... да създадеш живот! Да чувстваш как расте в теб. Знаете само как да създавате смърт... вие, гадни помияри!

Джон докосна ръката ѝ и каза:

— Мамо. Мамо, трябва да сме по-конструктивни. Не ми се струва, че това е свързано с половете. — Обърна се към Дайсън: — Тя

още е малко напрегната. — После отново към нея. — Все още трябва да решим как да спрем всичко това. Нали?

— Но... — намеси се Тариса объркана, — искам да кажа... нима вече не променяме нещата? Сега? Не променяме ли събитията?

Дайсън стана:

— Точно така. Няма как да довърша новия процесор след всичко това. Забравете го. Махам се. Още утре ще напусна Сайбърдайн... ще продавам недвижима собственост... все едно...

— Не е достатъчно.

Гласът на учения умоляваше:

— Вижте, ще направя каквото кажете. Просто искам децата ми да могат да пораснат, окей?

— Никой не бива да повтори работата ти — каза Терминатор.

— Добре, така е. Прав си. Трябва да унищожим всичко в лабораторията, документацията, дискетите... и всичко, което имам тук. Всичко. Не ме интересува.

Тариса взе ръката му и той я погледна. Никога не бе виждала такава обич в очите му.

По-късно в двора на Дайсън запалиха огън в една боклуджийска кофа. Пускаха вътре купчини папки. Терминатор обилно наливаше запалителна течност и огънят хвърляше демонични отблясъци по лицето му.

Сара, Дайсън, Тариса, всички изнасяха купища бумажки от кабинета му — отново папки, бележки, оптични дискове. Дори и децата изнасяха. Всичко отиваше в огъня. Дайсън хвърли прототипа с невиждащи празни очи. Гледаше как пламъците поглъщат неговия свят. След това му хрумна неочаквана мисъл:

— Знаете ли за чипа?

— Какъв чип? — попита Сара.

— Държат го в хранилище. В Сайбърдайн. — Обърна се към киборга и продължи: — Трябва да е от другия като теб.

Терминатор погледна Сара:

— Процесорът от първия Терминатор.

— Копелета, така си и знаех! — изсъска тя.

— Казаха ни да не питаме откъде се е взел. Мислех, че от... Япония... по дяволите, не знам. Не исках да знам. страхотно нещо е. Револуционен напредък. Счупено. Не работи. Но ни даде идеи. Поведете

ни в нови посоки... никога не бихме и помислили за такива неща. Цялата тази работа се основава на него.

— Трябва да се унищожи — каза Терминатор.

Сара сграбчи Дайсън за ръката:

— Можеш ли да ни заведеш там? През охраната?

— Мисля, че да.

— Кога?

Дайсън я погледна. После Терминатор. После Джон. Видя отговора в очите им.

— Сега? — Пое въздух. — Да. Добре.

Обърна се към жена си. Лицето ѝ бе обляно в сълзи, но погледът ѝ бе чист и силен. Тя сложи длан на ръката му и каза:

— Майлс, страх ме е. Така е. Но единственото нещо, което ме плаши повече е, ако не отидеш.

Той кимна. Права беше, разбира се. Сара се обърна към Терминатор:

— Те в безопасност ли са тук?

Той се обърна към Тариса и отговори:

— Вземи децата. Отидете в хотел. Веднага. Без багаж. След това нареди на другите:

— Да тръгваме.

ТАНЦ НА СЪДБАТА

Ървин

22:09 ч.

Сара гледаше как тротоарът изчезва зад тях, осветен от фаровете. Оттатък имаше тъмнина, погълнала хоризонта. Мислеше, че бъдещето, винаги толкова определено за нея, сега се бе превърнало в неосветен нощен път. Намираха се в непроучена територия... с движението си напред създаваха история. За първи път чувстваше, че държи Съдбата за ръка и я води в танца. Следващата им стъпка щеше или да промени бъдещето, или да го унищожи. Пред тях се появи голям осветен правоъгълник и тя вдигна поглед.

Сградата на Сайбърдайн.

Дайсън мушна магнитната си карта в устройството с едно движение на ръката. Чу се изщракването на ключалката, вратата се отвори и той влезе в обширното фоайе, следван от Сара, Джон и Терминатор, който бе с надупченото от куршумите яке и с черна ръкавица върху оголената метална ръка.

Портиерът зад бюрото на рецепцията бе спокоен, отпуснат човек на име Гибънс. Когато те влязоха, той четеше списание и очевидно се чувстваше добре. Вдигна глава и видя Майлс Дайсън, напрегнат и изпотен, но приветливо усмихнат. Бе започнал да говори още преди да стигне до бюрото:

— Здравсти, Пол. Тези са ми гости и не са оттук. Реших да ги поразведа наоколо.

— Съжалявам, мистър Дайсън. Знаете правилата за посещение на външни лица в лабораторията. Трябва ми писмено раз...

КЛИК! Гибънс се втренчи в оръжията на Сара и Терминатор.

Киборгът каза:

— Настоявам!

Гибънс бе твърде объркан, за да реагира. Погледът му се плъзна към бутона на безшумната алармена инсталация, монтиран на пулта, но Сара го проследи и каза:

— И през ум да не ти минава.

Гибънс кимна и остана неподвижен, доколкото позволяваше разбеснялото се в гърдите му сърце. Терминатор бързо заобиколи и го измъкна иззад бюрото. Джон извади от раницата си някаква лепенка и откъсна парче.

След няколко минути на втория етаж се отвориха вратите на асансьора и Терминатор ги поведе по коридора. Бутаха и една количка с оборудване, опаковано в найлонови торби. Дайсън посочи вдясно. Тръгнаха, а той продължи да обяснява:

— Хранилището се отваря с два ключа. Единият е у мен, другият е в стаята на охраната.

Застанаха пред тежката врата с надпис:

ОТДЕЛ ЗА СПЕЦИАЛНИ ПРОЕКТИ. ВЛИЗАНЕТО НА
ВЪНШНИ ЛИЦА ЗАБРАНЕНО.

Дайсън мушна картата си в ключалката и отвори.

По дългия коридор на партера се зададе Мошиър, който току-що бе обиколил цялата сграда. Мина покрай асансьорите, зави зад ъгъла към рецепцията и извика:

— Хей, върнах се...

Видя празния стол и се намръщи. Гибънс трябва да е в тоалетната. Да провери първо, преди да вдига тревога. Въздъхна и отиде към вратата зад ъгъла. Влезе вътре.

— Ей, не можеш да зарязваш...

Гибънс бе вързан с белезници за един писоар и се мъчеше да каже нещо през лепенката на устата си. Мошиър се завъртя на пета, изтича до рецепцията и стовари дланта си върху алармения бутон.

На втория етаж Дайсън мушна магнитната си карта няколко пъти в устройството на входа към стаята на охраната. Нищо не последва. На таблото мигаше червена светлина.

Сара го погледна нетърпеливо:

— Какво? КАКВО Е ТОВА?

Ученият посочи мигащата лампа и отговори:

— Включили са алармената инсталация. Тя неутрализира всички кодове в сградата! Сега нищо не може да се отвори.

Той премисли ситуацията и нервите му не издържаха:

— Трябва да зарежем това. Сара го хвана за яката:

— НЕ! Ще стигнем до край. Ясно ли е, Дайсън?

Той видя пламъка в очите ѝ и си спомни труда си, изгорял в задния му двор. Тя е права. Няма връщане назад.

Мошиър бе освободил Гибънс и сега говореше по телефона с местната полиция.

— ... няколко въоръжени лица с неизяснени намерения. Вижте, мисля че с тях е човекът от престрелката в търговския център... И жената... Да, тя. Съвсем сигурен. Изпратете всичко, което имате на разположение...

На втория етаж Джон се качи на едно бюро до монтираната в стената електронна ключалка. Дайсън го гледаше слисан, докато вадеше от раницата си електронното оборудване. За него това бе просто поредният банков автомат.

— Вие започвайте с лабораторията... аз ще отворя това.

Дайсън ги заведе до вратата на главната лаборатория. Пак електронна ключалка. Опита с картата си. Нищо.

Терминатор пристъпи напред и каза:

— Чакай да пробвам с моята.

Свали от рамото си гранатомета М-79. Сара хвана Дайсън и го задърпа назад по коридора. Терминатор дръпна затвора и постави граната. Зареди с едно движение на китката.

Докато бягаха, Сара извика:

— Джон, ще гръмне!

Той остави всичко и запусти ушите си.

Терминатор стреля от невъзможно за човек близко разстояние.

Вратата се пръсна на подпалки. Взривът разтвори якето му и около него засвистяха осколки. Преди още да заглъхне трясъка, той влезе вътре сред огън и дим.

Джон веднага се залови с вратата.

Сара и зашеметеният Дайсън влязоха в лабораторията по изкуствен интелект.

Чу се вой на сирена. Противопожарната система бе реагирала. Невидимият газ нахлу със свистене, за да потуши пламъците. Дайсън изкрещя:

— Огънят е включил газовата инсталация! Бързо! — Той изтича до един шкаф и извади няколко газови маски. Даде една на Сара, другата си сложи сам. След това подаде една и на Терминатор.

— Ето, вземи.

— Не, благодаря — отговори той и свали тежката раница от гърба си. Той нямаше нужда от маска, защото потребностите му от кислород бяха извънредно ниски.

Дайсън вдигна рамене и каза:

— Ще трябва да стоим с тях няколко минути, докато газът се разсее.

Според плана, Терминатор измъкна от складовото помещение три петдесетлитрови бидона с разтворител. Сара започна да вади големите колкото книга маслинено-зелени пехотни мини и да ги закрепва с лепенка върху тях.

Дайсън гледаше. Част от него още не можеше да повярва, че наистина правят това. Тази сутрин той бе на прага на откритието, което би го направило богат до края на живота му.

Сега участваше в една война, за да унищожи това откритие. И при мисълта за това какво спасява се чувстваше превъзходно.

* * *

В другия край на града T1000 крачеше бавно из опустошения кабинет на Дайсън и анализираше какво се е случило. Мина в тъмния коридор. Нямаше никой. Огънят в задния двор тлееше. Застана над умиращите въглени и продължи да обработва данните. Бе пристигнал в лагера на Салседа минути след тях. Включи резервния вариант. Прерови паметта си и стигна до името Майлс Дайсън. Намери адреса по радиото от мотора.

Тук.

Уоки-токите сега бе закачено на ревера му и изведнъж оживя.

— До всички! До всички! Две единадесет в сградата на Сайбърдайн. Въоръжени лица. Специалните подразделения са на път...

T1000 изтича от къщата и се качи на мотора. Когато тръгна, гумата остави черна следа на асфалта.

На втория етаж на Сайбърдайн една противопожарна брадва разби супермодерно дисково устройство. В цялото помещение бяха разхвърляни изпочупени високотехнологични прибори. Терминатор превърна устройството във вторични суровини и пристъпи към друго.

БАМ. Същата процедура. Вече бе натрошил половин дузина. Сара събори един шкаф с документация и извади папките отвътре, Дайсън донесе цял куп тежки магнитно-оптични дискове и ги хвърли върху растящата купчина в средата на стаята. Сега газовите маски висяха на вратовете им, тъй като вече нямаше нужда от тях.

Дайсън заговори запъхтян:

— Да, всичко това. И всички дискети. Най-вече от моя кабинет.

Сара влезе в кабинета и започна да изхвърля всичко навън, върху купчината — книги, папки, нещата от бюрото. Една снимка в рамка на жена му и децата също се приземи там. Тариса, прегърнала Дани и Блайт, усмихнати. При падането стъклото се счупи.

Терминатор, под напътствията на Дайсън, с нечовешки удари превръщаше апаратурата в парчетии.

— Тези също. Важно е.

Милиони капиталовложения и невъзвратимите резултати на години труд... унищожени, изпочупени, хвърлени в купа, в който щеше да пламне огънят на съдбата.

Дайсън спря, запъхтян, за секунда.

— Дай ми това нещо за малко.

Терминатор му подаде брадвата. Той я вдигна с една ръка и се приближи до лабораторна маса... на нея имаше още един прототип.

— Години съм работил върху това!

Замахна неопитно, но с голяма сила, и трясна брадвата върху процесора, пръскайки го на парчета. Рамото го прерязваше, но изглеждаше удовлетворен.

Оттатък Джон подаваше комбинации и кодове в ключалката с портативния си компютър. Изведнъж зелената лампа светна и вратата се отключи с щракване.

Лесни пари.

Отвори и видя на едно табло редица ключове. Но този от хранилището се отличаваше — голям стоманен правоъгълник, окачен на верижка. Джон го грабна и изтича към лабораторията. Спря го лъч силна, бяла светлина. Тракането на ротора навън обяви пристигането на полицейския хеликоптер, който сега бе увиснал ниско до сградата и осветяваше вътрешността на втория етаж с халогенния си прожектор. Джон се обърна към видеомониторите и на екраните им видя паркинга от различни ъгли. Светеха десетки фарове. Черно-бели полицейски

коли се изсипаха в празното място и го осветиха като дискотека с въртящите се червено-сини светлини.

Сара и Терминатор се занимаваха с експлозива като истински сапъори. Тя бе прикрепила мините към бидоните и те се бяха превърнали в мощни запалителни бомби. Терминатор закрепваше пластичен експлозив към шкафа на главния компютър недалеч от нея. Свързаха всички мини с главния детонатор, който се управляваше дистанционно.

— Как ще ги взривите? — попита Дайсън.

Терминатор му показва малката кутийка-предавател, с червен бутон.

— Радиоуправление.

Изимитира натискане на бутона и изчатка с уста. Дайсън кимна мрачно. Дотича Джон с ключа в ръка.

— Гепих го. Като две и две. Имаме гости.

— Полицията? — попита нервно Дайсън.

Джон кимна. Сара погледна през прозореца.

— Колко?

Джон вдигна рамене.

— Всичките.

Сара се обърна към учения:

— Вървете. Аз ще довърша тук.

Терминатор вдигна тежката картечница и кутията с патроните.

— Аз ще се погрижа за полицията.

Джон го погледна изпитателно:

— Сигурен ли си, че няма да убиеш никого?

Терминатор отговори:

— Вярвай ми. — И се усмихна.

Този път бе разбрал.

Мошиър и Гибънс изпълняваха задълженията си към компанията да осигурят пълната охрана на сградата, като се прикриваха зад колите във на паркинга. Всяка секунда пристигаха нови полицаи.

На втория етаж Джон и Дайсън се втурнаха към хранилището. Терминатор застана до стъклото, заемащо цялата стена от пода до тавана. Проекторът на хеликоптера очерта отчетливо силуета му. Киборгът бутна с крак едно бюро към прозореца. Посипаха се стъкла и бюрото падна на тротоара долу. Терминатор застана на ръба и изстреля

дълъг откос, който надупчи полицейските коли долу. Полицаяте налягаха зад тях, посипаха се стъкла. Великолепен стрелец, но не улучи никого.

Ала ги предупреди.

Полицаяте, естествено, за да оправдаят съществуването си и за да го запазят, отговориха на огъня. Терминатор спокойно се прицели и задупчи паркинга на зиг-заг. Натисна спусъка на картечницата и го задържа. Четири хиляди 7.62-милиметрови куршума полетяха към целта си. За петнадесет секунди не остана нито една непробита и неповредена полицейска кола. Нито един полицай не бе ранен. Които още не бяха побягнали, погледнаха със съжаление неадекватните си оръжия и хукнаха. Няколко отчаяни храбреци стреляха пак... Терминатор насочи гранатомета и стреля. Няколко коли се разлетяха във въздуха. Паднаха на земята в пламъци. След миг полицията отстъпи, за да се прегрупира. С голяма скорост пристигна фургонът на специалните войски. Спря далеч.

Джон и Дайсън застанаха пред вратата на хранилището готови с ключовете, поставени на място. Момчето каза:

— Хайде да видим сега какво има вътре.

Ученият кимна и те завъртяха едновременно двата ключа. Вратата изпъшка и прибра в себе си заключващите лостове. Те я бутнаха навътре.

Специалната част нахлу във фоайето и завзе терена. Плъзнаха се покрай стените и навътре, бързо заемаха позиции и замръзваха зад прикритията. Имаха бронирани жилетки, противогази, автомати Кракълър и МР-5, сълзлив газ, въжета. Без нужната екипировка не може да се свърши работа както трябва. Те си подаваха сигнали с ръце и държаха устите си затворени.

Пълководците от древния Рим биха им завидели.

Навън полицаяте започнаха да хвърлят димки със сълзлив газ в счупените прозорци на втория етаж. Джон и Дайсън бяха изолирани от околния свят в стоманената утроба на хранилището. Ученият отвори шкафа с останките на терминатора. При вида на ръката и процесора, на Джон му се стори, че вече е преживял всичко това. После с едно движение събори стъклените контейнери с инертен газ на пода. Те се разбиха. Джон извади останките от счупените стъкла.

— Гепихме дъртия Скайнет за ташаците, Майлс. Хайде, да се пръждосваме.

Сграбчи металната ръка, мушна процесора в джоба си, сякаш бе шоколад, и изтича навън. Дайсън го последва.

На първия етаж специалните войски се добраха до стълбището. Тръгнаха нагоре двама по двама, като се прикриваха един друг.

Джон влезе в лабораторията, след него се препъна Дайсън. Сара току-що бе свързала и последния заряд с главния детонатор.

— Готови ли сме?

— Готови.

Джон ѝ подхвърли металната ръка. Тя я улови и се наведе, за да я мушне в раницата си. Отвори ципа и започна да рови в нея.

Дайсън се сбогуваше мислено с лабораторията, застанал в средата ѝ. Силите му бяха на изчерпване. Превръзката на рамото му бе напоена с кръв, която продължаваше да се процежда. Терминатор влезе при него.

— Време е да тръгваме. Веднага.

Двамата с Джон се насочиха към изхода. Сара свърши работата си и погледна детонатора на двадесетина крачки от нея, близо до Дайсън.

— Майлс, вземи детонатора. Да тръгваме.

Той го вдигна внимателно и тръгна към нея. Тогава...

ХРАС! Някой отвори с ритник вратите в дъното на лабораторията. Командващият специалната част и двама други откриха огън. Откосите им раздраха стаята. Сара се скри зад един компютърен шкаф. Няколко куршума улучиха Дайсън и силата на ударите им го отхвърли на пода.

Навън Джон чу стрелбата и се завъртя, за да се върне.

— Мамо!

Терминатор го вдигна и куршумите зашибаха широкия му гръб. С момчето в ръце той се скри зад близкия ъгъл, извън обсега на огъня.

Вътре куршумите продължаваха да опустошават всичко и да раздробяват машината, зад която се криеше Сара. Тя видя Дайсън, паднал на пода. Стискаше в ръцете си детонатора. Извърна глава към нея, очите му бяха изцъклени от болката.

— Тръгвай — прошепна той.

Сара се поколеба за част от секундата, погледът ѝ среща неговия, след това се претърколи и запълзя към най-близката врата. Голяма грешка. Това бе „чистата стая“. Без прозорци, стерилна и затворена отвсякъде. Нямаше друг изход, освен откъдето бе дошла. Куршумите започнаха да ваят вътре. Тя се прикри зад едно бюро.

Терминатор изтича назад по коридора към огъня, но спря пред видеомониторите на охраната. На единия от тях се виждаше Сара. Терминатор веднага прецени ситуацията и местоположението ѝ. Рязко се обърна и тръгна назад.

Сара се сви в един ъгъл. Но нямаше голяма полза от това. Куршумите свистяха на сантиметри от нея.

Внезапно стената отзад се събори и през дупката нахълта Терминатор. Той я хвана за яката и я издърпа в коридора. Когато се скриха зад ъгъла, куршумите продължаваха да дупчат стените. Сара и Терминатор намериха Джон и тримата побягнаха навън.

Стигнаха до външната врата. Заключена. Терминатор спокойно свали гранатомета от рамото си.

— Назад! — изкомандва и извади граната от лентата, праметната през рамото му. Постави я. С рязко движение на китката зареди. Сара и Джон разполагаха само с миг, за да се скрият. Терминатор насочи оръжието и нареди:

— Запушете уши и отворете уста. Направиха това точно когато натисна спусъка.

На двадесетина крачки от тях вратата и част от стената около нея експлодираха. Взривната вълна удари киборга, но той мина през димящата дупка още преди всички отломки да паднат на земята.

Поведе Джон и Сара по тъмния коридор. Под вратите се просмукваше сълзлив газ и изпълваше пространството. Започнаха да кашлят. Тя свали газовата маска от врата си и я подаде на Джон.

Терминатор в движение зареди нова граната. Пред тях имаше още една врата. Стреля с една ръка.

Преградата изчезна в огън и дим. Завалиха парчета мазилка и горящи трески. Той, разбира се, не трепна и не забави крачка. Джон и Сара го последваха нататък. Отново зареди гранатомета.

Командващият специалната част влезе във вече утихналата и изпълнена с дим лаборатория. С котешки стъпки заобиколи бюрото и насочи автомата към...

Майлс Дайсън, който не бе съвсем мъртъв, знаеше, че скоро ще умре. Бе опрял гърба си на бюрото и държеше тежък технически справочник, точно над копчето на детонатора. Идеята бе ясна. „Ще ме застреляте и книгата ще падне върху бутона. Адиос.“ Гърдите му изсвириха, когато се помъчи да поеме достатъчно въздух, за да проговори.

— Не знам... докога... ще мога да държа това...

Командващият зърна за първи път жиците, мините, бидоните. Дори през стъклата на газовата му маска се видя внезапния страх в очите му. Незабавно взе решение — обърна се и махна на хората си да се оттеглят.

— Назад! Всички навън! Хайде! ВЕДНАГА!

Хукнаха обратно и се сблъскаха със следващата група, напиреща по стълбите.

Терминатор стигна до асансьорите и натисна бутона, следваха го Сара и Джон, които, в изпълненото с дим помещение, използваха на смени една и съща газова маска. Вратата се отвори. Те влязоха и тръгнаха надолу.

Дайсън продължаваше да стои подпрян на бюрото, сред руините на мечтата си, проснат на пода и окъпан в собствената си кръв, която се стичаше на дълги вади по плочите около него. Дишаше плитко и дробовете му свистяха. Все още държеше книгата над бутона, с треперещи ръце.

Забеляза нещо до купчината много скъп боклук недалеч. Снимката на семейството си. Задържа книгата в едната ръка и протегна другата към нея. Постави я на скута си. Жена му и децата се усмихваха през счупеното стъкло. От едното му око се процеди сълза. Нямаше да може да живее дълго. Цялото тяло му подсказваше това. А някъде в дъното на мозъка си чу своя глас, но някак спокоен, по-различен:

— Сега вече можеш да си отидеш.

Искаше му се да види децата още веднъж и да им обясни защо толкова рано. Те нямаше да научат какво е видял отвъд снимката им...

Кълбо огнено-бяла светлина, разцъфващо в атмосферата.

И какво е чул...

Мегафоните, сирените, хеликоптера, всичко избледня и бе заменено от невероятен тътен, когато цветето в небето се превръща в извиващ се облак червено и черно... кървавочервен огън, бушуващ в

черния като катран дим. Облакът на водородната бомба, раздиращ земята с невъобразимата си мощ. След това видя как се разнася. Тътенът отмря и на негово място се появи вятър, подобен на последния полъх на силна буря, като успокояващ бриз, след кълбото, на чието място се появи мека, прозрачна светлина. И от нея излязоха Дани и Блайт и се затичаха към него, засмени. Тичаха в едно зелено поле, огрени от слънцето, право към разрушената лаборатория. Дайсън се помъчи да задържи това късче фантазия, за да посрещне вечността. Или бе дар от отвъдното? Не знаеше. Усети как дълбоката връзка с нещата от тази земя започва да изтънява. И желанието да види още веднъж семейството се разнесе, отстъпвайки място на чудновата ирония.

Струваше му се почти смешно. Да лежи там като недоклано прасе, като жертвено агне, кървящо върху останките от труда на неговия живот. Глупави хора! Защо трябва да стигат до такива крайности, за да се спасят от собствените си инструменти за водене на война? И видя себе си в собственото си минало — сериозен, млад мъж с мисия, излязъл от хаоса на черното гето, навлизащ в ярката светлина на Познанието. В миг разбра защо е трябвало да участва в тази игра докато е Тук. Бе го правил добре, не можеше да не признае.

Но сега, когато умираше, желаше да стане другия Дайсън — любящия съпруг, отдаден на семейството си, така, както бе отдаден на науката. Искаше да се изсмее, но му се стори, че ще се пръсне и ще влоши още повече положението си. Не го направи. Вместо това отново погледна семейството си. Косите им бяха разрошени от вятъра, който духа през самата история, който вечно ще я променя, сега той бе сигурен в това, и се замисли...

Хората могат с воля да влияят на съдбата си.

Ако позволят орисниците.

Животът ще продължава.

Но историята е мъртва.

Очите му не трепваха и виждаха онова, което жив човек не може да види и заради това видение на устните му се появи нещо като усмивка. Но в мига, в който светлината напусна погледа му...

Ръцете му изпуснаха книгата и тя падна върху копчето...

Полицайте навън още очакваха в напрежение кървавата развръзка — с насочени оръжия, залегнали зад прикритията си.

Очакваха да изнесат трупове на носилки. Или да доведат нападателите под оръжие до патрулните коли. Или специалната част да се оттегли, за да смени оборудването си и да се прегрупира. Случи се това, което не бяха очаквали.

Цялата лъскава фасада на сградата експлодира в дъжд от огън и стъкло. Стъклата от втория етаж се посипаха върху паркинга и една огромна огнена топка излетя навън като дяволски език и полетя към небето. Хеликоптерът бързо се дръпна встрани от горещината. Върху полицейските коли се посипаха горящи отломки и немалко полицаи отстъпиха назад, едва овладявайки обзелата ги паника.

Само един от тях, на мотоциклет, сякаш вървеше с ясна цел сред хаотичната тълпа към горящата сграда. Забави се само за миг, колкото да изтръгне оръжието от кобура на един бягащ полицаи. След това T1000 изрева с мотора през едно счупено стъкло и през кабинета излезе отзад, в коридора. Сканираше интензивно, съзнанието му се сливаше с околността. Видя стълбище и със страхотен рев форсира машината нагоре по стъпалата. Стигна до втория етаж, който бе изпълнен с дим. Извади автоматичен пистолет Hoeschler & Koch МРК и продължи да обикаля бавно сред горящите кабинети, сканирайки неуморно.

В коридора заобиколи още една купчина горящи боклуци. Претърсваше сенките, за да открие плячката си.

На долния етаж вратите на асансьора се отвориха и Сара надникна предпазливо в коридора. По стените от двете му страни заплюяха куршуми. Краят, излизащ във фойето бе зает от специалните сили.

Тримата бяха в капан, пътят за бягство им бе отрязан, бяха надиграни. Джон се обърна към майка си и се опита да я ободри:

— Не забравяй, че облаците се сгъстяват най-много точно преди да... те прецакат.

Към асансьора полетя граната сълзотворен газ. Фучащият облак обви Сара и момчето и те се свиха до задната стена на кабината.

Терминатор също сканира фойето, после каза:

— Стойте със затворени очи. Не мърдайте.

Те кимнаха и стиснаха клепачи.

— Ще се върна след малко.

С тези думи Терминатор, хвърли гранатомета през рамото си и тръгна.

Още една димка с газ се плъзна по пода и започна да рикушира от стените. Спря пред краката на киборга и бързо изпълни пространството с бял дим. В асансьора Сара и Джон се задушаваша и си подаваха един на друг газовата маска. Бяха в капан и клаустрофобията от тясното пространство на кабината, изпълнено с отрова, почти докара Джон до паника. Всеки миг можеше да изскочи навън в коридора.

Войниците бяха заели позиции във фойето и, стиснали оръжията си, гледаха облака в очакване от него със залитане да излязат нападателите.

От облака излезе човек и, невероятно, стъпваше спокойно. Напълно незасегнат. Дори очите му не сълзяха.

Не бяха очаквали такова нещо.

Командващият заговори по мегафона:

— Не мърдай! Легни на пода с лице надолу. ВЕДНАГА!

Той продължи към тях, сякаш не бе чул или не го интересуваше.

Командосите бяха напрегнати. Никога не бяха виждали такова нещо.

Крачеше към тях.

Командващият взе друго решение:

— Свалете го!

Коридорът в миг се изпълни с грозна пукотевица. Куршумите се забиваха в гръдния му кош.

В корема.

В лицето.

В бедрата.

Коженото яке, вече надупчено на десетки места, бе разкъсано на парцали.

Командващият ахна от невероятната сцена, която се разиграваше пред очите му, и си мислеше, че трябва да е с бронирана жилетка. Вдигна мерника и се прицели в лицето. Главата му би следвало да се пръсне като зрял пъпеш. Вместо това, тя просто трепна леко и от разкъсаната буза потече струйка кръв.

А той продължаваше да се приближава към тях.

Командосите правеха това, което бяха обучени да правят — да държат спусъка натиснат.

— Целете се в главата! — изкрещя командващият и си мислеше, че може би куршумът му е бил дефектен. Но човекът до него отговори с нотка на страх в гласа:

— Това правя!

Терминатор извади пистолета си. На дисплея му се появи надпис: ОЦЕНКА НА ОПАСНОСТТА — ТЕРМИНИРАНЕТО АНУЛИРАНО — САМО НЕУТРАЛИЗАЦИЯ. Без да бърза особено, сякаш оглеждаше рафтовете в супермаркет, той подбра целите си. Простреля лявото бедро на най-близкия до него. Когато падна с вик, Терминатор се наведе и взе съоръжението за изхвърляне на гранати със сълзлив газ. То представляваше един барабан, в който се поставят дванадесет кутии. С него улучи следващия командос право в корема. Гранатата не разкъса бронираната му жилетка. Но все едно го беше ударил с всичка сила с бухалка за бейзбол. Командосът се сви и падна без въздух на земята.

Сякаш Терминатор бе изчадие от ада — едра фигура с разкъсано и обляно в кръв яке. Едното му око се бе превърнало в кървава дупка и в нея се виждаше блясъкът на сервоустройството. Кожата на едната буза бе разкъсана и висеше, а отдолу бе металната скула. Отвореното отпред яке излагаше на показ металния му гръден кош.

Някои от останалите командоси бяха достатъчно близо, за да видят всичко това. Дойде им твърде много. В разгара на битката и въпреки цялото им обучение те започнаха да отстъпват. Един от тях се обърна, за да побегне и...

Една газова граната го удари по гърба и го изпрати с гърч на пода. Изстреля общо три. Белият газ бързо изпълни помещението и намали видимостта до няколко крачки. Настъпи паника.

Командващият приклезна в мъглата. Изобщо не можеше да разбере какво става. Терминатор неочаквано изникна пред него.

Преди да успее да реагира се чу изстрел и куршумът разкъса крака му. Когато падна на земята и хвърли автомата си, за да стисне крака си с ръце, Терминатор се приближи и дръпна газовата маска от лицето му. Човекът падна назад и започна да се задушава и гърчи на пода, да се дави, да стиска обезумял крака си, за да спре кръвта.

Киборгът отиде до двама други командоси до вратата. БАМ! БАМ! Единия и другия крак. Газовите им маски свали още докато падаха.

След това стрелбата престана. Никой не виждаше нищо. В дима се чуваха стонове и хленч.

Входа на сградата избулва облак сълзотворен газ и в средата му се появи Терминатор. С една ръка изстреля останалите димки сред полицейските коли наоколо. Незащитените полицаи побягнаха назад, блъскаха се в колите, падаха един връз друг.

Поражението бе пълно.

Във фургона на командосите един от тях раздаваше на неекипираните полицаи останалите газови маски. В дима зад него се появи силует. Вдигна поглед, когато Терминатор му подаде празното устройство за хвърляне на димки. Пое го инстинктивно. После киборгът скъса маската му, сграбчи го за бронираната жилетка и го запрати надалеч в мъглата. Отиде до кабината и се качи зад волана. В контакта нямаше ключ. Свали сенника.

Ключовете издрънчаха в ръката му. Отдели микросекунда, за да отбележи нещо. Учеше се.

Запали двигателя и включи на скорост.

Във фойето бялата мъгла се бе превърнала в лека мараня. Командосите се занимаваха с ранените. Когато чуха виковете и ръмжащия мотор, всички вдигнаха поглед.

Фургонът им разби стъклената врата и от нея се посипаха стъкла. Премина през помещението и всички се разбягаха, когато със скърцане се завъртя на сто и осемдесет градуса. Спря пред коридора, водещ към асансьорите. Даде назад докато със задницата си го закри напълно.

Сара и Джон чуха трясъка и видяха фургона, който закри коридора. Радостни изскочиха от асансьора и със залитане и кашляне забързаха към него. В момента, в който се метнаха отзад, Терминатор ритна педала за газта. Фургонът отново изрева през фойето и пръсна полицаите във всички посоки.

Всички с изключение на един.

Когато чу престрелката долу, T1000 изръмжа с мотора и го спря пред прозореца на един кабинет. Погледна долу и видя как фургонът пресича паркинга, а полицаите стрелят безсмислено след него.

Разбра, че отново е попаднал на целта си.

Бързо сканира района и пресметна възможностите. През една отворена врата в далечния край на коридора видя хеликоптера увиснал до сградата. Имаше и други начини да настигне целта, но този му се стори най-естественият. Всички пътища като че ли водеха натам, към хеликоптера. Сякаш магнетично привлечен от въртящия се ротор, T1000 даде пълна газ. Мощната машина се изправи на задно колело, изрева по коридора право към прозореца...

T1000 разби стъклото и излетя навън. Премина разстоянието до хеликоптера и се удари в кабината. Ударът силно наклони машината. Уплашеният пилот се помъчи да я овладее, защото центърът на тежестта се премести още веднъж — когато моторът падна долу на асфалта.

T1000 не падна. Увисна на счупената кабина. Като в кошмар, пилотът видя как полицаят провря главата си в пробития плексиглас и изтече през ръбестата дупка. Веднага се втвърди и полицаят Остин, седна на празната седалка до него. Грабна вцепенения пилот и го изхвърли от кабината, после пое управлението.

Машината се бе завъртяла около оста си и започна да пада надолу. T1000 я овладя на два метра от асфалта. Когато витлото на опашката се залюля на сантиметри от главите им, полицаите се плъоснаха по очи и свиха глави между ръцете си, но хеликоптерът мощно се издигна и прелетя над паркинга подир фургона.

Терминатор погледна двамата си спътници, щом изкара подобния на кутия фургон на магистралата. Сара и Джон още не можеха да си поемат дъх и кашляха от сълзотворния газ. Погледна в огледалото. Полезрението му се изпълни от халогенния прожектор на хеликоптера, който ги настигаше.

Сара огледа вътрешността. Бе пълно с оръжие. Имаше карабини, бронирани жилетки, всякакво оборудване.

— Джон, скрий се под тези. Бързо!

Той седна в предната част и Сара го покри целия с бронирани жилетки. След това взе два автомата М-16, окачени на стената, и ги зареди. После се зае с една едрокалибрена пушка, а Терминатор ловко заобикаляше с нестабилния фургон другите превозни средства, които сякаш пълзяха в сравнение с тях. Достигна максималната скорост от осемдесет мили в час. Наложил се да свие рязко, за да избегне

задницата на дълга цистерна и добре направи, защото на нея бе написано с големи, сини букви: CRYOKO ink. ТЕЧЕН АЗОТ.

Ако се бяха ударили в нея, шансовете им да оцелеят никак нямаше да се увеличат.

Хеликоптерът се поклащаше отзад и бързо ги настигаше. T1000 насочи автоматичния пистолет през дупката в плексигласа и откри огън. Задната част на фургона започна да се променя от куршумите.

Терминатор подкара на зиг-заг, за да му попречи да се прицели. Нестабилният фургон заскърца и се залюля, сякаш всеки миг ще излезе от контрол. Но прозорците на задната врата бяха счупени и куршумите чаткаха из вътрешността му като фъстъци в консервена кутия, на сантиметри от Сара, и засипваха купчината бронирани жилетки, под която бе скрит Джон.

Беше й омръзнало да бъде жертва. Веднъж по-рано бе изпитала същия гняв — когато първия Терминатор уби Кайл. Сякаш не бе достатъчно, че тя самата е превърната в мишена. Ако нападнаха някой от тези, които обичаше, я обземаше такава неукротима ярост, че не можеше да си обясни откъде се е взела, сякаш войнстващи ангели от друг свят изпълваха душата ѝ с благороден и справедлив гняв. Във всеки случай, тя усети как сега това чувство я накара да ритне задната врата на фургона и да насочи автомата. Откри огън и закрепя с всичките си сили, а куршумите, пощальони на волята ѝ, натрошиха остатъка от плексигласовата кабина.

T1000 отговори и надупчи фургона като шевна машина.

Куршумите пробиваха тънката ламарина и разкъсваха пода. Жилетките, под които бе Джон, бяха ударени няколко пъти. Сара се прикри зад едното крило на задната врата, на което също бяха окачени бронирани жилетки. Куршумите шибаха наоколо.

В паузата, когато T1000 зареждаше оръжието си, тя се показва отново и с кратки откоси се помъчи да удари витлото. Няколко куршума улучиха. Изскочиха искри. Патроните в автомата ѝ свършиха и тя грабна другия.

Терминатор зави рязко покрай един пикап, който тъкмо минаваше в другата лента за движение. Закачи задницата му и го завъртя встрани, неуправляем. След миг хеликоптерът го задмина и витлото едва не закачи кабината.

Сара не спираше да стреля.

Също и T1000.

Улучи я в бедрото и няколко пъти в бронираната жилетка. Бе отхвърлена по гръб на пода, изгуби равновесие, превърна се в открита мишена...

Терминатор видя как T1000 се цели, за да стреля пак. Натисна спирачките на фургона. Той се разтресе и гумите запищяха. Сара отхвърча напред и се спря в предната част при Джон, вече вън от полезрението на T1000. Но...

Сара и Джон погледнаха към задната врата и пред очите им се яви ужасна гледка — хеликоптерът бързо се уголемяваше, и след миг се удари в задницата на фургона. Той подскочи напред и нагоре от асфалта, сякаш огромна ръка го бе вдигнала и пуснала един метър напред.

Витлото се разби. Задната врата се смачка навътре, а кабината и по-голямата част от фюзелажа се смачкаха като старо желязо и оковаха T1000 в клетка от изкривен метал. Машината се удари в асфалта, завъртя се настрани и започна да се преобръща... докато цялата се изкриви и усуква в безформена маса. Фургонът се отдалечи напред.

Терминатор се мъчеше да го овладее след удара, от който бе поднесъл встрани. Блъсна се в централната разделителна преграда, изстърга по бетона и отново се върна в средата. Киборгът натисна педала до край и скоро отново достигна осемдесет. Зави, за да избегне един грозен пикап, който пълзеше като охлюв пред тях. Левият преден калник, изкривен от удара, се врязваше в гумата. Внезапно тя се разкъса и изпадна от джантата. Главината застърга асфалта, полетяха милиони искри, фургонът поднесе и се обърна.

Чу се вой на стомана и стържене. Хлъзна на едната си страна и спря.

Джон допълзя до Сара, която стенеше и държеше ранения си крак. Беше пребледняла от шока.

— Мамо! — повика я той. Тя бавно се обърна, дишаше учестено, бе загубила ориентация.

Терминатор започна да се измъква от шофьорското място.

По-назад, хеликоптерът лежеше на шосето като купчина старо желязо. Зад него цистерната заби спирачки, разтресе се и заскърца в опита си да спре преди странното препятствие. Големите гуми блокираха в облак от дим. Най-накрая спря на сантиметри от него.

Дан Шорт изскочи навън уплашен и кръвта пулсираше във вените му. След отърваването на косъм от полуделия безумец онази вечер, той бе твърде изнервен, за да кара отново по същия маршрут, и бе поискал да се смени с Уилсън. Предпочиташе да вози зеленчуци. Сега караше на север, вместо на юг и пътят му го бе отвел далеч от диваците в пустинята. Но в момента се съмняваше в разумността на решението си. Тази вечер вече бе станал свидетел на две други катастрофи.

Бе оставил ума си да плува лениво и му се бе явило лицето на келнерката — онази от крайпътното заведение. Как ѝ беше името? Клаудиа. Гърдите й...

След това изведнъж забеляза купчината желязо на пътя и трябваше рязко да натисне спирачките. Почувства как тоновете много студен течен азот се втурват към кабината, представи си как пробиват стената на цистерната и само за миг го превръщат в ледена шушулка.

С нарастващо отвращение Дан се огледа наоколо за следи от оцелели. Иззад отломките се изправи полицаи, който изглеждаше учудващо здрав и читав.

— По дяволите! Всичко ли е нар... — успя да каже той преди...

C-C-C-C-T. T1000 промуши корема му и го отмина без да забави крачка, без дори да го погледне.

Дан падна на колене и посегна с ръка към болящата топка, в която се бе сви л коремът му. С ръката си усети как вътрешностите му се отпускат и местят под бълващата кръв рана. Преди напълно да осъзнае, че е лошо разрязан, успя да зърне вцепенен как полицаят се качва в кабината на цистерната и включва на скорост. Камионът изрева и потегли, бълващ дим като побеснял дракон.

Дан си помисли, че Бог сигурно никак не обича да прощава и падна по очи на асфалта, обхванат от облекчаващата безсъзнателност, от която никога нямаше да изплува.

По-нататък по шосето Джон и Терминатор изнасяха Сара от преобърнатия фургон. Гранатометът бе окачен на рамото на киборга, гранатите бяха на лентата около гърдите му, а в колана му бе мушнат пистолет. Джон бе измъкнал от фургона едрокалибрен пистолет.

Когато чуха сблъскването, те се обърнаха назад. Видяха в далечината как ускоряващата цистерна удря и отхвърля встрани счупения хеликоптер.

Джон хвана Сара за ръката.

— По дяволите! Хайде, мамо... не бива да спираме... хайде!

Пикапът, който задминаха преди малко, спря със скърцане до тях. Караше го около петдесетгодишен испанец. Уплашен, той скочи от кабината, за да им предложи помощ. Терминатор се приближи и каза:

— Трябва ни колата ти.

Мина край него без да дочака отговор, качи Сара на седалката и седна зад волана. Джон изтича от другата страна. Испанецът нервно се отдръпна, давайки си сметка, че е по-добре да стои настрана от тези окървавени, обезумели хора.

Цистерната ревеше по шосето към тях и изхвърляше дим през никелираните си ауспуси, докато преминаваше към по високите предавки.

Терминатор включи на скорост и погледна в огледалото.. Цистерната бе на тридесетина метра зад тях и ускоряваше. Бързо пресметна, че остават седем секунди до удара. Много време. Настъпи педала, но пикапът бе стар и тромав, пък и освен това отзад бе натоварен със саморъчно направения, тежък, дървен фургон. Ускоряваше бавно.

Терминатор уточни преценката си на три секунди. Четиридесет процента шанс да избегне ревящата грамада.

Цистерната закачи един ъгъл на обърнатия фургон на командосите и го завъртя наред пътя със скърцане и стържене на метал. Превключи на по-висока предавка и продължи да ускорява.

Когато цистерната застана точно зад тях, Терминатор започна да извива кормилото вляво и вдясно и да кара на зиг-заг през платната. Камионът караше точно отзад и цистерната се лашкаше застрашително.

— По бързо! Настига ни! — извика Джон.

Терминатор реши, че да отговаря е стратегически излишно. По важно бе да откачи гранатомета от шията си и да вземе граната. Направи го, като държеше волана с една ръка. Джон погледна назад към приближаващата цистерна с течен азот.

Чувството, че вече е преживял това...

ДРАННН! Удари задницата им и ги отхвърли напред. След това T1000 излезе успоредно с тях и ги притисна към централния

разделител. Въртящите се главини на предните колела заораха в едната врата на пикапа, другата застърга парапета.

Пикапът подскачаше и се тресеше полудял, блъскаше се рязко между камиона и разделителя. Когато се чу скърцането на изкривения метал, Джон хвана окървавената ръка на майка си.

От двете им страни хвърчаха фонтани искри.

Колонките на вратите се огънаха и предното стъкло се счупи.

От страничните прозорци се посипаха стъкла.

Шасито се огъваше и тресеше.

Бавно ги смачкваха.

Джон имаше чувството, че зъбите в челюстта му вибрират. Дървеният фургон отзад не можа да издържи повече, откачи се и се разпиля на трески зад тях.

T1000 държеше кормилото без да трепне и смачкваше все повече пикапа. Терминатор се плъзна към дясната страна. Като задържа педала на газта, той вдигна Джон над краката си и го сложи зад кормилото. Проговори, сякаш трябваше да се извади нещо от жабката:

— Карай ти за малко.

В ума на Джон се породил уместен въпрос:

— А ти къде отиваш?

Киборгът в отговор бутна напред с длан напукания преден прозорец. Той отхвърча назад върху покрива. Джон стискаше кормилото с ужас и видя как Терминатор се показва отпред и се изправи. Обърна се и насочи гранатомета с едната си ръка. Изпрати гранатата.

Тя премина на тридесетина сантиметра от главата на T1000 и експлодира в предната стена на цистерната, почти на върха. Металът се проби и навън под налягане излетя струя течен азот, която вятърът веднага отнесе назад със скорост шестдесет и пет мили в час.

T1000 овладя камиона и той леко поднесе. Цистерната отзад се залюля като гигантско махало.

Джон инстинктивно настъпи газта, когато натискът малко отслабна и ужасът го накара отново да излезе на няколко метра пред чудовището.

Но цистерната отново ги настигаше. След нея оставаше опашка от азотни пари.

Терминатор, все още изправен, започна да презарежда.

Джон пресече шосето и зави в един разклон. T1000 ги последва с димящия камион през платната и надолу по разклона, все по-бързо. Вече бе на няколко метра зад тях и приближаваше. Терминатор щракна затвора и стреля.

Гранатата удари предната решетка, разкъса радиатора и откъсна половината капак на мотора. Изригналата пара достигна чак до предницата на пикапа. Сред облаци пара и дим, огромният камион ги удари още веднъж отзад като някакъв демон, и през кръстовището в долния край на отклонението ги тласна право напред към някакъв индустриален район.

Сред безразборните удари Терминатор се опита да зареди отново. На ремъка не бяха останали много гранати.

Точно пред тях се намираха високите кули на някакъв металургичен завод. Порталът на „Калифорния Стийл Индъстри“ бе отнесен от пантите си, когато цистерната блъсна за пореден път пикапа и го вкара вътре. Джон крещеше и отчаяно се мъчеше да управлява, въпреки ударите отзад. Но нищо не можеше да направи. Летяха направо по широката алея, водеща към главния корпус на завода. Точно когато минаха през портала, Терминатор се мъчеше да зареди нова граната. Тя излетя от ръцете му. Нямаше време да се навежда. Вместо това грабна един автомат и се качи изцяло на покрива, после слезе отзад на шасито и се метна на мотора на цистерната. Изпразни пълнителя от упор в предното стъкло.

Точно в лицето на T1000.

От него изригнаха десетки метални кратери. За миг сътресението го вцепени. Терминатор се спусна към кабината и се пресегна вътре. Хвана кормилото и го изви рязко встрани. Камионът започна да се сгъва като джобно ножче, бавно, сякаш насън. Кабината поднесе встрани, предните колела застъргаха по настилката, застана под прав ъгъл спрямо цистерната, която се хлъзна напречно на алеята.

Чудовището се затресе и заподскача, гумите започнаха да пушат. Камионът се наклони и се сгромоляса на едната си страна.

Терминатор се задържа на вратата, която сега се оказа отгоре. С неземан писък, сякаш се отваря несмазаната врата на пъкъла, цистерната падна на едната си страна при шестдесет мили в час и застърга асфалта към корпуса на завода. Зад нея се проточи опашка от

искри, широка десет метра, фойерверки за Четвърти юли. И това бе само увертюрата...

Джон се обърна и видя какво става зад тях. После погледна пред себе си към корпуса. Голямата плъзгаща се врата не бе изцяло отворена.

Нямаше избор.

Провря пикапа през нея и остърга и без това смачканата ламарина, а Терминатор скочи от съборената кабина и влетя след тях секунда преди цистерната с трясък да се блъсне в стената.

Киборгът се препъна и се претърколи по бетона на централния проход между машините, а само на няколко метра зад него цистерната се разби в бетонната колона до вратата.

С грохот на раздран метал цистерната се разцепи и изсипа навън река от течен азот с температура минус двеста и тридесет градуса по Целзий.

Пикапът поднесе в една локва от намаслена вода и Джон натисна спирачката. Почти бе успял да спре, когато колата се блъсна челно в стоманена подпорна колона. От удара той и Сара полетяха рязко напред.

Терминатор с гранатомета в ръце се плъзна по пода, строши един метален парапет и се спря в основата на голяма машина.

Кабината на цистерната се завъртя, разби портала и спря. Течният азот я обля със свистене. Смразяващите пари обгърнаха останките.

Терминатор за миг остана неподвижен. След кратък тест на системите те отново заработиха нормално и той се изправи на лакът, за да огледа положението.

Джон се размърда в смачкания пикап. От подутия му нос течеше кръв, чувстваше се замаян. Огледа се и разбра, че е в някаква леярна. Чуваше сирени, видя бягащи хора... те крещяха. Видя от какво бягат...

Обърнатата цистерна продължаваше да изпуска азот и се получаваше фантастична комбинация от огън и лед. В огромната галерия големите котли с разтопен метал бълваха пламъци и оранжева светлина, а в прохода се стелеше ледената пара, покриваща всичко със скреж.

Навътре в нарастващия облак Джон видя очертанията на кабината. От нея изпълзя човешка фигура. T1000 направи няколко

нестабилни крачки встрани, а около краката му течеше реката от свистящ и кипящ азот. Движеше се трудно, с олюляване, сякаш стъпваше в гъста тиня. Най-накрая нещо, което можеше да му повлияе. Когато се мъчеше да пристъпва напред, краката му замръзваха и се слепваха за пода.

Джон видя с ужас как единият му крак се счупи малко над превърнатия в леден кристал глезен. Залитна напред и същото се случи и с другия. Потърси опора в остатъка от крака си и той се строши до коляното. Подпря се на едната си ръка. Течният азот я слепи с настилка. Издърпа я, но без дланта. Погледна объркано кристализирания крайник. За първи път на лицето му се появи израз и Джон бе сигурен, че не е фалшив... болка. Но не човешка болка. Дори не на киборг. Молекулярната структура на T1000 започна да губи еластичността си, потоците енергия се забавиха и накрая спряха окончателно. Устата му застина в безмълвен вик и белият скреж от крайниците покри цялото тяло.

Тогава спря да се движи.

Замръзна на място.

Лицето застина в гримаса на необузdana ярост.

Устройството за смърт замръзна в ледената пара като коленичила статуя.

Азотът изтече и започна бързо да се изпарява. Терминатор, на крачка от леда виждаше ясно T1000. Извади пистолета и се прицели.

— *Hasta la vista baby!*

БАМ! Куршумът удари кристализиралата метална фигура и освободи огромното напрежение между молекулите. T1000 се пръсна на милиони, подобни на диаманти частици, които се разлетяха във въздуха и се посипаха в кръг с диаметър от няколко метра.

Терминатор свали пистолета и се опита да се усмихне. Може би щеше да изглежда по-добре, ако по-голяма част от лицето му бе в изправност.

Имаше вид на човек, който се нуждае от дълга почивка.

Състоянието на Сара бе много лошо. Бе в съзнание, но крайно обезсилена. Джон опита да отвори вратата. Бе заклещена. Отвори я с ритник.

— Окей, мамо. Трябва да тръгваме. Всичко свърши.

Помогна ѝ да се свлече от седалката. Коленете ѝ се огъваха. Джон се опита да поеме част от теглото ѝ и протегна ръка, за да вземе пистолета от седалката. Закуцукаха към Терминатор.

— Мъртъв ли е?

Застанал на колене, киборгът вдигна поглед към разсейващия се облак. Горещината от пещите бе изпарила по-голямата част от азота.

Кристалите, останали от T1000, се втечняваха. Превръщаха се в хиляди подобни на живак капки, разпилени по пода. По течния метал играеха отблясъците на доменните пещи.

Терминатор се помъчи да се изправи. Едната му ръка бе пречупена, дланта смачкана и почти безполезна. Няколко от сервомеханизмите на крака му бяха повредени, но можеше да се поправят. Но сега едва стоеше изправен. Когато Джон и Сара стигнаха до него, той каза:

— Нямаме много време.

— Какво? Защо?

Терминатор посочи. Те видяха как най-близките една до друга капки на T1000 се раздвижват. След още малко се съединяваха в по-големи капки, после в още по-големи и бързо се оформи една централна маса.

Сара гледаше всичко това в мъглата на полусъзнанието. Силите ѝ я бяха напуснали, но тя схващаше какво означава всичко това. Прошепна отчаяна в ухото на Джон:

— Не е свършило.

Той ѝ повярва.

— Хайде, да вървим!

Терминатор праметна ръката на Сара през рамото си и двамата закуцаха към вътрешността на корпуса.

Зад тях нещо се движеше. От локва живак изникна сребърна глава. Издигаше се все по-високо, от течната маса се появиха рамене, погледът веднага се насочи към жертвата.

Джон погледна ужасен назад и видя...

... как T1000 се изправя в човешки ръст. Все още приличаше на живак, но чертите му се възстановяваха бързо. Направи първата крачка след тях.

Сара се препъна. Те бързо я вдигнаха на крака и продължиха. Терминатор влачеше смазания си глезен и куцаше. Джон ги теглеше,

бутаеше, караше ги да вървят напред. Завиха зад един ъгъл и се озоваха в прохода между две извисяващи се нагоре пещи. Хаос от чудовищна машинария. Горещината бе непоносима и въздухът трептеше сред пулсиращия тътен. Сара извика от болка и се препъна отново.

— Хайде, мамо. Ще успееш. Хайде.

Изправиха я и продължиха. Кракът ѝ кървеше, тя бе мъртвешки бледа. Джон погледна през рамо.

В централния проход T1000 направи крачка, вече като полицай Остин. Адският огън осветяваше безчувственото му лице. Продължи напред, на пръв поглед незасегнат от преохлаждането, но когато ръката му се плъзна по една черно-жълта предупредителна маркировка, поставена върху парапета, дланта му ставаше ту жълта, ту черна и цветът избледняваше някъде към лакътя. Отдели ръката си с усилие и се чу звук, сякаш някой отлепва тиксо от гладка повърхност.

T1000 погледна черно-жълтата си ръка и се напегна да я върне към нормалното ѝ състояние. По повърхността му беззвучно премина електричество. Беше се появил дефект. T1000 имаше проблем. Но не само с ръката...

С всяка стъпка цветът на пода „нахлуваше“ в долната част на краката му и избледняваше във въздуха. При новия допир отново се връщаше. Стъпалата му се опитваха да се слеят с пода. Способността му да приема вида на предметите, до които се докосва, бе извън контрола му.

Продължи напред без да прекъсне сканирането. Проблеми или не, мисията не бе завършила и все още можеше да убива. Зави зад ъгъла между пещите.

Терминатор зърна силуета на Остин, който ги настигаше в полумрака. Щом ги забеляза, започна да тича с широки крачки.

Киборгът остави Сара в ръцете на Джон.

— Продължавайте.

Джон поклати глава. Не. Терминатор ги бутна напред.

— БЯГАЙТЕ!

Джон се подчини с мъка, подкрепяше майка си, колкото можеше. Тя се напругаше да остане в съзнание, с всички сили, като в просъница. Спъна се в някакъв кабел и падна на колене. Джон я дърпаше, но тя не можа да събере сили, за да стане.

Момчето говореше през сълзи, молеше:

— Хайде. Хайде. Трябва да станеш... моля те... СТАНИ!

Зад тях Терминатор се мъчеше да зареди гранатомета с повредената си ръка. Едва успя да постави в затвора последната граната. T1000 направи още няколко крачки и изби оръжието от ръцете му. То издрънча на пода. Гранатата изскочи и се изтъркаля под една пещ.

Терминатор отхвърли T1000 към стената с всичка сила. Битката започна.

Джон и Сара стигнаха края на прохода.

По-нататък не можеха да продължат.

Пред тях бе основата на огромен котел с разтопен метал. Обърнаха се и видяха борбата на титаните, осветени от разтопените искри, сипещи се от пещите над тях. Борбата, която щеше да реши съдбата на десетки милиони.

Терминатор сграбчи T1000 и го отхвърли с невероятна сила към отсрещната стена на тесния проход. За по-малко време, отколкото би му отнело да се извърти, T1000 се обърна в себе си, гърбът стана предница... тилът му се превърна в лице и той полетя без да се бави срещу врага си. За да го спре, киборгът замахна със здравия си юмрук. Страхотният удар вкара ръката му почти до лакътя в пихтиестата маса. Но на мястото на удара се появи ръка, която улови тежкия юмрук, и главата израсна на друго място по тялото, формата му се променяше толкова бързо, че Терминатор не успяваше да реагира. T1000 мушна ръката му в един голям мотор на транспортна лента и тя блокира. Тежък лост падна отгоре като ножица и смачка лакътя му като къс непотребно желязо.

Киборгът напрегна сили, за да се освободи от машината. Механизмите му засвистяха от претоварването. T1000 се обърна и закрачи след целта си.

Сара видя как чудовището се приближава към тях с пълни сили и изпищя. Бутна Джон в процепа между машините. Попадна в плетеница от тръби и метални подпори.

Обърна се и я видя през пролуката. Тя имаше възможност да го последва, но се поколеба. Към него се спусна тъмен силует. Сепна се, когато огромната желязна противотежест, окачена на дебела верига, се плъзна към него. Изтъркаля се встрани, но когато погледна отново, в пролуката не се виждаше никой.

— Мамо? МАМО-О-О!

Терминатор се напрегна, за да достигне един железен лост, подпрян наблизко. Металурзите ги използват, за да направляват нажежените до червено отливки. Успя да улови единия му край и да го вдигне. С невероятно усилие раздели притискащите ръката му части и се освободи. От лакътя надолу ръката му висеше като непотребно парче метал.

Сара изгуби Джон от погледа си.

Това бе сбогуването ни, помисли тя, когато T1000 се спусна към нея като коса.

Полусвлечена до изцапаната машина, едва в съзнание, тя се помъчи да зареди празния едрокалибрен пистолет. Успя в последния момент и стреля.

Лицето на T1000 се пръсна встрани, но бързо се възстанови и той протегна ръце да я сграбчи. Тя трескаво се опита да зареди нов патрон, но...

С-С-С-СТ! Метално острие прониза рамото ѝ и я прикова. Полиморфният убиец вдигна другата си ръка. Показалецът се превърна в блестяща игла, насочена към окото ѝ, готова да се заби в черепа ѝ. Проговори с равен, смразяващ кръвта глас:

— Повикай Джон. Веднага.

Бе преживяла един метален убиец, за да я набоде на шиш друг. Бе ужасена, но и нещо повече от това — бе побесняла. Не можа да съдържа желанието да изкрещи:

— Еби се, скапан педераст!

T1000 заключи, че заповедта му не се изпълнява и превключи в режим на терминиране. Изви се назад, за да нанесе смъртния удар.

ХРЯС! Нещо удари главата на T1000 с такава сила, че го разсече до кръста. Металният лост се заби в тялото на убиеца и Терминатор го отхвърли встрани от Сара.

T1000 се удари в стоманената стена и измъкна лоста от корема си. Спусна се към нападателя с едно светкавично движение. Нападеше отново и отново, отблъскваше го все по-назад. Гърбът на Терминатор опря в металната стена, системите му бяха претоварени, прекъсваха с пукане от ударите. Зад T1000 на две вериги висеше тежка стоманена релса, на която се окачват отливките, за да се пренесат до ролковите транспортни системи. Той хвана огромната греда и я запрати право

към Терминатор. Двутонното желязо го удари в гръдния кош и го смачка. T1000 отново улови релсата и я запрати напред. Терминатор се премести встрани, за да поеме удара с рамо. Металът се смачка и вътрешните му части се откачиха от местата си. Той се отпусна и се обърна, за да се подпре на стената...

Вътрешният му дисплей започна да увеличава и намалява безразборно зрителното му поле и след миг чувството му за равновесие изчезна. Когато третият удар смачка кръста му, той само се разклати. Сервомеханизмите заскърцаха зловещо и застинаха сгърчени. Терминатор се свлече на колене, сплескан в металната стена.

Четвъртият удар на T1000 бе насочен в гръбнака между раменете на киборга. Черепът му бе огънат навътре. Свлече се на пода.

Невронният чип започна да прекъсва. Електронната памет започна да изпуска откъслечни спомени. Терминатор не бе човек, за да види звезди посред бял ден, но видя данни. И живота на други хора. В главата му се завъртя хаосът на човешките емоции — като смачкана магнетофонна лента, чийто звук придружаваше събитията от последните няколко дни, преминаващи в безредие пред очите му. Сара и Джон, коленичили, плачат в прегръдките си. Джон се мъчи да скрие сълзите си. Сара, изправена срещу T1000 с неадекватно оръжие. Самият T1000, променящ безчувствено реакциите си в зависимост от оперативната обстановка. И за микросекунда някакво вътрешно съединение предизвика прозрение. Той разбра значението на човешките отношения и от хаоса на експлозията изплува нещо единно. Нещо, което той не бе програмиран да преживее.

Чувство.

Терминатор се отпусна назад върху бетона и през електронния му мозък продължиха да прескачат енергийни импулси. Когато конвулсията на машинната смърт го обхвана, той научи най-дълбокия си урок за органичния живот.

Жалко, че нямаше достатъчно време за анализ.

Терминатор представляваше тъжна гледка на пода — купчина непотребен метал. Но остатъците от съзнание в процесора търсеха неизползвани източници на енергия. Скайнет бе направил терминаторите способни да понасят огромни поражения и да остават с достатъчно съзнание, за да отстраняват повредите дотолкова, доколкото да изпълнят мисията си. Сега той включи всички резерви и

независимо от ужасните външни и вътрешни поражения продължи да търси алтернативни канали за предаване на командата

движение

движение

ДВИЖЕНИЕ.

Искрица тук. Там. След това конвулсивно свиване на ставата на крака.

ДВИЖЕНИЕ!

Кракът се свива.

Обикновен човек не може да се завърне от ръба на пропастта по този начин. Но и никой човек няма такива мощни команди, закодирани във всяка молекула на разума си.

Освен това бе стигнал до прозрението и сега щеше да се раздвижи. Въпреки блокиралата механика.

Започна немощно да пълзи, влачейки парализираните си крака зад смачканият гръбнак. Откъснатата му ръка драскаше по пода и той напредваше със сантиметри. Но оголеното му машинно око излъчваше решителност.

Пресегна се към очевидното решение на проблема — гранатомета, паднал с открит затвор върху откъснатата от ръката му част. С другата посегна към последната граната, търкулнала се под огромната пещ. Пръстът му се изпъна към нея.

Не бе завършил мисията си, нали?

Но и T1000 не бе завършил своята. Той вдигна отново тежкия лост и го заби надолу с невероятна сила. Удари го по гърба, в една дупка в смачканата външна броня. T1000 разклати желязото и разшири отвора. След това вдигна заострения връх още веднъж и този път проби тялото му изцяло.

И пода.

Киборгът бе прикован.

Единственото, което можеше да направи, бе едно последно усилие.

Стратегия девет хиляди, осемдесет и пет.

Терминатор се вкопчи в тази мисъл, главата му падна безпомощно и той спря да се движи. Светлината в очите му изгасна.

T1000 го погледна и заключи, че той повече не представлява тактическо препятствие. Насочи вниманието си към приоритетната цел

и тръгна да я намери и да приключи мисията си.

Джон пълзеше като плъх в търбуха на машината. Над него гърмяха ненаблюдавани от никого съоръжения. Чу глас, който го зовеше тихо, настоятелно:

— Джон? Джон? Чуваш ли ме? Къде си?

Майка му.

Той изпълзя от сянката, за да я намери, и се качи на една площадка над голям котел с разтопен метал. В него светеше втечнената стомана. Горещината караше въздуха да трепти, придаваше му нереален блясък.

Тогава Джон я видя недалеч — куцаше към него. Едва се движеше, кракът и бе напоен с кръв. Простена и той се затича към нея.

— Помогни ми, моля те...

Тя залитна напред, протегна ръка с усмивка. Но Джон спря, когато зад нея се появи друг силует.

Беше майка му с насочен право към него пистолет. Залитна, с разширени от объркване очи.

Коя е истинската? Погледна надолу. Краката на първата Сара се сливаха с пода, всмукваха се, спояваха се с настилката. До коленете бяха същите на цвят.

Джон изкрещя:

— СТРЕЛЯЙ! — и отскочи встрани.

Имитацията на майка му се обърна и се превърна в полицай Остин. Сара изпразни пистолета в T1000.

Б-А-А-М!

Олюля се назад.

ЩРАК! Зареди нов патрон.

Б-А-А-М!

И отново.

И отново.

С всеки изстрел T1000 отстъпваше крачка назад и Сара го следваше. Кратерите от куршумите сега се затваряха по-бавно. Силата му намаляваше. Тя стреля отново със зверски блясък в очите.

Той бе стигнал до ръба на площадката, точно над котела с кипяща стомана.

ЩРАК!

КЛИК.

Празен. T1000 стоеше на ръба и още се поклащаше от сътресението на последния изстрел. След миг щеше да овладее равновесието си, щом се затворят дупките. Отново не бе успяла. Сега щеше да я убие, после Джон, и Скайнет щеше да победи. Сара изпищя в последния си изблик на гняв и се приготви да се хвърли напред и да го повлече заедно със себе си в огнената смърт долу.

Но точно когато се напрегна, за да скочи към възстановяващия се убиец, една метална ръка плъзна граната в затвора на гранатомета M-79.

Легнал на пода сред машините, Терминатор вдигна глава.

Стратегия девет хиляди осемдесет и пет.

Псевдосмърт.

Полупокрит с плът, полуоголен метален череп, червеното око светещо като зловещо предупреждение, той затвори гранатата с рязко движение на китката и натисна спусъка.

Улучи T1000 в средата на корема. Гранатата се взриви в него. Образува се голяма дупка с висящи, изтърбушени ръбове.

С рязко променен център на тежестта T1000 се наклони и падна в разтопената стомана. Джон изтича до Сара и те с ужас видяха как главата на нещото и горната част на тялото му се появяват отново над кипящата повърхност.

То пищеше. Нечовешки, безумен вой, като сирена. Всичките му молекули се мъчеха да се прегрупират в естествената си структура, но температурата и втечненият метал ги объркваха. Започна да се променя, да се трансформира, да се превръща във всичко, което някога е имитирал. Джон и Сара едва успяваха да проследят какво става...

Жанел Войт, но на квадрати от подова настилка, надзирателят Луис, от чието лице стърчат ножове, други лица, сменящи се със скоростта на стробоскоп, всеки миг различно, докато накрая всички се сляха в едно...

Лъскавата фигура изкрещя за последен път и потъна под повърхността на разтопения метал. Течно сребро закипя в пръскащи се вихрушки над разтопения метал... и изчезнаха, превърнаха се в...

В нищо.

Край.

Празният пистолет падна от ръката на Сара и издрънча на пода. Здравата ѝ ръка улови рамото на Джон и те се прегърнаха,

разтреперани.

Осакатеният киборг се мъчеше да се изправи на колене. Падна. После опита отново.

Джон забеляза и изтича при него, напрегна всички сили да го повдигне. Отиде и Сара. Машината едва се изправи. С тяхна помощ се довлече до ръба на котела.

Погледна надолу и се убеди сам, че всичко е свършило. Джон отвори раницата на Сара и извади металната ръка на първия Терминатор.

— Ще се разтопи ли? — попита той.

Киборгът му отговори с тих, странен, почти човешки глас, вероятно заради повредите.

— Да. Хвърли я.

Джон я хвърли и тя потъна.

— И чипа.

Джон го извади от джоба си и го пусна долу.

Сара видя как почти веднага се разтапя. Пое болезнено дъх и каза тихо:

— Край.

— Не. Има още един чип.

Докосна с метален пръст черепа си. Погледна Сара. И двамата знаеха, че трябва да го направят.

Очите на Джон се разшириха, когато разбра какво имат предвид. Поклати глава и сълзите му бликнаха.

— Не!

Терминатор се обърна към него. Ужасна гледка, с цялото обезобразяване, но имаше нещо благородно...

... добро.

Човекът машина каза:

— Трябва да се махна, Джон. Всичко трябва да приключи тук... или аз ще съм бъдещето.

Леко извърна глава, така че човешката част от лицето му се скри в сянката. Джон видя само металния череп и червеното око.

И все пак се примоли:

— Недей, моля те... всичко ще е окей. Остани при нас!

Терминатор сложи ръка на рамото му.

— Трябва да завърша мисията си.

Човешката половина на лицето му отново дойде в светлината. Протегна ръка и металният пръст докосна сълзата на бузата му.

Това бе прозрението.

— Сега знам защо плачете. Макар че аз никога не бих могъл да го направя.

Обърна се към Сара и каза:

— Сбогом.

— Боиш ли се?

Само кратък миг преди да отговори:

— Да.

Не защото щеше да престане да функционира като Терминатор, а защото бе стигнал до прозрение, простиращо се далеч отвъд това, за което бе програмиран, до един космически порядък, който и Скайнет не би могъл да проумее. И това го накара да осъзнае първото си чувство.

Страх.

От мястото, ако има такова, към което се отправяше.

Естествено, понеже не го попитаха, той не каза нищо повече. Просто се обърна и направи крачка напред.

Времето се удължи, докато падаше, и силна светлина обхвана разсъдъка му. Плуваше в един тунел, след блясъка, в забвението.

Или спасението.

Когато металният скелет падна в огнената лава, изкуственият му мозък изгоря. Почти всички електрически потоци секнаха.

Почти.

Сара и Джон видяха как потъва в първичния огън, в който бе изчезнал и T1000, металната ръка остана последна...

В последния миг тя се сви в юмрук и палецът се изправи нагоре... последен поздрав.

След това всичко свърши.

Майка и син останаха за малко с погледи, впити в горещия метал. След това Джон си спомни откъснатата ръка на Терминатор долу и изтича да я донесе. Тя бе парче безполезен, изкривен метал, но метал от бъдещето. Този път те нямаше да оставят нищо на случайността.

Когато Джон хвърли парчетата едно по едно, той и Сара почувстваха потреперването. Дълбоко във вътрешностите на земята.

Сякаш се превърташе мъчително около огромна ос.

Разбира се, когато по-късно Джон си спомняше за това, бе убеден, че е бил тътена на огромните машини край тях.

Не бе прав.

Това бе историята, която се раждаше отново.

ДЕНЯТ НА СТРАШНИЯ СЪД

Вашингтон

11 юли 2029 г.

Неделя, 10:12 ч.

Слънцето блестеше в яркосиньото небе. Отдолу се простираше зелен парк. Разхождаха се леко облечени хора, забавляваха се. Караха велосипеди, четяха книги... на детската площадка играеха деца, люлееха се на люлки, пързяха се по пързалки. Катерушката въобще не беше разтопена, нито обгоряла. Беше накачулена с деца, които крещяха весело. Синеоко момченце въртеше педалите на велосипедчето си с три колела.

Вечни неща, които никакъв технически напредък няма да промени.

Зад дърветата в прозрачното небе се издигаше великолепият купол на Капитолия и бялата стрела на паметника на Джордж Вашингтон.

Но имаше и нови постройки — високи небостъргачи, през които се провираха ветровете на промяната. В тях живеяха хора със скромни приходи, благодарение на няколко неотдавна приети закони, прокарани от дързък млад сенатор. Апартаментите не бяха милостиня. Но наемите бяха съобразени с възможностите на всеки наемател.

И най-вече, бяха справедливи.

29 август 1997 година бе дошъл и отминал. И нищо особено не се бе случило. Майкъл Джаксън стана на четиридесет. Хората ходеха на работа както обикновено, смееха се, оплакваха се, гледаха телевизия, правеха любов.

Нямаше Страшен съд.

През целия този ден Сара Конър бе съдържала дъха си. И когато слънцето изгря отново, прииска ѝ се да хукне по улиците, да вика... да каже на хората... всеки ден отсега нататък е дар. Ползвайте го разумно. Но щяха да си помислят, че е луда, а това вече го бе преживяла. Благодаря.

Вместо това се напи.

Имаше много приятели мъже, естествено, но никога не се омъжи.

И не бе тъжна за това, нямаше горчивина. Защото Кайл бе жив. И мисията му бе успешна.

Ако времето е изкривено в примка, той повече от всеки друг, благодарение на саможертвата си, го бе накарал да се разплете. Той бе в средата на кръга. Защото бе излязъл от развалините, зареден с генетичния код, който му помогна да оцелее и да посее силите, променили историята. Но...

Откъде е той? Коя е майка му? Къде е сега семейството му?

Дори нае човек, за да го издири, алтернативния Кайл, или по-скоро онзи, който — както и останалото човечество — щеше да се роди без дори и да подозира, че в една от алтернативите на времето е имало заложена ядрена война и отчаяна битка за оцеляване.

Кайл не бе мъртъв, а живееше някъде в нейния свят, вероятно женен за хубава жена, може би има деца и се занимава с нещо обикновено.

Разбира се, няма да узнае за нея.

Няма да я обича.

И няма да разбере защо тя го гледа с очи, пълни с благодарност, обич и сълзи.

Защото това не бе онзи Кайл Рийс, когото тя бе обичала, който се бе върнал назад във времето за да умре, преди да е роден.

За нея.

За хората.

И за Джон Конър.

Бе освободила детектива и бе зарязала всичко.

И не можеше да се омъжи за никого.

Или да обича друг човек така, както бе обичала Кайл.

Това бе станало преди тридесет години. Но тъмното бъдеще, което никога не настъпи, все още съществуваше за нея и винаги щеше да съществува като следите на съня, неразсеяни от утринната светлина. И войната срещу машините още продължаваше. Или по-точно, войната срещу тези, които построиха не каквито трябва машини, с не каквито трябва подбуди. Защото Скайнет не бе нищо друго освен израз на омразата на човечеството към самото себе си, на неговите страхове. Бе

намерил решение по-страшно от всяко известно дотогава подтисничество. Пълно унищожение.

Някои хора все още искаха да построят своя Скайнет. Други се бореа с тях. Досега другите побеждаваха. И макар че все още имаше въоръжени конфликти, глад, корупция, хората бяха направили крачка напред в еволюцията си. Крачка, която дори не съзнаваха, че са направили, освен една шепа от тях, които се бяха изправили срещу Съдбата, или, както Сара мислеше сега, бяха я отклонили в поздравословно русло.

През годините Сара бе придобила особена красота, със странни белези и горчиво-сладък блясък в очите.

Мъжете се влюбваха в нея напразно.

Разбира се, тя обожаваше един мъж. Сега седеше в сянката на едно дърво и го наблюдаваше — мъж на около четиридесет години, който си играеше с две малки деца наблизо.

Лицето на Джон Конър бе също така строго, както Тогава, но нямаше никакви белези. Малко напомняше изпосталелия човек с тежка съдба, който би могъл и да бъде. Но очите му все още пронизваха. Защото бе отрасъл в пламъците на любовта и мъдростта му бе изкована върху наковалнята на волята.

Сара му се усмихна с майчинска гордост, естествено, и заговори пред малък цифров магнетофон:

— Джон води войната по-иначе, отколкото бе предсказано. Тук, на бойното поле в Сената, оръжията са здравият разум и... надеждата.

Тя свали магнетофона и си припомни последните записи, които бе правила за сина си, когато бягаше сама по бруленото от вятъра, пусто мексиканско шосе преди толкова много години, преди той дори да е роден. И книгата, която бе записала през годините, през които растеше. Тя още пазеше касетите и не спираше да добавя към тях.

Устна история, която щеше да остане в семейството ѝ и да се предава през поколенията, докато може би се превърне в забавна легенда.

Или поучителен факт...

... когато човечеството се научи да пътува във времето.

Хубаво четиригодишно момиченце изтича при нея и посочи обувката си:

— Завържи ме, бабо.

Баба Сара се усмихна топло и се наведе, а детето качи крачето си на пейката. Когато свърши, момиченцето я целуна и побягна да играе с баща си.

Няма нужда да се плаче за Сара. Защото тя имаше любов. А сега имаше и време да размишлява и да погледне всичко в перспектива, докато синът ѝ продължаваше битката за нея и Кайл.

Взе отново магнетофона и продължи да говори, а очите ѝ се отправиха към небето, към синьото богатство на небето, лекуващо се от замърсяването.

— Луксът да мога да се надявам ми бе даден от Терминатор. Защото ако една машина може да научи стойността на човешкия живот... може би и ние ще успеем.

Тя изключи магнетофона и се облегна назад, за да почувства ласките на вятъра, галещ лицето ѝ.

Източник: <http://bezmonitor.com>

Издание:

ТЕРМИНАТОР 2: СТРАШНИЯ СЪД. 1992. Изд. Абагар-МК'90, София. Роман. Превод: Владимир ГЕРМАНОВ [Terminator 2: Judgment Day / Randall FRAKES (1991)]. Художник: Петър СТАНИМИРОВ. Формат: 130×200 мм. Страници: 240. Цена: 15.50 лв. ISBN: 954-8004-22-4.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.